

Djuren och växterna och mineralerna har alla skyddsänglar

"When, for example, animals that live in fields and forests, and now and then animals that live on farms, give birth to their young, they become clairvoyant for a short time and recognize that light-filled helpers carefully radiate light and strength toward them and help them.

Thus, the child of creation feels secure and enveloped in the radiation of the Creator, God, of whom the child of creation, the second neighbor, knows, that He, the infinitely loving Creator-Spirit, is its heartbeat and pulsebeat.

In this way, the Creator-God helps the part-souls and all animals that still are connected to collectives. Suffering plants are also cared for by invisible helpers as much as it is possible for them. The same holds true for the mineral kingdom. The minerals, too, are comforted through radiation and receive the sensation that they are not alone."

(en ängel genom Gabriele Wittek, på [denna sida](#))

2013-02-15 @ 14:37:00 [PermalinkÄnglarKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Alla skapningar, även djuren, plantorna och mineralerna, har skyddsänglar

"When, for example, animals that live in fields and forests, and now and then animals that live on farms, give birth to their young, they become clairvoyant for a short time and recognize that light-filled helpers carefully radiate light and strength toward them and help them.

Thus, the child of creation feels secure and enveloped in the radiation of the Creator, God, of whom the child of creation, the second neighbor, knows, that He, the infinitely loving Creator-Spirit, is its heartbeat and pulsebeat.

In this way, the Creator-God helps the part-souls and all animals that still are connected to collectives. Suffering plants are also cared for by invisible helpers as much as it is possible for them. The same holds true for the mineral kingdom. The minerals, too, are comforted through radiation and receive the sensation that they are not alone."

(en ängel genom Gabriele Wittek, på [denna sida](#))

2013-02-15 @ 13:41:00 [PermalinkÄnglarKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Att vara ett med alla skapningar

"...the one who lives in Me is one with all people, beings, animals, plants, stones and with the whole of infinity. He understands the language of love."

(Jesus genom Gabriele Wittek)

[Här](#) är också en underbar text om tusenårsriket.

2013-02-15 @ 13:07:00 [PermalinkAforismerKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Profetissan Gabriele Wittek

Profetissan Gabriele Wittek i Tyskland, som kanaliserar bl.a. Jesus, har varit mig till stor hjälp och tröst. T.ex. [denna text](#) är värdefull. Gabriele är ursprunget till en hel rörelse, kallad "[Universellt liv](#)". Den har ett stort fokus på djuren, och påminner om djurismen i många ting.
2013-02-15 @ 12:16:33 [Permalink](#)[Kyrkohistoria](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(0\)](#)

Underbara ord från "Wingmakers"

"How successful you are as a human being - measured by the system of men - is not the concern of the Universe, it is the concern of the socially trained mind and ego." (från [denna sida](#) hos [Wingmakers](#))
2013-02-14 @ 11:08:00 [Permalink](#)[Aforismer](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(0\)](#)

Vad djurismen är och inte är

Kära vänner. Jag är ledsen över att ha tänkt så många fela tankar kring djurismen, särskilt i min bok "Djurisk teologi. Paradisets återkomst". Detta har lett till att jag undrat över om jag ska slopa hela djurismen som begrepp, ta avstånd från det. Och lägga ner den här bloggen, som har varit så behäftad av fela tankar och psykos.

Men jag provar en annan strategi. Jag försöker "uppdatera" djurismen, och bestämma innehållet i begreppet på nytt här på denna blogg. Och då tycker jag det är på sin plats att än en gång betona vad som är centralt i djurismen; drömmen om Eden och tron på alltings återställelse (universalism). Den kunde lika gärna ha hetat "Edenism". Men orsaken till att den heter "djurism" är att den ger djuren en central plats i frälsningskeendet. Djuren är bland dom som framför andra har "konserverat" de paradisiska minnena om vårt ursprung. Det är lätt att se det paradisiska i t.ex. en fågels livsstil. Jesus säger också i bergspredikan att vi ska titta på och lära av fåglarna: "Sen på fåglarna under himmelen; de så icke, ej heller skörda de, ej heller samlar de in i lador; och likväl föder eder himmelske fader dem. Ären I icke mycket mer än de?" (Matt. 6:26).

Djurismen tror däremot inte att vi härstammar från djuren, eller att vi är djur. Den tror att vi kommer rakt från Skaparens hand, jämsides med alla andra skapningar. Det finns ingen makroevolution, bara mikroevolution. Detta är viktigt, ty djurismen lär ingalunda att vi ska bli djur igen. Vi skall däremot bli **som** fåglarna och de fredliga djuren. Som Carl Jonas Love Almqvist skriver:

*"Men äfven det djuriska, naturiska, hvarför skulle det vara så gement?
Det djuriska, som står under oss i de flesta fall, står dock öfver människan i ett, i synnerhet i en tid, då vi genom otaliga stridigheter äro oense inom oss själfva. Det djuriska sättet att vara, instinktlifvet, visar den harmoniskt intagande bilden af hög enighet med sig själf. Ni har väl hört mystikerns tanke om **animal coeleste**? Människans sträfvande, påstår man, skall verkligen*

vara att till slut blifva natur igen, att blifva liksom ett djur."

Djurismen vill, liksom Almqvist, rentvå begreppet "djurisk", och visa på att djuren inte är så låga som vi tror. De är faktiskt överlägsna människan i det att vara harmoniskt ett med sig själv och naturen, sin omgivning. Här är just människan ett ytterst dåligt exempel, hon är i strid med allt och alla, och håller på att förstöra planeten i och med den globala uppvärmningen.

Begreppet "djurisk" betyder för djurismen ungefär "ursprunglig", "djurlik", "barnlig", "oskuldsfull" och "naturlig", INTE låg, smutsig, rovlysten, utsvävande, ostyrlig, bångstyrig, såsom det har kommit att betyda inom vår civilisation. Detta är viktigt att märka sig, ty annars missförstår man djurismen helt.

Djuren, de fredliga åtminstone, är förebilder för människan enligt djurismen. Inte minst fåglarna, lammen och hundarna. Men djurismen menar att de enbart är förebilder enligt den sida hos dem som vetter mot ljuset, inte den som vetter mot mörkret, ty djuren har också den sidan, de är också fallna varelser, liksom människan, i och med att de äter varann.. Vi ska inte ta efter det rovdjursaktiga hos djuren, enligt djurismen.

Djuren är förebilder t.ex. genom deras **redskapslöshet**. De kan inte betvinga och börja härska över en annan djurart. De är skyddade från detta genom att de inte äger människans intelligens och människans händer. Dessa två komponenter har gjort att det finns en stor risk i att vara människa, risken för att börja härska istället för att vara jämställd med allt liv. Det är människans stora risk. Djuren har andra risker. Människans kallelse och utmaning är att låta bli att använda den makt över andra arter som hon har genom sina händer och sin intelligens. Att vara frivilligt redskapslös och därigenom bädda för en jämlikhet mellan människa och djur, mellan människa och allt annat liv, det är människans stora kallelse. Följer hon inte detta, är resultatet den utsugning av sin omgivning som människan har hållit på med alltsedan hon uppfann redskap och började jaga. En utsugning som har nått sin kulmen med "oljetoppen", "Peak Oil", dvs. maximumnivån av vad människan kommer att kunna producera i oljeväg.

Människan är enligt djurismen kallad att bli redskapslös, och sluta betvinga och härska över livet, sluta leka Gud. Gud ska skapa åt oss de levnadsvillkor som vi är ämnade för rent fysiskt, vi skall inte vara skapare. Vi bör lägga ner den teknologiska civilisationen, och lita på att Gud kommer att skapa åt oss den miljö som passar våra kroppar och själar, utan att vi behöver domesticera och härska över djur och plantor.

Slutligen bör det sägas, att djurismen kan betraktas som en slags **kristen** anarkoprimitivism i och med dess starka fokus på Eden, som ingår i den kristna begreppsvärlden. Den vanliga, sekulära anarkoprimitivismen vill ju tillbaka till stenåldern, till jägar- och samlarstadiet i evolutionen. Men djurismen menar att anarkoprimitivismen stannar på vägen, den når inte fram. Vi måste gå ännu längre tillbaka, till tiden före vi uppfann redskap. För djurismen är denna tidsålder före stenåldern detsamma som Eden, den tid då vi inte dödade för att få mat, utan då vi åt direkt av Guds hand. Då var materien silverlik, dunlik, lätt som en fjäder. Våra kroppar var andekroppar, som kunde förflytta sig med tankens hjälp. Det är ännu möjligt idag. T.ex. Therese Neumann, en tysk nunna, åt inte på trettio år. Hon levde direkt av Guds hand, levde på ljus.

Enligt djurismen finns det ingen lätt väg tillbaka till Eden. Vägen tillbaka består inte i att göra vad man vill, bli bångstyrig och "djurisk" på det låga sättet. Nej, vägen tillbaka går genom kärleken till nästan, godheten, och genom kärleken till sanningen, precis som Swedenborg lärde. Godheten och visheten. Djurismen har lärt mycket av Swedenborg. Han menade också att jorden en gång varit ett paradis, t.o.m. Norden hade varit det en gång, och det växte "guldäpplen" här. Djurismen lär, att om vi litar på Gud, och släpper den teknologiska civilisationen för att leva ett mer ursprungligt liv, i harmoni med och i jämlikhet med djuren, så skall Gud sörja för att

mänskligheten överlever ett sådant tilltag. Vi blir kanske mycket färre, eftersom det blir brist på mat, men det är bättre att förlora en lem än att hela kroppen hamnar i Gehenna (den brinnande soptippen), såsom Jesus lärde oss. *"Och om din högra hand är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig; ty det är bättre för dig att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp kommer till Gehenna"* (Matteus 5:30)

Bättre att vara färre, och djuren får vara fria, än att vi är många, och djuren är våra slavar och fångar. Vi borde alltså förneka oss själva lite grann när det gäller barnproduktionen, och sakta emigrera söderut, dit där det finns fruktträd med frukt året om. Sedan skulle vi leva på frukter, oliver och mandlar från mandelträden i sydeuropa. Och sakta förlora behovet av kläder, i och med att våra kroppar skulle härdas av den hälsosamma livsstilen.

Och sakta men säkert, i takt med mänsklighetens förvandling, skulle också själva materien börja förvandlas, ty allt hänger ihop. Det är vår mörka livsstil och våra mörka tankar som har störtat skapelsen i den grovmateriella världens klor. Om människorna går tillbaka till Eden i deras personliga liv, så kommer hela resten av skapelsen att följa med, ty djuren och växterna följer oss och lider med oss, vi är alla sammanvävda i detta hemska öde som den grovmateriella världen innebär.

I den finmateriella världen, dvs. andevärlden, behöver man inte arbeta, lika litet som fåglarna. Ty där är det Gud som är skaparen och upprätthållaren av allt. Vi är bara hans barn, och barn arbetar inte, de leker.

2013-02-13 @ 11:05:00 [PermalinkdjurismenKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Hur vi förlorade guldåldern enligt djurismen

Enligt djurismen bestod syndafallet i att människorna började använda redskap, och började arbeta, dvs, först jaga och senare odla jorden och idka boskapsskötsel. De var inte nöjda med sitt liv som jämlika med djuren, utan ville expandera och häva sig över djuren genom att uppfinna redskap, så att de kunde jaga, döda och domesticera sina f.d. syskon.

Detta är djurismens syndafallsberättelse. Den liknar kanske mest på den grekiska mytologins syndafallsberättelse, som handlar om att Prometheus stal elden från gudarna och gav den åt människorna för att de skulle klara kylan, de som dittills levt utan eld. Prometheus tyckte att människan var överlägsen djuren, och ville ge henne en gåva som inget annat djur hade. För detta tilltag blev han bestraffad genom att bindas vid en klippa (på berget [Kazbek](#) i Georgien) där en örn ständigt hackade ut hans lever som dock ständigt växte ut igen. Gudarna straffade också människan genom att tillåta den första kvinnan [Pandoras](#) nyfikenhet att öppna asken som innehöll ondskan. Därmed spreds död, sorg och pina till jorden som straff för hennes nyfikenhet. Denna syndafallsberättelse står mycket nära djurismen, eftersom den delvis handlar om när människorna började skaffa sig redskap. Ty det var elden som hjälpte dem att tillverka redskap och steka köttet som de jagade. Elden har ett nära samband med fasen då människorna började jaga djur. Med eldens hjälp smidde människan spjut och pilspetsar.

Ja, djurismen anser även att elden har ett samband med syndafallet, fast det kom lite senare. De första redskapen var ju av sten, och de kunde man tillverka utan eld.

2013-02-09 @ 14:06:00 [PermalinkdjurismenKommentarer \(3\)Trackbacks \(\)](#)

Guldåldern som djurismen drömmer om

[Här](#) finns några otroligt vackra målningar av Edens paradis.

Lukas Cranach d.ä.(1472 -1553) målade en tavla, som han kallade "Gyllene tidsålder", som föreställer något av det djurismen drömmer om; en Eden-lik tillvaro av barnlig oskuld och nakenhet. dvs. ärlighet., där människan är likställd med djuren, inte deras herrar. Där de har en omedelbar gemenskap med djuren på lika villkor.

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/f/fa/Goldenes-Zeitalter-1530.jpg>

.....

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/f/fa/Goldenes-Zeitalter-1530.jpg>

2013-02-09 @ 13:32:00 [Permalink](#)[djurismen](#)[Kommentarer \(4\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Hur jag såg änglarna

Med hänsyn till [mitt inlägg om mitt änglabesök](#), så måste jag tillägga en sak. Jag såg nämligen inte änglarna med mina yttre ögon, utan med mitt inre väsen. Det var "som om hela varelsen vore öga", för att tala med Hjalmar Ekström. Och de var mycket långt borta från mig. Vi överbryggade avståndet med hjälp av telepati. Jag såg inga vingar, bara ljusvarelser, som var som barn och rådjur, väna, älskliga.

2013-02-08 @ 11:06:19 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(1\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Änglauppmuntran del 2

I sin ungdom hade prästen Leslie D. Wheaterhead följande upplevelse:

"Detta är det enda sättet på vilket jag kan beskriva stunden, ty det fanns ingenting att se alls. Jag kände mig

uppryckt in i en oerhörd känsla av att vara in i en kärleksfull, triumferande och skinande mening. Jag har aldrig känt mig mer ödmjuk. Jag har aldrig känt mig mer exalterad. En högst märklig, men översvallande känsla tog mig i besittning och fyllde mig med extas. Jag kände att allt var väl för mänskligheten - hur fattiga är inte orden! Ordet "väl" är så bemängt av fattigdom. Alla människor var skinande och härliga varelser som i slutändan ville ingå i otrolig glädje. Skönhet, musik, glädje, omätlig kärlek och osägbar härlighet skulle de ärva. Till detta var de arvingar." (Översatt från essän "[Mystical Religious Experience and Christian Universalism](#)" av Ken R. Vincent)

Det finns många liknande berättelser i essän, som jag har läst om och om igen. Tänk om jag kunde trösta någon med dessa texter, fulla av "Abrahams löfte"! Jag vet ingen större tröst än den universalismen i Jesus Kristus ger. Det är det största och dyrbaraste löftet som jag tröstar mig med - att alla en gång skall nå fram till saligheten. För mig är det en klen tröst att bara jag ska få komma till himlen, medan min bror måste lida. Nej, att även mina arma **fiender** når fram till saligheten, det är den enda tröst värd att kallas tröst!

2013-02-06 @ 19:23:43 [Permalink](#)[Universalism \(allas slutliga frälsning\)](#)[Kommentarer \(5\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Änglauppmuntran

Något av det jag starkast berördes av under mitt änglabesök sommaren 2012 (se [detta blogginlägg](#)), var hur änglarna såg bara gott i mig, fast jag nog visste att det fanns mycket som inte var så gott. Jag tror det är så, att om man är god, ser man det goda i allt, och glömmer det onda, medan man, om man är ond, ser det onda i allt, och glömmer det goda.

Änglarna sade att jag hade varit en tapper soldat på fronten, fast jag hade stupat. Det kan jag

aldrig glömma. Det perspektivet smälte mitt hjärta, ty jag visste att det var sant på nåt sätt, fast jag också var allt annat än perfekt. Men det att änglarna så starkt såg det goda i mig, var så otroligt uppmuntrande. Det gav mig ett värde, någon såg mig, någon vars syn jag satte mycket högt värde på.

Jag tror vi alla bör få höra liknande ting som änglarna sade till mig. Jag tror inte jag är så unik. Jag tror att vi alla bör få löften av änglar om att vi skall få komma till himlen en dag, såsom jag fick.

Detta perspektiv får mig att tänka på vad en ängel sade åt Dannion Brinkley i hans nära-döden-upplevelse, under ett besök i andevärlden;

"Vi här betraktar alla som går ner till jorden som storslagna äventyrare", sa han. "Ni hade modet att ge er iväg och expandera era liv och inta era platser i det stora äventyret som Gud skapade och som kallas världen," (Ur boken "Räddad av ljuset")

Ibland när jag rökt cannabis, och anden fallit över mig, har jag känt mig omfamnad av en Barmhärtighet, som förstår fullt ut hur svår tiden är som vi lever i idag, att det är en ovanligt svår tid, och **som därför är extra barmhärtig med oss**. En sådan omfamning vill jag önska att alla människor fick i denna stund. Ja, jag tror ju, med min upp-och-nervända syn på evolutionen - att allt bara har blivit sämre - att vi lever i den svåraste tiden någonsin i historien. Så med detta för ögonen, vill jag ge er alla bloggläsare en omfamning med [denna låt "You are beautiful"](#) av den älsklige Sarah Brightman.

När börjar utvecklingen gå tillbaka? Finns det något vi kan trösta oss med? Jag tror det. Vi är nämligen tvungna att gå tillbaka på våra vägar när oljan börjar sina och bli för dyr. Det mesta är byggt med den billiga oljans hjälp. Vi måste söka oss en primitivare väg att gå när denna olja blir för dyr. Vi måste tillbaka till vårt ursprung i guldåldern, då gudarna ännu vandrade med människorna. Tiden mellan Adam och Noah.

2013-02-06 @ 18:20:00 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Kan vi gå tillbaka till Eden? Djurismens huvudfråga.

I förra inlägget skrev jag att huvudidén inom djurismen är det jag kallar "paradisism", och som går ut på att vi kan och bör gå tillbaka till Eden.

Detta är en svår fråga. Markus höll inte med om att vi kan och bör detta. Jag har också tvivlat på det ibland.

Jag tror att frågan kan destilleras till denna större fråga: Skall allt bli gott till slut, en gång? Eden, Adam och Evas trädgård, är ju sinnebilden för paradiset, där allt är gott, där ingen ondska finns, där allt är oskuld och frid. Det är en fråga om ifall **universalismen**, läran om att **alla** skall bli frälsta till slut, är sann eller inte. Djurismen ligger således väldigt nära universalismen i sin huvudpoäng.

VAD målet är för djurismen, lär vara ganska klart och rent. Det är snarare i frågan om HUR detta ska komma till stånd, som det blir svårt, och där jag lätt hamnar i psykos. För jag har en tendens att vilja bryta upp ur civilisationen och ingå i Eden HÄR OCH NU. Detta tror jag inte är möjligt, och häri kan jag ge Markus rätt.

Det känns som om vi lever i en plantskola för himlen, ett träningsläger för paradiset. Vi kan inte hoppa över det och gå rakt in i himlen. I alla fall inte på den horisontala tidsskalan. I den vertikala tidsskalan däremot, finns paradiset redan i våra hjärtan, och det kan komma fram nu

som då, t.ex. i ett möte med en hund eller ett litet barn. Men en gång skall dessa två tidsskalor bli ett.

Ibland kan vi uppleva Eden. Jag tror att t.ex. neuropsykiatrikern Richard Bucke upplevde Eden i hans otroliga upplevelse som jag citerar här:

All at once, without warning of any kind, I found myself wrapped in a flame-colored cloud. For an instant I thought of fire, an immense conflagration somewhere close by in that great city; the next, I knew that the fire was within myself. Directly afterward there came upon me a sense of exultation, of immense joyousness accompanied or immediately followed by an intellectual illumination impossible to describe. Among other things, I did not merely come to believe, but I saw that the universe is not composed of dead matter, but is, on the contrary, a living Presence; I became conscious in myself of eternal life. It was not a conviction that I would have eternal life, but a consciousness that I possessed eternal life then; I saw that all men are immortal; that the cosmic order is such that without any peradventure all things work together for the good of each and all; that the foundation principle of the world, of all the worlds, is what we call love, and that the happiness of each and all is in the long run absolutely certain. The vision lasted a few seconds and was gone; but the memory of it and the sense of the reality of what it taught has remained during the quarter of a century which has since elapsed. I knew that what the vision showed was true. I had attained to a point of view from which I saw that it must be true. That view, that conviction, I may say that consciousness, has never, even during periods of the deepest depression, been lost.

Citatet är hämtat från [denna essä](#), "Mystical Religious Experiences and Christian Universalism", som jag tycker mycket om.

Har du upplevt Eden? Du får gärna dela med dig av någon paradisisk upplevelse här i kommentarsfältet.

Något om djurismen; ska jag kasta den överbord?

Jag har haft ett ambivalent förhållande till djurismen länge (djurismen är min uppfinning som benämning för en åskådning som menar att vi skall återgå till Edens livsstil och till en omedelbar gemenskap med djuren på jämlika villkor, samt leva i de fredliga djurens efterföljd)

Min ambivalens bottnar i att djurismen har ett samband med mina psykoser. Mina psykoser har kastat mycket skit över djurismen, och fått det att klinga som något negativt. Mycket av det jag spunnit kring djurismen har varit fel, p.gr.a. mina psykoser. T.ex. har jag trott att människan är ett djur och bör bli ett djur igen, vilket jag inte tror längre.

Jag har undrat om jag bör skrota hela djurismen därför att det hänger så mycket fel kring den. Jag tror inte det nu längre. Orsaken är den, att huvudidén i djurismen, det jag kallar för "paradisism", att vi kan och bör gå tillbaka till Eden, är en helt ren och klar idé, utan något skit i sig.

Missförståelsen börjar komma när det gäller mina tankar om att vi bör följa i djurens fotspår.

Man kan nämligen tolka detta enligt det mörka hos djuren, som ju ingalunda är några perfekta varelser, de är fallna varelser liksom människan. Man tänker på hur ordet "djuriskt" klingar lågt och smutsigt, och projicerar detta djuriska på djurismen. Men jag har aldrig velat ge ordet "djurisk" den klang som den vanligtvis har i vårt språk. Jag har velat se det djuriska som det sanna och goda i djuren, inte det låga och smutsiga, därför kallade jag mitt teologiska huvudverk "Djurisk teologi". För mig kan ordet "djurisk" mycket väl ha klangen av "det kännetecknande för

djuren", och det tycker jag inte är det mörka, utan det goda. Det är snarare människan som kännetecknas av det onda och mörka, så ordet "mänskligt" borde i såfall klinga såsom ordet "djuriskt" klingar hos många människor idag, som något lågt och smutsigt.

Nej, ifråga om ondska är visserligen inte djuren oskyldiga, men de är ändå på barnens rena nivå i förhållande till de vuxna människorna, som lyckats nästan förstöra vår planet. Min önskan är att rentvätta ordet "djurisk", så att det låter mer som det som verkligen kännetecknar djuren; barnlighet och oskuld.

Således vill jag också försöka rentvätta djurismen istället för att kasta den överbord som begrepp och idériktning. Jag gör detta delvis p.gr.a. det vänliga mottagande som jag upplevde hos änglarna under mitt änglabesök sommaren 2012 (se föregående inlägg). De verkade vara vänligt inställda till djurismen. De hejade på djurismen.

Och jag kan inte förneka att mitt livs paradisiska upplevelser fortfarande är fulla av möten med hundar på gatan. Det är så rena möten, så äkta möten, att de är nog att bekräfta djurismen. Jag är fortfarande av den åsikten att hundarna har en särställning bland djuren när det gäller att visa på det paradisiska. De är så barnligt rena och oskyldiga att man kan jubla. Det är viktigt för mig, detta att det är hundarna och lammen som är de som ger huvudinnehållet till djurismen. Jag skulle aldrig t.ex. ta vargen som någon att efterfölja, den är för full av grymhet.

På [anarchopedia](#) finns det en presentation av djurismen som jag gillar. Den är skriven av mig. 2013-01-29 @ 16:54:00 [PermalinkdjurismenKommentarer \(4\)Trackbacks \(\)](#)

Mitt livs underbaraste upplevelse: änglabesöket sommaren 2012

Jag tror inte jag har berättat mera ingående för mina bloggläsare om mitt änglabesök sommaren 2012. Men nu ska ni få höra:

I juli 2012 var jag och rökte cannabis hos en vän i Helsingfors. När jag hade rökt, var det som om anden kom över mig, och jag bad högt till Gud, jag trängde in i Gud. Och Gud öppnade sig för mig, som om jag kom genom en mur. Då förstod jag att det var dags att gå avsides och be i ensamhet. Jag gick in på toaletten för att få vara i fred. På vägen dit kände jag att jag var med om något av det sannaste och verkligaste jag någonsin upplevt, allt var så sant, så sant. Då, där på toaletten, öppnade sig himlen för mig, och jag såg in i andevärlden. Myriader av änglar stod framför mig, snett uppåt, på lång avstånd. De var alla ett hjärta och en själ, och vi började samtala på telepatisk väg. Samtalet böljade fram och tillbaka hela den natten (vi började röka på kvällen). Jag frågade ut om de saker som jag undrat mest över, och fick klara svar, varav jag kommer ihåg de viktigaste ännu.

Det besynnerliga var, att alla änglarna verkade tala samma saker på samma gång åt mig. De var liksom inne i en gruppsjäl, inne i ett enhetsmedvetande. De bodde inne i Gud, i enhet med Gud. Jag upplevde att det var änglar från den allra högsta himlen, från tredje himlen (enligt Paulus och Swedenborgs uppdelning av himlen). De var som oskyldiga barn, ljusvarelser utan egon, sammansmälta med varandra.

Den viktigaste saken som jag fick veta, var att jag tillhörde deras värld, och att jag en gång skulle få komma över till deras värld för gott. Jag fick alltså ett löfte om att jag ska få komma till himlen en dag. Vad detta löfte betyder för mig idag, går inte att beskriva, men mycket betyder det. Mitt liv uppdelas i två häfter, ett före detta löfte och ett efter. Det var som om jag fick ett sigill på min panna den dagen, ett sigill med stämplet; du tillhör himlen och ska få komma dit en

gång.

Det näst viktigaste som hände, var att jag blev helad av änglarna från ett djupt trauma, nämligen från de skador jag fick av min psykiska kollaps i November 2011, den gången då jag trodde jag gick evigt förlorad. Jag var i mörker i ett halvt år efter det, under det att det gradvis ljusnade, men efter änglabesöket skedde det något avgörande i mitt känsloliv; gråten lossnade, och känslorna strömmade in igen som förr. Jag hade ju inte kunnat känna något på ett halvår, mina känslor var förlamade. Men änglarna läkte mig genom att förklara för mig vad som egentligen hände då jag kollapsade. Jag trodde ju att jag hade blivit obotligt ond och var evigt förlorad. Men änglarna förklarade ömt för mig att detta inte var sant, jag hade inte blivit ond, det var inte det det var frågan om alls, utan bara att jag hade blivit sårad av satans pil i hjärtat. Jag var en andlig soldat som stupat på fronten. Och jag hade varit tapper, sade änglarna.

Det tredjeviktigaste var att änglarna **hejade på mig!** Jag fick veta att jag var omtyckt och påhejad av änglarna, och jag såg hur de bara såg det som var gott i mig, det onda verkade de inte alls se och bry sig om. De förstod sig bara på det goda. Jag fick ett värde i mötet med dem. Mitt liv var inte så ont som jag hade trott, och djurismen inte så förfelad som jag hade trott. Änglarna verkade förstå sig på djurismen och tolka den efter det ljusa i den, inte efter det mörka, som visserligen också funnits där.

Det fjärdeviktigaste var att jag frågade när domedagen skulle komma, och fick till svar att man inte kunde veta datumet, och att det inte skulle komma 21.12.2012, **men att detta datum ändå var en indikator på att något stort var på gång.**

Det femteviktigaste var att jag frågade om jag kunde få någon andlig övning eller teknik av änglarna, så att jag kunde bevara vad jag sett och hört här och nu, såsom min bror Björn hade fått Kung Fu av de änglar som han mötte. Men nej, det kunde inte änglarna ge mig. Däremot sade de att jag skulle minnas det som hade skett här när jag tvivlade. Det var den enda teknik de gav mig; att minnas det som hade skett. Jag skrev också ner på ett papper så mycket jag kunde komma ihåg av våra samtal, men jag har olyckligtvis tappat pappret. Nu skriver jag ner här så mycket jag kan komma ihåg.

Sedan fick jag veta att jag inte borde bli beroende av cannabis. Det var klara bud från änglarna. Ett par dagar efter det skedda kom det som slutligen läkte mitt känsloliv; jag brast i djup gråt under ett samtal med en andlig moder på "Symppis", stället för narkomaner och utslagna i östra centrum av Helsingfors.

Efter gråten gick jag ut på berget intill, och upplevde i ensamhet den djupaste psykoterapi jag någonsin varit med om, en psykoterapi med Gud själv som terapeut. Vi gick, Gud och jag, tillsammans genom en massa minnen, och det var som om all min skuld blivit utplånad, det var bara godhet i minnena, bara förlåtelse och försoning. Det var som om jag aldrig hade syndat någonsin i mitt liv. Gud tog bara fram det goda, såg bara det ljusa i allt. Det hela var som om jag rökt cannabis igen, fast jag inte hade det. På slutet av upplevelsen var det som om min verklighet stannade till, och jag upplevde en regression till min yttersta barndom, till den stillsamma, vilsamma punkt som gärna skulle få lov att vara i evighet. En punkt där jag bara ville leka litet, ingenting annat. En punkt där jag kände att jag kunde leka igen såsom jag lekte när jag var riktigt riktigt liten. Jag dansade lite till en musik som några ungdomar hade i närheten, och jag har sällan vilat så i tonerna som då. Och så såg jag klart i anden att Jesus är Herre. Det här var mitt livs nästunderbaraste upplevelse.

2013-01-29 @ 16:21:00 [PermalinkFörlåtelseKommentarer \(4\)Trackbacks \(\)](#)

Något om förlåtelsens ande

På sistone har jag behövt mycket förlåtelse, p.gr.a. allt dumt jag gjort och sagt under min senaste psykos i höst. Här några tankar om förlåtelsens ande, som jag har lärt i sällskap med Gud: Gud är inte som denna världens kungar, som kräver att man ber dom om förlåtelse för att de ska förlåta. Nej, Gud ÄR förlåtelse, på samma sätt som hundar och lamm är förlåtelse. Dom bara är förlåtelse. Ingen behöver be dom om förlåtelse. Hundar och lamm rör sig inte i den sfären där förlåtelse inte finns, det är otänkbart för dem att förlåtelse inte skulle kunna finnas. Dom har förlåtit innan man ber om förlåtelse.

Sådan är Gud. Vilken tur!

Gud är för upphöjd för att kunna förstå sig på oförlåtelse och det att gömma på nåt ont som någon har gjort. Han finns inte i de sfärerna, på samma sätt som småbarn och djur inte finns där. Den vackraste text om förlåtelse som jag någonsin har läst, som uppfångar något väsentligt av förlåtelsens ande, finns på hemsidan [Wingmakers](#), och lyder såhär:

"As the light of my heart brightens,
so does my capacity to forgive.
As forgiveness flows into my heart
it moves upwards,
filling my entire head
with the most delicate and refined light
impossible, and from this light,
a compassion for my past settles in,
and all that has occurred
is rewritten in this light."

A compassion for my past! Att omfamna och känna medlidande med sitt förflutna! Det är en konst jag vill öva mig i. När jag första gången läste den här texten, brast jag i tungotal, så stark var den. Den visade mig något av Guds omfamning, hur han omfamnar oss, och vill att vi ska se med kärlekens ögon på vårt förflutna. Vi måste liksom sitta länge vid förlåtelsens fötter, för att lära oss att förlåta oss själva.

2013-01-28 @ 14:44:00 [PermalinkFörlåtelseKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Om ängelsynen i mittfinland 22.1.2011

För de som kan finska, så finns det en finsk [tidningsgrej](#) om den märkvärdiga ängelsynen i mittfinland 22.1.2011. Det var fråga om tre bilar som hade stannat vid vägen mellan Virrat och Alavuu (ganska nära Keuruu). Människorna i bilarna hade gått ut ur sina bilar, och stod och såg. De såg alla samma syn, en väldigt stor ängel bakom skogen. På högra vingen stod det "sådesfälten har ljusnat". En av dem såg en annan text, nämligen: "Markens gröda är redan moget för skörd". En av kvinnorna låg på knä.

Romern Marita Mäntyniemi var den som kom ut med synen i offentligheten. "Vi beundrade och

såg. Vi kunde inte prata. En väldig gädje, fröjd och frid fyllde hjärtat."

Ängeln var på samma plats ungefär eh halv timme. Under den tiden hann åskådarnas händer och näsa frysa.

Händelsen förändrade Maritas gudsförhållande totalt. "Jag har i 13 år varit troende, men för det mesta kall. Jag förundras över vart jag har tappat bort denna tid."

Min kommentar: Ja, Jesus kommer snart! Sannerligen! "Sädesfälten har gulnat" är ett bildligt talesätt i bibeln för att säga att Jesus kommer snart, att domen över världen kommer snart.

2013-01-23 @ 16:45:00 [Permalink](#)[Jesu återkomst och de yttersta tingen](#)[Kommentarer \(2\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Något om Jesu återkomst. En hälsning från Lars.

Kära vänner.

Nu har jag inte skrivit något på länge. Dels för att datorn varit ur funktion under några veckor, dels för att jag blev förstummad inför det faktum att det inte skedde något på mitt efterlängtningsdatum 21.12.2012, mayakalenders slut. Jag hade så innerligen hoppats att Jesus skulle komma tillbaka då, att jag fick en ordentlig psykisk kollaps på kvällen den dagen, då ingenting hände. Så kan det gå om man har för stora förhoppningar. Jag tänkte att eftersom det har skrivits så mycket om det datumet (2000 böcker, har jag läst om), så måste ju något hända då.

Men jag hade dock hela tiden på känn att Jesus inte kommer att följa några fastslagna datum i sin återkomst, det var även meddelandet från de änglar jag samtalade med senaste sommar, de sade att domedagen nog inte kommer 21.12.2012, men att datumet ändå är en slags indikator på att något stort är på gång.

Istället för datum, tror jag det är lidandets bågare som blir det som får Jesus att komma tillbaka; då när lidandets bågare är fullt och rinner över i vår värld, då och inte tidigare kommer Jesus och skapar allt på nytt, så allt blir gott igen. Detta är också Uppenbarelsebokens budskap i sjätte kapitlet 9-11 vers, där martyrerna ropar efter en domedag. De får vänta tills deras antal är fullt.

"Se, jag gör allting nytt!" säger Gud i Uppenbarelsebokens 21 kapitel, vers fem. Jag tror Jesu återkomst är just detta; att Gud skapar allt på nytt igen. Allt går tillbaka till början, till ursprunget, allt får börja om från början, en ny början, där det onda inte finns mer, ty vi har alla lärt oss vår läxa.

Så därför tror jag inte längre att Jesu återkomst är dagen då de trogna ska få komma till himmelen och de stygga till helvetet; det sker redan nu. Att vara ond är att vara i helvetet, och att vara god är, åtminstone delvis, att vara i himmelen. Nej, vi behöver inte upprepa denna tudelning i all oändlighet, hellre få ett slut på helvetet. Det är det som Jesu återkomst är, helvetets slut, lidandets slut. Då skall de onda glömma all sin ondska som om de kom ut ur ett skal, och glömde skalet för livet därutanför. Gud är mäktig att göra dom onda goda igen, men skillnaden blir så stor mellan det nya och det gamla, att de inte blir istånd att minnas det gamla.

Ja, de onda skall glömma sitt förflutna. Men inte de goda. De får behålla en brygga mellan sig och sitt tidigare liv på jorden, allt som är gott kommer man nämligen ihåg. Och kanske det är alla de goda minnena som blir de godas största särbelöning, det som gör att de utmärker sig en gång när alla blir frälsta.

Hur kan vi då vara säkra på att alla skall komma till himlen en gång? Jo, Gud har lovat det i sitt bibelord, på åtskilliga ställen, inte minst **huvudordet** i Johannes-evangeliet 12:32; "När jag blir

upphöjd från jorden skall jag draga alla till mig".

Men även änglar har lovat det. Så t.ex. fick mystikern George de Benneville ett löfte från sin ena skyddsängel om allas slutliga frälsning. Skyddsängeln sade under ett besök i himlen:

"Min kära själ och min käre bror, håll i dig, den allraheligaste treenigheten har förlänat dig att bli tröstad med en evig och universell tröst, genom att visa dig hur, och på vilket sätt, han skall återställa alla sina skapningar utan undantag, till hans äras pris, och deras eviga frälsning, och du skall bli vittne om detta, och du skall jubla i sång och triumf med alla Guds barn..."

George de Benneville fick sedan se i en rad syner hur alla kommer att bli frälsta. Det var under en nära-döden-upplevelse som detta hände, där George fick besöka himlen och helvetet. Hans besök finns beskrivet [här](#).

Under en av Sadhu Sundar Singhs besök i andevärlden (Från boken "[Livet efter döden](#)", 1926) sade en av de heliga så:

"...tiden närmar sig då hela skapelsen, i allt lydig Gud, för evigt ska befrias från förgängelse och denna meningslöshet. Sedan ska den förbli evigt lycklig i Gud och i sig själv uppfylla syftet med att den blev skapad. Då ska Gud bli allt i alla' (Rom 8:18-23)."

Ja, tiden närmar sig. Snart kommer det. Ty vi står inför "folkvärldens slutkris", civilisationens kollaps, när oljan blir för svåråtkomlig och för dyr. Då tror jag att lidandet blir så stort att Gud måste ingripa och skapa allt på nytt igen.

GOTT NYTT ÅR 2013

Hej kära vänner ,vill bara önska alla GOTT NYTT ÅR...

Lars,mår mycket bättre,och har tillbringat Julen hos sin familj i Kyrkslätt och ska även fira Nyår där*permission*

Tuvärr ,så funkar inte datorn vid avdelning 1 på JORV SJUKHUS, så jag passar på att skriva lite på hans blogg...i diktform ...

UR:MELODIER I SKYMNING

VI

Sekund .

Denna strand och dessa vita dyner -

lövet skärt mot soligt blå...

dessa bilder ,dessa tröstens syner,

som i själen höga stå!

Sekund av ljuv förening,

sekund av ändlös ro,

av allt vad bäst och renat

i själen fått bo:

du allenast

ger min levnad återmål och mening.

Vilhelm Ekelund

* * *

Iskristaller...

blänker i det kalla snön...

tindrande stjärnor...

* * *

Nyårsafton...
närmar sig...redo att
lämma det gamla året...

* * *

Fjäril...
lämnar sin gamla puppa...
förvandlad...

* * *

Färska fotspår...
vägleder mig i det djupa snön...
leder stigen hem...?

* * *

Snön smälter...
och lämnar efter sig
rinnande floder...

Döden
tysta
närvaro

Sol
smälter
kylan

Tro skapar
mirakel

Varma hälsningar Titti

2012-12-30 @ 15:57:34 [Permalink](#)[Kommentarer \(1\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

En liten aforism

Paradiset finns.

2012-12-19 @ 18:48:28 [Permalink](#)[Aforismer](#)[Kommentarer \(4\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Några aforismer i fångenskapen

Det finns ett under i mitt liv, som är större än alla andra under: Att Jesus Kristus finns till.

* * *

Jag får väl bli kärlekens lumpsamlare, och samla på de goda tingen i tillvaron.

* * *

Jesu återkomst är framför näsan på oss hela tiden - aldrig långt borta.

* * *

Joh. 12:32 är skrivet på Jesus hjärta med klipp-ädelsten.

* * *

Det eviga livet - det barndomsskimrande livet.

* * *

En generalhemlighet i det andliga kriget, som ofta lärs ut först i fängelset:

Att Jesus är verklig.

* * *

Sanningen är som ett vattenfall: inga fördämningar kan hindra den - i längden.

2012-12-18 @ 15:41:00 [PermalinkAforismerKommentarer \(3\)Trackbacks \(\)](#)

Jag längtar djupt efter Jesu återkomst. Hur jag tänker mig den.

Ja, jag har inte ännu gett upp hoppet att Jesus skall komma snart tillbaka. Jag har bara tonat ner lite den delen där jag själv ska ryckas upp till himmelen levande. Den tror jag inte riktigt längre på. Men mitt hopp om att Jesus ska komma tillbaka 21.12.2012 är ännu mycket levande i mig.

Det är väl inte psykotiskt att hoppas på det?

Ja, jag bad igår en barnslig bön till Jesus att han skulle komma tillbaka på den dagen, 21.12.2012.

Och att han skulle uppfylla vissa profetior som är väldigt spridda inom kristenheten angående Jesu återkomst, nämligen den att Jesus ska bli synlig på himlen med sin änglaskara, och komma ner på oljeberget, för att sedan börja ordna upp i vårt kaos med Jerusalem som huvudstad, så att tusenårsriket skulle börja, då Satan och hans härar ska bli "bundna" på nåt mystiskt sätt.

Ja, tänk om Jesus kom så, och hade med sig en miljard änglar, som han sände ut över hela jorden, för att bota alla sjuka och sätta alla fångar i frihet, både psykiatriska fångar och fängelsefångar.

Då skulle alla kunna gå ut i frihet, ty vi skulle alla ha änglavakt runt oss!!

Ja, sådana tankar gör mig lyrisk och drömmande.

2012-12-18 @ 15:25:30 [PermalinkJesu återkomst och de yttersta tingenKommentarer \(2\)Trackbacks \(\)](#)

Hälsning från Lars. Lite om hur det går.

Kära vänner!

Jag har bytt avdelning nu, på Jorv mentalsjukhus, till avdelning P1, så nu når ni mig inte längre på det gamla numret till min tidigare avdelning, utan måste ringa detta nummer: 09-471 84920 (kom ihåg utlands-riktnummer till, om ni bor i Sverige, ta då bort nollan framför 09).

En glädjande nyhet med den nya avdelningen är att jag har tillgång till internet, så nu kan jag skriva här igen. Jag skriver just nu från avdelningens dator.

Ja, mycket har hänt sedan senast jag skrev själv här på bloggen. Jag har ju bett andra skriva åt mig nu i över en månad. Jag har nu insett att jag faktiskt varit i psykos, och det är inte lätt att

erkänna. Jag trodde jag skulle förvandlas i kroppen och tas upp till himmelen medan jag var i Stockholm, men det hände inte. Jag hade fel. Men jag var aldrig suicidal, såsom vissa har trott, jag åt ordentligt under hela veckan före jag blev inlagd på sinnessjukhus. Min stora svaghet i kropp och själ kom mera av att jag led av en svår magsjukdom, samt, delvis p.gr.a. detta, att jag inte ville sova på sex dygn. Så min psykos kan ses som en del av min magsjukdom, som till sist blev riktigt, riktigt svår, jag hade svårt att orka gå ibland.

Ja, i sådana stora kriser blir man lätt psykotisk, det har jag lärt mig från tidigare erfarenheter. Så jag har lätt att förlåta mig själv för detta, nu när jag är i psykiatrins händer igen. På sätt och vis räddades jag också från att måsta genomleva en till vinter som hemlös, vilket jag tidigare haft väldigt svårt för, det blir lätt till att rymma söderut till varmare länder, när jag inte orkar stå ut med kylan längre. Dock tror jag att jag hade klarat denna vinter bättre än de tidigare vintrarna, särskilt då Titti hjälper mig med sin lägenhet. Jag hade nog trots allt valt hemlöshet hellre än psykiatri. Ja, jag längtar faktiskt lite efter mitt hemlösa liv i Stockholm, det var så fullt av äventyr. Livet inom psykiatri är faktiskt ganska långtråkigt, man har knappt något att göra, och medicinerna gör en lite apatisk faktiskt, man har svårt att samla tankarna och koncentrera sig på något, man går hellre fram och tillbaka i korridoren än att göra något vettigt.

varma hälsningar från Lars

2012-12-18 @ 15:17:38 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(4\)Trackbacks \(\)](#)

Mirakel... Lars' id-kort har upphittats...

Hej kära vänner ...ville bara berätta ,att Lars' ID-KORT har upphittats in i Skarpnäck kyrkans bibliotek*av vaktmästaren tror jag...Den låg i en av böckerna som Lars hade grupperat *hans lilla bibliotek,dvs de böcker han tyckte var bra och läsvärda där..*

Blev, väldigt glad ,eftersom jag hade letat efter den lite överallt *i hans jordhåla,vid Mosken på söder ,ect...*utan att hitta den och hade tappat allt hopp om att den någonsin skulle komma till rätta ...som tur finns det underbara människor ...omkring oss, som, likt,skydds- änglar hittar, de saker som vi tappar ibland, och ger oss en andra chans...Tack....

SÅ nu... finns det en chans att LARS kan kanske komma tillbaka till Stockholm, kanske, när, han blir utskriven,från sjukhuset...och träffa alla sina vänner igen ...så vi får hoppas att han kan bli fri snart ,och kan vandra tillbaka hit, där jag och andra vänner tycker han hör hemma ...

Bifogar här nedan några minnen *i diktform*som jag skrev, efter hans korta ,men intensiva besök i Stockholm under November....

...Morgonkvist...

inga spår efter dig, in i din håla...

...men tre rådjur tittar ömt på mig...

* * *

I en skogshåla...

gömmar sig en ung man ...

...för att läka,sin skadade själ...

* * *

Allhelgona kyrkan...
med gråten i halsen
väntar jag på dig...

* * *

Isande vind...
smeker, mina, nakna kinder
 huden skälver...

* * * *2012 TS*

Till sist vill jag dela med mig några rader från
Vilhelm Ekelund från en av dikter STILLHET som jag tycker mycket om...

"Uti min själ det tåras,
tinar och våras
med samma tysta jubel, samma
innerliga frid
som förr som barn jag kände,
när ljusen man tände
i alla byar slätten runt
i julaftontid."

Lars mår ganska bra, även ,om han känner sig, mer eterisk för var dag som går...Han hälsar varmt
till alla sina bloggvänner ...
Varma hälsningar
Titti /

2012-12-17 @ 18:05:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Jordens undergång närmar sig!

Idag är det den 12.12.12. Det är sista gången på mycket länge som vi kommer att få uppleva ett datum där dag, månad och år är identiska. Närmare bestämt får vi vänta till 01.01.01 år 2101. Förmodligen kommer någon av oss som läser det här blogginlägget då fortfarande vara vid livet (erinra Er då detta blogginlägg), OM inte jorden går under redan nästa fredag den 21 december 2012. Det är det datum då Mayakalendern slutar, och ryssarna förbereder sig nu för detta, genom att inhandla ett överlevnadskitt som bland annat innehåller tvål, tändstickor, sardiner och en flaska vodka:

http://www.svd.se/nyheter/utrikes/ryssar-forbereder-sig-infor-jordens-undergang_7739178.svd

Men som en ryss säger i inslaget: "EN flaska vodka kommer inte att räcka!".

Nedtecknat av Einar i Lars Larsens frånvaro den 12.12.12

2012-12-12 @ 22:27:00 [Permalink](#)[Jesu återkomst och de yttersta tingen](#)[Kommentarer \(5\)](#)[Trackbacks \(0\)](#)

Liten dikthälsning från Lars Larsen

Jesu återkomst

Solen skiner
borta i horisonten,
det blir lättare
och lättare
för varje steg.

/Lars Larsen

(Nedtecknat av Einar den 4 december 2012)

Lars lider av stor kärlekssvält...

Hej Lars har bett mig att framföra att han lider av stor kärlekssvält inne på Esbo sjukhus .Han saknar sina vänner och frihet och tycker inte om att vara inlagt mot sin vilja .Han ber till sina vänner att komma hälsa på eller ringa om de kan och har lust.Besökstiden är längre än jag tidgare sa .Från 10-19 varje dag.

Jag försöker ringa honom varje dag och muntra upp så gott det går.Det behövs väldigt lite för att göra en människa glad...

villkorslös kärlek ,medkänsla och närvaro...och lite humour skadar inte heller förstås ...så gör vad ni kan för er

broder Lars som just nu behöver er kärlek och stöd...Tack.

VARMA HÄLSNINGAR Titti

2012-11-30 @ 15:53:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(3\)](#)[Trackbacks \(0\)](#)

Hälsningar från LARS 2

Hej ,nu kan ni nå Lars på hans direkttelefonnr. till JORVI sjukhus som är:00358947184914. Han mår lite bättre,men saknar alla sina vänner ,så om ni har möjlighet, att ringa eller besöka honom så skulle han bli väldigt glad ...Tack .

MVH Spaltro Titti

2012-11-28 @ 16:20:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(0\)](#)

Hälsningar från Lars

Hej, Lars befinner sig nu vid Jorvi sjukhus i Esbo*Finland*.

Pratade med honom i telefon idag och han lät ganska ledsen därför att han känner sig slö av medicinerna och har svårt att få inspiration till att skriva .Han saknar alla sina vänner och skulle bli jätte glad om någon ringde eller besökte honom.

Här är adressen och telefonnr.

Jorvi sjukhus

Vård T 4

åbovägen 150

027 40 Esbo

TEL.00358947184914

Besökstiden är mellan 14-19 varje dag.VÄLKOMNA .

MVH Spaltro Titti

2012-11-24 @ 15:23:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Brev till mina vänner

Kära vänner, imorgon, på fredag runt kl 8.00 på morgonen, blir jag tvångsförvisad av psykvården till Finland

därför att jag inte är skriven i Sverige, så den finska psykvården tar över nu. Jag vill inte detta, jag vill ur fångenskapen. Jag och mina vänner i Stockholm har kämpat hårt för att finna en utväg, bl.a. genom att försöka få kungen att hjälpa oss. Det har inte lyckats, så nu verkar det som jag lämnar Stockholm för gott, ty jag tror Jesus kommer tillbaka innan jag återvänder till Stockholm, som lär bli svårt eftersom jag tappat mitt identitetskort, och heller inte har planer på att skaffa ett nytt sådant.

Igår var jag mycket nära att gå över gränsen till Jesus och änglarna, och det känns som om jag snart kommer

att gå över för att aldrig mera återvända till jordelivet. Jag har ännu inte blivit frisk från min magsjukdom, så jag håller ännu magen i schack genom att fasta på flytande substanser, främst glass, choklad och filmjolk. Jag tror att jag har en slags "mystisk anorexia" också, dvs "kärlekssvält" och det är orsaken till att Jesus måste ta mig hem snart, han tål inte att jag plågas av psykiatrin längre. Jag lider djupt av medicinerna som gör att jag har svårt att be, samla mina tankar, slappna av och mysa. Men att fasta hjälper lite grann, då kommer jag närmare "gränsen" och blir lättare synsk. Det är min synska förmåga som psykiatrin vill dräpa, för denne är all andevärldskontakt psykotisk.

Jag har dock lyckats skriva några dikter här såsom den här:

Änglavisdomen
är först och främst
ren

bortom all beräkning,
klokhhet och
teknik.
Den är barnens visdom,
den sagolika.
och den här:
Ängeln
är en äng-varelse,
som lever på
ängarna
den är ren
och oskyldig,
ett vilt lamm.

Varma hälsningar, er bror i Jesus Kristus, Lars Larsen.

2012-11-22 @ 18:27:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(1\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

IDAG HAR LARS BÖRJAT FASTA...

Lars har bett mig att skriva följande meddelande åt hans vägnar, med mina egna ord: han vill inte vistas på sinnesjukhus längre, och inte heller skickas tillbaka till Finland till ett annat sinnesjukhus *Esbo*, där han redan har varit och vantrivit.

Därför, har han börjat fasta (inte vattenfasta) igen, i protest mot denna orättvisa. Frihet och kärlek, är det hans själ längtar efter, inte fångenskap och tunga mediciner. Han ber alla sina vänner om hjälp och stöd.

MVH Spaltro Titti

2012-11-20 @ 19:37:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(4\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

kan kanske hjälpa mig

Joh.12:32 Lilla bibeln

Jag tror Henning Witte (kan kanske hjälpa mig) är en slags advokat för mig nu från "Light tv".
(Venäl.kirkko) *ryska kyrkan*

Jag vill ha "ängel i Kohtlajärve" *Estland*, på min "dödsbädd", hon som pastor Valerij känner, hon är i hans lilla pingstförsamling i Kohlajärve hon är ryska och jag kan tala ryska.

2012-11-19 @ 12:02:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(1\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Öppet brev till Carl-Eric Sahlberg, präst i St. Clara kyrka, de hemlösas kyrka nr. 1

Hej Carl-Eric!

Jag är nu inlagd på psykakuten på St. Görans sjukhus, avd.1. Dom vill skicka mig till Finlands psykvård nu. Det vill inte jag, jag vill komma ut och fortsätta mitt arbete bland dom hemlösa i Stockholm. Vill du hjälpa mig att få stanna hos er när Jesus kommer tillbaka? Jag tror det är mycket nära nu, och jag skriver ett brev till kungen om detta som jag lagt ut på min blogg [här](#). Vill du bära fram detta brev till Kungahuset? Du är mig kär, hoppas du besöker mig innan dom skickar mig till Finland. Besökstiden är 14-19 varje dag.

Din bror i Jesus Kristus,

Lars Larsen "munken"

2012-11-18 @ 18:32:00 [Permalink](#)[Om mina vänner](#)[Kommentarer \(3\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

En hälsning från Lars

Lars befinner sig på S:t Görans psykakut avdelning #1 och mår ganska dåligt. Alla som vill är välkomna att hälsa på mellan 14-19. Han skulle bli jätteglad om hans vänner kom på besök. Han kanske skickas tillbaka till Finland, kom därför så fort ni kan. Han behöver kärlek och sina vänner.

Med mycket vänliga hälsningar,

Titti.

2012-11-18 @ 12:21:23 [Permalink](#)[Smiths Vänner och dess utbrytare](#)[Kommentarer \(2\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Pip pip...

Älskade vänner!

Nu tittar jag upp igen efter sex dagars tystnad, sällsynt för mig som hyperaktiv bloggare. I stillheten utanför offentligheten har jag fått veta av Jesus vad min magsjukdom egentligen är. Det är ingen sjukdom, säger han, utan en början på min kropps förvandling. Jag skall snart gå över till "den andra sidan". Detta säger Jesus och andarna som är omkring honom när han är runt mig, särskilt min döda flickvän Ronja Aarniala. Men jag ska inte dö, utan förvandlas, dvs. få del i "uppståndelsen från de döda". Jesu återkomst tycks börja nu, enligt Jesus själv, och det att jag inte behöver sova längre (jag har inte sovit på fyra nätter) ser jag också som ett tecken på detta. Förvandlingen till "uppståndelsekroppen" tycks börja med sömnbehovets och matbehovets tilltagande förvandling.

Oj oj, hur ska jag säga detta så att ni förstår att jag menar allvar. Jag har gråtit mycket på sistone, glädjetårar blandat med saknad nu när jag snart måste lämna er, älskade vänner och bloggläsare. Jag vill så gärna ha en avskedsfest med er, och jag föreslår Skarpnäcks kyrkan som vår

samlingsplats, samt min håla nära Skarpnäcksgården. Vi får leka fram uppståndelsen från de döda, som en skara hobbitar i Fylke, dvs. Nackareservatet. Underligt nog ska filmatiseringen av Tolkiens bok "Hobbiten" gå på bio nu i närmaste framtid, före nyår. Detta är ett apokalyptiskt tecken det också, ty jag är en modern hobbit, som snart ska lämna den synliga världen.

Varma hälsningar från Lars Larsen, som har svårt att tro det Jesus och Ronja säger så tydligt åt honom. Han vill ju gärna kämpa vidare med er i det synliga, men vår Överste bestämmer var generalerna ska vara nu vid krigsslutets gryning.

2012-11-12 @ 11:19:45 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(7\)Trackbacks \(\)](#)

Den enes bröd

Hej Lars!

Hoppas att du inte tar illa upp för att man kommer in såhär och skriver som alla kunde göra förut.

Har du kollat på hyllplats Vmb på biblioteket? Jag önskar att du får hälsan återställd snart.

Med vänliga hälsningar,

Leon

2012-11-11 @ 19:51:45 [PermalinkSånger och dikterKommentarer \(2\)Trackbacks \(\)](#)

Lite om hur det går

Hej kära vänner!

Detta blir mitt sista inlägg på en lång stund. Jag drar mig tillbaka från offentligheten, för att läka min sjuka mage i fred och ro. Jag blir svår att hitta, ty jag måste söka stillhet för läkeprocessen, men var inte oroliga, jag är inte anorektisk nu eller självmordsbenägen, så jag kommer inte att dö. Jesus är min läkare, och ska lära mig hur jag blir frisk i stillheten. Jag har tillräckligt av hälsosam mat nu, så jag klarar mig själv en tid.

Vänliga hälsningar, er bror i Jesus Kristus,

Lars

2012-11-06 @ 13:42:23 [PermalinkKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Om min svåra magsjukdom igen. Och hur man hittar mig i Skarpnäck nuförtiden.

Det som hände i min mage nyligen då jag åt för mycket godis (se förra blogginlägg), var allvarligare än jag trodde. Jag fick för tredje gången stopp i magen, tredje gången på en månad. Varje gång har jag blivit frisk genom att fasta, men jag tål tydligen inte vanlig mat längre. Det blir stopp igen när jag börjar äta vanligt, och denna gång gick det igen fyra dagar efter jag slutade fastan till stoppet kom. Det var som om jag sakta fyllde på och fyllde på i magen, men

det gick inte vidare, och så var magsäcken till slut full, och kunde inte fyllas på längre. Forfarande känns det som om det är en klump i botten av magsäcken som inte vill smälta, och som är orsaken till stoppet, till att maten inte vill smälta och gå ner i tarmarna, som har börjat fungera igen till min stora lättnad, efter att ha varit förstoppade i nio dagar p.gr.a. fastan. Nu vet jag inte annan råd än att fasta igen tills magen töms. Och nu vågar jag inte länge börja äta vanlig mat igen, utan måste fortsätta med att leva på drycker och lätt frukt och godis, tills jag blir frisk. Jag tänkte stanna i Skarpnäck p.gr.a. detta, så att jag inte ska bli för mager genom att gå för mycket. Titti ville absolut inte detta, men jag klarar inte av att bo hos Titti av vissa orsaker, bara att sova där ibland. Däremot skulle jag kanske bättre trivas hos min bror Nils tills jag blir frisk, men han har inte ännu gett mig signal att han tar emot mig. Vi ska mötas ikväll för att samtala om vad vi ska göra. Det blir spännande.

I går kväll talade jag med en gammal, erfaren kristen läkare i Roseniuskyrkan i Stockholm centrum. Vi talade länge om mitt magproblem, och han sade att det antagligen inte var magcancer, vilket jag fruktat. Men han kunde inte säga vad det var, fast han var mag- och tarmläkare till yrket. Han rekommenderade mig åt en allmänläkare istället, för att de skall göra prover, men när jag hörde om deras metoder vill jag inte gå till dom, utan försöker klara mig själv sålänge det inte är livshotande. Jag kan ju trots allt äta näringsrika drycker och chokladgodis, så dör gör jag i alla fall inte.

Däremot fick jag en örtmedicin mot magen gratis av en apotekare i Skarpnäck. Den var full av olika örter i en alkoholblandning, en s.k. "tinktur", som var mycket vanligt i äldre tider. Jag gör allt för att läka mig själv. Jag ska kanske också tillverka lite egen örtmedicin av det jag hittar i naturen. Men jag är nog lite för slapp och svag nu för att orka detta. p.gr.a. att jag fastat redan i två och en halv dag. Men jag lockades väldigt att pressa saften ur lite gräs och annat smått. Gräs har jag lärt uppskatta mer och mer, så mildt och vänligt är det att äta (nu menar jag gräsmattagräs och inte cannabis).

Men jag hoppas mina vänner låter mig vara ifred nu, och inte tvingar mig till något, fast jag måste fasta igen nu, då jag inte klarar av att stoppa någon fast föda i min mage. Det vore bättre om dom istället för att rekommendera mig till läkare, kom och besökte mig i Skarpnäck, och kanske hade med lite hälsodrycker och lite örtmedicin. Jag har ju inga pengar, så jag tigger mig till hälsosam mat. Jag har aldrig tiggat förr, först nu fattar jag varför vissa människor tigger. Det gör man när man verkligen är i nöd.

Jag skriver detta från Skarpnäcks bibliotek, som är öppen mellan 12 och 19. Utanför detta är jag mest i [Skarpnäckskyrkan](#) på Skarpnäcks allé 31, samt hos Antonie Frank i kollektivet [Tre Portar](#), porten längst mot väster, Skarpnäcks Allé 18-22. Min hålas precisa läge vill jag bevara som en hemlighet hos mina allra närmaste vänner, för att jag inte skall bli bortkörd därifrån av polisen, något som hände mig när jag bodde i en kåta i samma skog 2007. Jag tvingades riva kåtan, ty myndigheterna hotade med att om jag inte rev själv, skulle dom göra det. Sånt gör att jag inte är trygg på polisen, oavsett vad dom skulle säga. Jag älskar verkligen min håla, och vill göra allt för att få bevara den, som en tillflykt för alla fattiga och hemlösa. Jag räknar den inte som min, utan som tillhörande alla dom som vill fly undan civilisationen.

OBS! Ska man leta upp mig i Skarpnäck, kan man också kolla dom små minibutikerna längs Skarpnäcks Allé, där är jag ibland och värmer mig, när inget annat är öppet. Jag tigger också ibland på tunnelbanestationen i Skarpnäck.

2012-11-05 @ 13:11:00 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(5\)Trackbacks \(\)](#)

Om mina skrивerier på St. Clara kyrkas väggar

Jag var igår i St. Clara kyrka och kollade hur det har gått med mina skrивerier på väggarna där, det där med "Jesus 11.11.2011 domens dag". Det jag skrev på lilla kyrkan med dess murvägg har målats över, men det jag skrev på St. Clara stora kyrka, finns kvar. Några andra har varit där och skrivit lite också, så det har blivit en klottervägg av det hela. Jag fick idén att ändra en etta till en tvåa på alla ställen jag skrivit 11.11.2011, så att det blev 11.11.2012 istället. Orsaken till detta var att jag kanske då kan väcka kristenheten igen, att ta emot Jesus på den dagen. Och kanske det väcker hopp i några stackars hemlösa hjärtan, att det nya datumet är snart. Vi måste ju hoppas att Jesus kommer snart, så snart som möjligt. Vi måste alla se till att det händer snart, genom att påskynda dagen, såsom Petrus säger i 2 Petrusbrevet, och det gör vi genom att ge allt vi äger åt dom fattiga, och följa Lammet hack i häl.

Annars skriver jag igen på olika väggar i Stockholm, dock på ett sätt så att jag inte blir fast. Jag har nu lärt mig hur man gör. Man skriver smått, eller skriver på ställen som är solkiga och söndringa från förr. Jag skriver saker som "Jesus, kom snart!" "Jesus kom till jorden 21.12.2012" osv. Böner måste ibland skrivas på väggarna, så allvarliga är dom, så att alla änglarna kan läsa dom, och så att dom säkert sprids i andevärldens alla hörn.

Jag är ännu sjuk i magen, men kämpar på. Det värker inte så mycket mer, men jag åt för mycket godis igår, och fick lite stopp i magen p.gr.a. det. Godis är bra för mig just nu, men i lagom doser. Jag äter godis för att inte magra för mycket, ty om jag bara äter yoghurt och frukt och andra drycker, får jag alltför lite socker i mig. Jag måste kämpa för att inte bli för smal nu, för då kan det lätt bli svårt för andra att låta mig få vara ifred, och ta egna beslut i vad jag ska göra med min sjukdom. Be till Gud för min mage!

2012-11-03 @ 16:10:53 [PermalinkJesu återkomst och de yttersta tingenKommentarer \(4\)Trackbacks \(\)](#)

Hur det går med min magsjukdom.

Jag är inte ännu frisk i min mage, fast det värsta är över genom att jag fastade i fem dagar på drycker strax innan jag kom till Stockholm, de sista ett och ett halvt dagarna bara på vatten. Då lättade trycket i min mage, och sen dess har jag haft det någorlunda bra om jag håller mig till drycker och lite frukt och lite torrt grovt bröd. Men genast när jag börjar äta normalt, stoppar allting upp, för maten går inte vidare i systemet p.gr.a. klumpen i magen, som ännu inte har smält. Underligt, hur kan en veteklump inte smälta efter fem dagars fasta på drycker? Man skulle ju tro att en veteklump löses upp i vatten efter fem dagar.

Detta har fått mig att undra om det är nåt annat som är fel än det jag trott hittills. Det har ju gått en månad sedan klumpen uppstod, och det skulle eventuellt kunna vara en knöl eller växt i min magsäcksvägg, som gör att magsäcken inte kan fungera normalt. Ty så kändes det nästan under min vattenfasta, då värkte klumpen faktiskt mest, och minskade inte alls i volym. Det var precis som om magsäcken slätt knut på sig själv. Maten går liksom inte ner i tarmarna, utan blir liggande i magen, oavsett hur lite jag äter. Och det verkar vara som om jag får i mig näringen mer genom magsäckens väggar än själva tarmarna, som inte fungerar så bra just nu dom heller,

jag har fått förstoppning. Så jag kan inte äta så mycket p.gr.a. detta, och fortsätter att vara mycket mager.

Mitt kritiska tillstånd har fått mig att kontakta min bror Nils, genom Einar. Han bor i Haninge strax utanför Stockholm, och hans fru är sjukvårdare. Jag tror det kunde vara bra att bo hos dom tills jag blir frisk, jag ska fråga dom snart.

2012-11-01 @ 14:39:00 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(6\)Trackbacks \(\)](#)

Lite om min jordhålas tillstånd i Nackareservatet, Stockholm

Hej!

Jag kom lyckligt fram till Stockholm i morse, och flyttade in i min jordhåla, som var i bedrövligt skick. Mina böcker var utslängda på golvet huller om buller, och många hade gått sönder i farten. Nån har varit där och bökat. Tre av mina sovsäckar låg utanför hålan, dyblöta. Jag tog in dom för att torka. Inne i hålan var det helt torrt, Gud vare lov. Jag har lyckats med vattentätheten. Men det tristaste av allt var att en bunt av mina handskrivna miniböcker också hade fösts ner på golvet från hyllan, och lyckats placera sig alldeles vid ingången, så att de blivit blöta och mögliga. Många av dom är förlorade för gott, dom går inte att restaurera. Men några var oskadade. Våldigt, väldigt trist, men detta får man räkna med när man vill sprida sina skrifter genom att inte låsa in dom. Då kommer det alltid nån som inte förstår värdet, och slänger dom hit och dit.

En del av taket hade också tagits bort av någon, dock inte så att det kom regn in på min madrass och mina filter. Jag fixade taket igen, så nu är den saken i ordning, inget regn eller snö kan blåsa in nu om det stormar.

Gissa om jag är glad för att inte polisen eller myndigheter har städat bort hålan! Jag är lycklig som ett barn, och vill helst sova där i vintras, dock också lite hos vänner. Jag ska göra den riktigt snygg igen, och fylla taket med löv, sås att den inte syns i terrängen. Lövet som har varit på taket hittills har ju blåst bort mest. Jag får fylla på med lite extra, kanske lite jord också, så det mer blir en hobbitkoja än ett typiskt uteliggarruckel. Ni som vet om min gamla håla, vet att jag alltid är mycket prydlig, därför smärtar det mig djupt när någon kommer och slår sönder det vackra konstverk jag byggt.

2012-10-31 @ 13:20:00 [PermalinkKommentarer \(4\)Trackbacks \(\)](#)

Ikväll reser jag till Stockholm! Avskedsstund hos Matias Gustafsson börjar nu.

Hej alla vänner i Åbo!

Vikingbåten till Stockholm går från Åbo hamn ikväll 20.55, jag reser med Titti och Einar, och nu är det avskedsstund hos Matias Gustafsson på Billmarkgatan 4, bostad 23, fram till halv åtta tiden på kvällen. Välkomna alla som vill säga farväl och växla några sista ord! Och ni i Ödmjukhetens Palats, jag orkar inte komma till er och säga farväl, eftersom jag fastar. Men Titti hälsar från mig, och ni är välkomna hit till Matias om ni vill. Jag vill tacka er för all gästfrihet

fram tills nu, och jag kommer säkert tillbaka till Åbo när Gud vill.

Det är med förväntan jag ser fram emot en tid i Stockholm, och det verkar som om Gud utlovar bättre tider där nu än vad jag har upplevt tidigare. Nu är jag trots allt en ny människa, med Jesus med mig, och ska nog klara av strapatserna som hemlös bättre än förr med honom i ryggsäcken. De tre år jag hittills spenderat i Stockholm har jag oftast varit utan Jesus, faktiskt. Men nu är det evangelistarbete som väntar, nu är jag inte mer arbetslös som förr när jag var utan Jesus. Att vara arbetslös är något av det värsta jag vet, som tur är man aldrig det tillsammans med Jesus, han ger en alltid så ljuva uppgifter och hemläxor. Det är rena barndomen att vara med honom. Minns ni barndomen, inte var man arbetslös och uttråkad då!! Då hittade man alltid på något att göra, för då var man nära Jesus, som alla barn är.

2012-10-30 @ 13:44:33 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Öppet brev till läkaren och författaren Sven Reichmann.

Hej kära Sven Reichmann!

Har du hört om mig, "munken" som ropade i Sveriges pingstkyrkor 2008?

Jag har aldrig hälsat på dig tidigare, men nu vill jag skriva lite och tacka för det du har gett mig genom dina böcker. Det finns en nykterhet och ett djup i dina böcker som jag har satt stort värde på, särskilt din bok "Allt är inte Gud som glimmar" och "Kulturen utan Gud", som väl är de av dina böcker jag sätter mest värde på. "Historiens Gud" är också fin. Du är nog en av de bästa rikssvenska nulevande kristna författare som jag känner till. En gång citerade jag dig i en artikel i min tidskrift "Delta" (2007). Särskilt glad är jag för att du inte, likt många andra "djupa" kristna författare, har involverat dig i falsk ekumenik och New Age-kristendom. Så har det ju gått med Peter Halldorf, Harry Månsus, Martin Lönnebo osv. Men du verkar ha bevarat något av David Hedegårds nykterhet inför de moderna trenderna.

Jag tycker det är särskilt intressant att du har en bakgrund som läkare, inom psykiatri. Ty jag har nämligen slitit med psykiska problem ganska mycket. Jag är också glad för att du lämnade den branschen, så mycket hemskt finns där. Jo, bibeln har allt vi behöver i psykiatrisk väg. Själv har jag varit tio gånger på sinnessjukhus, och har diagnosen "Paranoid schizofreni". Jesus har helat mig från detta, men få tror det. Du vet ju hur det fungerar, man blir stämplad för livet om man får en diagnos.

Jag skulle gärna vilja brevväxla lite med dig, om du vill. Jag har en blogg som jag skriver mycket på, www.universalism.blogg.se, där jag har skrivit mycket om mina personliga problem, och även en del radikal kyrkokritik. Jag är f.d. teologiestuderande från Åbo Akademi, och skriver också en del teologi. Du är ju också lärd, så du hänger säkert med.

Just nu har jag blivit utslängd från han som jag bor hos p.gr.a. att jag rev sönder en pornografisk bild hos en av hans vänner. Därför måste jag flytta till Stockholm, ty jag har inget ställe att bo på i Åbo nu. Så kanske vi träffas i Stockholm, om du har vägarna förbi där. Det vore väldigt trevligt att träffas och prata lite. Jag saknar så människor som är intresserade för det jag står för, och som vill vårda sig om mig. Det finns mest upptagna människor som bara har tid att göra karriär. Och kalla ateistiska psykvårdare, som bara stoppar i en hemska mediciner. Jag försöker avhålla mig från medicinerna, ty Jesus har helat mig, och dessa mediciner bara bedövar själen och skadar kroppen.

Du får gärna berätta lite hur det går för dig.

Vänliga hälsningar,

Lars Larsen (munken)

2012-10-29 @ 11:18:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(0\)](#)

Jag har bestämt mig för att flytta till Stockholm

I går kväll bestämde jag mig. Jag far till Stockholm för att bo hos Titti och i min håla i Nackareservatet. Jag far på onsdag kväll, tillsammans med Einar och Titti, med båten. Biljetten är bokad. Bara om det är någon som väldigt gärna vill att jag ska stanna i Åbo, stannar jag. Den som vill ha mig kvar, får meddela det här eller på min epost, och får komma ihåg att jag måste ha någonstans att bo (jag vill dock vara utanför Systemet).

Jag kan inte bo i mitt skjul (lada) nära Kakola längre, ty jag ble utslängd av väktare där för en månad sedan, som förbjöd mig att vistas i området, som är ett bevakat fängelseområde. Det var trist, för jag älskade verkligen min lada, som var så trygg, och som besöktes av en räv ibland nattetid, en räv som kom in i ladan. Den kom väldigt nära och sniffade. Den berättade åt mig hur Gud lever sitt liv i Åbo, på mystiskt vis ungefär som räven.

Jag har visserligen blivit erbjuden att få sova i Matias Gustafssons källare, som har ett uppvärmt litet rum innerst inne, men det känns inte bra, såsom han har uppfört sig mot mig i det sista. Jag skulle kunna hitta något sätt att bo ensam på i Åbo, men jag vill helst bo hos vänner, så Titti i Stockholm lockar mycket mer än en enslig eremitillvaro. Jag är ingen eremit, faktiskt. Och det är så tråkigt att måste gå till en tom källare när klockan slår åtta och biblioteken stänger.

Ensamheten har tårt mycket på mitt psyke genom åren, och det skall inte få hända igen. Jag behöver kärlek och vänner runt mig. Titti och Einar är mina käraste vänner just nu, fast dom inte är kristna. Ofta har det visat sig i mitt liv, att dom icke-kristna har större kärlek än dom kristna, just för att dom senare är namnkristna fariseer.

2012-10-29 @ 10:33:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(0\)](#)

Hur vissa teman ihjältigs i den kristna förkunnelsen idag

Man skulle ju tro att den kristna kyrkan, åtminstone vad gäller Nya Testamentet, förkunnade i alla fall dom viktigaste temana i Bibeln. Att den otroligt stora kristna bokflod som väller över oss varje år, internationellt sett, skulle täcka ungefär alla temana i Nya Testamentet. Men tyvärr är inte detta fallet. Vissa teman ihjältigs ständigt, på nytt och på nytt. Trots att dom kan vara mycket centrala i Nya Testamentet. Och ett av de mest ihjältigna teman idag är talet om korset som självlivets död, att vara "korsfäst med Kristus". Detta finns på en mängd ställen i Nya Testamentet. Men ändå låter man bli att tala om det.

Så var det inte för hundra år sedan. Det var ett vanligt tema i den s.k. "helgelserörelsen", där Romarbrevet 6 kapitel hade en nyckelposition i förkunnelsen. Det utkom t.o.m. böcker som hette "Korsfäst med Kristus", av t.ex. Jessie Penn-Lewis. Annars hittar jag på internet alltsomallt nio böcker (de flesta från helgelserörelsen) med detta som genomgående tema, nästan alla från första hälften av 1900-talet:

Jessie Penn-Lewis: Crucified with Christ. (finns på svenska: Korsfäst med Kristus. 1910) (flera av hennes andra böcker omhandlar samma tema)

Nils Ramselius: Är du korsfäst och uppstånden med Kristus? Ett profetisk budskap till troende. Sammanfört efter en amerikansk traktat. 1923

Korsfäst med Kristus. Från engelskan av K. S-n. Lidköping : Övers. förl. Affärstryckeriet, 1925
Meade MacGuire: His cross and mine. 1927 (finns på svenska: Hans kors och mitt. Skandinaviska förlagsexpeditionen 1942)

Elias Aslaksen: [Jeg er korsfestet med Kristus](#) (1930-talet)

L.E.Maxwell: Born Crucified. 1945 (Finns på svenska: Korsfäst med Kristus, evangeliipress 1959)

A.W.Tozer: The crucified life.

Alfred Lüscher: Mit Christus gekreuzigt. 1955

Teresa Musco: Mit Christus gekreuzigt. 1983

Men i min moderförsamling "[Smiths Vänner](#)" var korsfästelsen med Kristus ett mycket vanligt tema. Och är det än idag. Men vi tillhör heller inte den kristna offentligheten, åtminstone vad gäller bokutgivningen. Vi är en liten sluten rörelse för dom invigda, tyvärr. Vi är bara 25 000 vänner spridda över hela världen.

Vad beror det på att ordet "korset" har slutat att klinga av självlivets död i den kristna världsvida kyrkan? Jo, jag tror det beror på Det Stora Avfallet, som började 1929, då helgelseförkunnelsen började dö ut. Istället kom framgångsteologin och tog över, genom stora helande-evangelister som William Branham och Oral Roberts.

Bergspredikan är ett annat tema som är ihjältiget idag. Bara saligprisningarna läses, inte de stränga kraven efter dem. En studiekompis från teologiska fakulteten, som är präst idag i Lutherstiftelsen, Sebastian Grünbaum, sade i en predikan denna hösten att han inte trodde på Bergspredikans Gud. Han sa det rakt ut. Och han är ännu till en konservativ teolog.

2012-10-29 @ 10:16:00 [PermalinkKyrkohistoriaKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Nyckeltexter ur den svenska kyrkohistorien för en djurisk, organisk andlighet

(repris från min gamla wildmanblogg, 27.9.2010)

Lars Ulstadius:

Att frimodigt fördöma de civiliserades livsstil

"Den lutherska läran är en fördömlig lära.

Prästerna hava icke den Helige Ande."

(början av texten som Ulstadius läste upp när han avbröt gudstjänsten i Åbo Domkyrka 1688)

Johan Olof Wallin:

Gud finns i naturen

(Ur svenska psalmboken)

Jag ser hans spår, varhelst en kraft sig röjer,
En blomma doftar och ett ax sig böjer.
Uti den suck jag drar, den luft jag andas,
Hans kärlek blandas.

Jag hör hans röst, där sommarvinden susar,
Där lunden sjunger och där floden brusar;
Jag hör den ljuvaste i mitt hjärta tala
Och mig hugsvala.

...

Ack, när så mycket skönt i varje åder
Av skapelsen och livet sig förråder,
Hur skön då måste själva källan vara,
Den evigt klara!

Carl Olof Rosenius:

Att ha ett förtroligt, barnligt, icke-lagiskt förhållande till Gud

(Ur "Betraktelser för var dag i året, 5 Januari)

"Densamme Anden vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn". Rom. 8:16.

Stora, herrliga förhållande: Vara Guds barn och weta sig wara det och hafwa en med Gud förtrolig barnaskapsande! Så talar här apostelen, så talar hela Skriften, så talar alla frigjorda christnas saligaste erfarenhet. "Sjelfwa Anden vittnar med vår Ande, att vi äro Guds barn." Huru kan det wara med detta wigtiga stycke ibland oss? Du, som detta läser, är ock du så lycklig, att du har Guds Andes vittnesbörd med din ande, att du är ett Guds barn? Du är tilläfwentyrns en christen, du älskar ordet, din wandel är oklanderlig, men huru är det med detta stycke? Huru är det med hjertat? Har du bekantskap med din Gud — en förtrolig bekantskap, hwilken betecknas med orden: Abba, käre Fader! Detta är hufwudsaken! Märk och hör! Detta är den stora hufwudsaken i allt christligt lif, att hjertat är förtroligt med Gud genom Christus, att du har

sällskap med Honom, är i en wänlig förening med Honom! O, detta är sjelfwa hjertat och lifwet i all christendom! Detta är det återställda paradislifwet, som menniskan förlorade genom fallet, en förtrolig barnaskapsande, som umgås med sin Gud och talar med Honom, såsom barnet med sin fader. Nu — har ock du denna förtroliga barnaskapsande? Lemna icke den frågan, förrän den blifwit grundligen afgjord. Denna förtroliga barnaskapsande är just hjertepunkten i hela det andliga lifwet, hwarigenom allt godt utflyter; denna förutan är allt död och köld, wanmakt och trældom. Och hwartill skall allt andligt wara, om du icke kommer till denna trons frid med Gud, denna förtroliga umgängelse med Honom? Christus har uttryckligt förklarat, att alla andra goda förhållanden icke tjena till salighet, om wi icke kommit i förening och bekantskap med Honom. Detta förtroliga förhållande till Frälsaren är det ock, som utgör hela kraften i all christendom, till både görande och lidande — utgör källan till allt sannt heligt, allt Gud behagligt lefwerne. Huru swag, trälaktig, olustig, tung och wanmäktig är icke christendomen hos dem, som icke ega denna trons wisshet och bekantskap med Gud! De kunna hafwa mycken god mening, goda beslut och föresatser; men det blir ingenting af, de äro beständigt trålar under werlden och sina skötesynder och föras ännu af djefwulen fångna efter hans wilja. De hafwa ingen anda uti sig. Äfwen der någon verklig tro är uppgången, men den ännu är swag, der man hungrar och törstar, men ännu icke blifwitmättad — eller der tron hos en äldre christen förlorat sin evangeliska frimodighet, der christendomen blifwit mer tung och lagisk — der råder alltid wanmakt och trældom under synden, och menniskan blir i allt swag, trög och liflös: bekännelsen tystnar, bönen blir tung och kraftlös, hjertat kallt och tomt; hjertat har ingen skatt, ingen uppfyllelse, ingen wän för andra wänner och törstar då snart efter synd och fåfänglighet åter. Huru mycket mer inträffar icke allt detta, der själen icke alls kommit till tron, utan ännu är helt fången under träldomens ok! Och twärtom, då själen kommit till en glad förwissning om sin benådning hos Gud och står i en förtrolig wänskap med Frälsaren — hwilket lif, hwilken lust och kraft, hwilket gladt lofwande och bekännande, hwilket raskt utgående från werld och orättfärdighet! Sådant menade Christus, då Han sade: Såsom grenen icke kan bära frukt af sig sjelf, med mindre han blir i winträdet, så kunnen icke heller I, utan I blifwen i mig. Om I blifwen i mig, skolen I bära mycken frukt. Och så säger Johannes: Denna är segren, som öfwerwinner werlden, vår tro. Och så säger profeten: Fröjd i Herren skall wara eder starkhet. Derföre, huru wigtigt är det icke, äfwen för att hafwa kraft till helgelse, till bekännelse och utgående från werlden, samt till tålmod och starkhet i lidanden — huru wigtigt och nödigt att ega en hel förwissning om nåden, att stå i en innerlig trosförening med Frälsaren! Ja, huru nödigt, att såsom sin allradyraste klenod, sitt öga eller sitt hjerta, bewara denna verkliga barnaförtrostan, som apostelen kallar utkorade barns ande, i hwilken wi ropa: Abba, käre Fader. Skulle wi då icke stanna och fråga oss, såsom inför Guds ansigte, hwar och en för sig: har ock jag denna förtroliga barnaskapsande? Har jag wittnesbörd om mitt barnaskap hos Gud?

Pontus Wikner:

Djuren har själar och är odödliga

(Ur "I mänsklighetens livsfrågor, del II, 1889, s. 180)

"Jag måste bekänna, att om det låge i vissa hundexemplars begrepp, hvilkas bekantskap jag gjort, att deras själ måste förgås, så skulle jag råka i stor bäfvan med afseende på min egen själ."

David Petander:

Naturens verklighet

"Se, så verkligt!" (David Petander, pekandes på ett träd)

Gunnar Edman:

Guds hemlighet uppenbaras i en Tussilago

(Ur "Som liljorna på marken, 1958)

"Livets stora Hemlighet är tussilagobarnslig"

"Åh, du lilla Tussilago, mitt hjärta står still i helig häpnad inför en varelse av så hisnande möjligheter. Nästan ett gudaväsen. Nästan. Ty han fick trons allmaktsnyckel i sin hand."

"Ja, vet du det, syster Tussilago, du vårens första blomma - att du är gudomens egen lilla gyllne fickspegel i världen? I din hemlighet, som du anförtrodde mig, speglar sig Gud själv!

Du ler. Jag förstår. Men det framgår av skriften - fast de skriftlärdade inte ser det för all sin gudsklokhets skull - att just så tussilagobarnsligt levdes livet hos Gud redan före allt skapat. Det liv som blev modellen och grunden för allt som sedan skapades."

Anders Frostenson:

Guds kärlek är öppen och fri, sådan som naturens kärlek är

(Ur Svenska Psalmboken)

"Guds kärlek är som stranden och som gräset,
är vind och vidd och ett oändligt hem.
Vi frihet fick att bo där, gå och komma,
att säga "ja" till Gud och säga "nej".
Guds kärlek är som stranden och som gräset,
är vind och vidd och ett oändligt hem.

Vi vill den frihet där vi är oss själva,

den frihet vi kan göra något av,
som ej är tomhet men en rymd för drömmar,
en jord där träd och blommor kan slå rot.
Guds kärlek är som stranden och som gräset,
är vind och vidd och ett oändligt hem.

Och ändå är det murar oss emellan,
och genom gallren ser vi på varann.
Vårt fängelse är byggt av rädslans stenar.
Vår fångdräkt är vårt eget knutna jag.
Guds kärlek är som stranden och som gräset,
är vind och vidd och ett oändligt hem.”

Britt G. Hallqvist

Att leva öppet, utan lås och hämningar

(Ur Svenska Psalmboken)

Blott i det öppna
har du en möjlighet.
Låser du om dig
kvävs och förtvinar du.
Ut i det fria skall du med Herren gå.
Kraften fullkomnas mitt i din svaghet då.

Margareta Melin:

”Att få lov att släppa taget om livet
Du orkar inte längre
säger du gråtande.
Du uthärdar inte ångesten
den oavbrutna kampen.
Stöd sökte du
och förståelse
men fann likgiltighet
och förakt.

Tanken på Gud är ett hot
som ökar din förtvivlan:
Man har sagt

Att han ska straffa dig
om du tar ditt liv.
Men Gud är annorlunda
ska du veta.
Totalt annorlunda.

Han plågas med dig
när du plågas.
Han känner föraktet
när du föraktas.
Han upplever
övergivenheten
när du inte blir sedd
och tagen på allvar.

Ingen tar sitt liv
av fri vilja
Av otacksamhet.
Döden för egen hand
är den sista utväg
man kan se
ur ett outhärdligt
fängelse.”

Ylva Eggehorn:

Gud finns i hela universum

(Ur Svenska Psalmboken)

"Gud, du andas genom allt
så att hela världen lever
varje natt och varje dag
andetag för andetag
Vad vi än får bära här
vet vi, Herre, att du bär oss
varje natt och varje dag
andetag för andetag"

Lars Larsen:

Att ställa allting i civilisationen upp-och-ner, och återgå till djurriket

Mitt liv är som att ställa allt i Systemet upp-och-ner. Här några exempel:

1. Yrkeskarriär: Ju högre position en människa har i arbetslivet, desto lägre status har hon i mina ögon. Statusnissarna är nämligen urtråkiga att umgås och leka med. Oskolade barn och hundar desto roligare.
2. Skola: Ju lärdare och professorsaktigare en människa är, desto dummare och mer fackidiotisk är hon i mina ögon. Jag har sett en otrolig vishet hos tjejer, barn och sinnessjuka.
3. Mogenhet: Ju vuxnare och mer "diplomatiskt" och "fint" och "korrekt" en människa uppför sig, desto omognare är hon i mina ögon. Omogenhet har inget att göra med hur ung och "fin" man är. Jag har sett en otrolig mogenhet hos små vilda snorungar. Det är något man tar med sig från tidigare liv.
4. Smutsighet: Ju smutsigare en människa är, desto mer tilldrar hon sig min positiva uppmärksamhet och min lust att lukta på henne. Särskilt könsdoften är intressant när den riktigt har fått ligga länge och gro.
5. Samtal. Ju mer en människa "samtalar" med sin nästa, desto mindre kommunicerar hon med denne. Ordsamtalet är bara ett virtuellt och kallt spel som man spelar för att man inte kan ha det fysiskt skoj med varann, så som hundar har det.
6. Det privata. Ju mer "privat" en människa är, desto mer blir hon sin egen fångvaktare, utan fritid, utan privat sfär, våldtagen, kontrollerad och antastad av sig själv. Det privata finns inte. Allt tillhör alla. Bakterierna avlyssnar, intelligentare som dom är.
7. Det djuriska. Ju mer djurisk, vild och instinktiv en människa är, desto mer förfinad och ädel är hon i själ och kropp. Det djuriska har alltså inget med det demoniska och "låga" att göra, tvärtom. Jag har sett en otrolig ädelhet och finhet hos hundar, och en otrolig låghet och demoni hos "höga", "moraliska" biskopar och gentleman.
8. Civilisering. Ju mer civiliserad en människa är, desto mer rå, primitiv, låg och outvecklad är hennes moral och känsloliv, utan empatisk förmåga att leva sig in i andra arter än hennes egen. Problemet är bara att allt detta hemska sker i smyg, under fina fasader, fina ideologier och "löften".
9. Det normala. Ju normalare en människa är enligt Systemets värderingar, desto abnormare är hon i mina ögon. Orsaken till hennes abnormalitet är att hon, då hon följer Systemets normalitet, skiljer sig markant från resten av djuren i djurriket, och de är ganska många fler än de "normala" människorna. Hon blir ett enda stort undantag i naturen, en försvinnande minoritet, en på miljarder trillioner som inte lever naturlivet.
10. Rikedom. Desto rikare en människa är enligt Systemet, desto girigare är hon, dvs. hon uppför

sig som om hon vore utfattig, och är det också egentligen. De flesta gåvorna jag fått kommer från sådana som knappt något har. Och jag vågar knappt längre fråga någon rik om något som helst. De fattiga lever i ett ständigt forsande flöde av givande och tagande, medan de rika sparar och räknar på sina pengar tills de känner sig utfattiga. De är så fattiga att de ofta inte ens har kontanter i fickorna, så att de har möjlighet att ge ut något. Allt går nämligen på kort för de rika numera.

11. Skämt. Det som är skämt enligt Systemets värderingar, är just frånvaron av sant skämt. En tom skämtfasad, skämtteknologi. Det sanna skämtet är aldrig menat som skämt, det bara "kommer", utan beräkning. Det är därför små kryp kan vara så lustiga och skämtsamma, de vet inte om att de leker och skämtar.

12. Självmedvetenhet. Självmedvetenhet är korruption, brist på kännedom om sin egen verklighet, sann verklighetsförlust. Den sanna medvetenheten om sig själv är inte självmedvetenhet, utan spontanitet. Självmedvetenheten leder till självkontroll och självcensur, spontanitet leder till befrielse och självförverkligande. Den egna verkligheten är ett med den övriga verkligheten, därför behöver man inte vara medveten om sig själv, utan kan glömma den "egna" verkligheten, så att den flyter ut i den övriga verkligheten. Ingen verklighet är min "egen". Jag delar den med bakterierna i kroppen, om inte annat. Självmedvetande är själviskhet, navelskåderi, munkrunk.

13. Anden. Systemets andliga hierarkier är upp-och-ner-vända. Systemets "ande" är den virtuella, opersonliga, mekaniska anden, ett moraliskt syndafall. Själen är enligt Systemet det som förbinder detta moraliska syndafall med kroppen, och får kroppen att förstelna i självcensur. Sanningen är att det fysiska är högst uppe i hierarkin, och "anden" längst nere. Som Carl-Michael Edenborg diktar: "Anden är den stora skandalen". Den sanna anden däremot, det moraliska, är det fysiska när det är besjälavet av fysisk energi. Dvs. frisläppt. Moraliskhetens ande är något ickevirtuellt, något fysiskt. Inte något spökaktigt virtuellt. Sant talade de gamla hebreerna när de använde ordet "Ruach" för "ande", ett ord som också betyder "liv". Fysiskt liv. Skapelsens liv. Att något är levande, finns på riktigt, i motsats till virtuellt och inbillt.

14. Moralen. Systemets moral är moralism och omoral: att kriga mot det fysiska livslivets spontanitet och frihet, att förtrycka varje sund, naturlig drift, att förslava sig själv i ständigt arbete, att fängsla sig själv i ständig tillgjordhet, lögn och självbedrägeri. Den sanna moralen är motsatsen till moralism, tvång och slaveri, den är Livet som släpps lös i all sin nakenhet, det lekande, älskande fysiska livet, där ett spontant ätande av levande insekter kan vara en kärlekshandling, medan allt icke-spontant och redskapsmässigt/hantverksmässigt slaktande av djur är omoral, bara för att det alierar själen från ett sant och äkta möte med det den skal äta. Moral är allt som är Sant och Äkta och Genomskinligt och utan fasader och alienationsteknologi. Moral är Möte, Nakenhet, Fysisk Gemenskap.

15. Himlen. Systemets himmel är helvetet: en virtuell dröm, en inbillning, en överklighet. En sadistiskt placerad morot framför munnen, som är lagd så att man aldrig får tag på den - en utopi. Den sanna himlen är NU, inget framtida. Hela djurriket undantaget de civiliserade lever i denna himmel. Den är ingen inbillning, utan är själva verkligheten. Den är fysisk, här på jorden, naturens paradis. Helvetet är att förneka denna verklighet, att leva som om Verkligheten inte

finns. Helvetet är alltså en kronisk kollektiv psykos.

16. Det fysiska lidandets helvete. Fysiskt lidande är inte helvetet, utan något Naturligt. Något som finns i paradiset, och som rotar oss i det fysiska, rotar oss i paradiset, bevarar oss från det virtuella. Något man inte är rädd för när man lever i paradiset, och som därför avmattas och blir en intressant utmaning för den paradisiskt lagde. Rädsla är det enda outhärdliga lidandet, det enda helvetet. Ty rädslan är att skapa virtuella hotbilder, rädsla är inbilskhet, att tro på överkligheten. Utan rädsla dyker man in i lidandets verklighets mikronivåer, och biter av lidandet en liten, liten bit åt gången, och därför blir det inte oöverkomligt. Med rädsla biter man hela lidandet av på en gång, och kvävs av den stora biten. Men biten finns inte i så stor portion, lidandet finns bara utportionerat i små, små bitar åt gången. En liten bit varje mikrosekund. En paradisiskt liten bit. Det är det virtuella helvetet som skapar den stora biten som kväver.

17. Fångenskap. Att sitta i en bur är inte nödvändigtvis fångenskap för den fångne, däremot är det fångenskap för fångvaktaren som håller den fångne i bur. Ty han måste tvinga sig själv att vakta på den fångne, och sätter således sig själv i slaveri, som är den enda sanna fångenskapen. Djur i fångenskap har talat till mig att de lever i paradiset trots denna yttre fångenskap. Varför? Jo, bara därför att de kan leva sig in i sin omgivning, hur monoton den än ter sig för oss. Lever man sig in i omgivningen, är den aldrig monoton, vore den än en betongvägg. Allt lever, allt är levande, sprudlande LIV. Framför allt i vår egen kropp. Våra kroppsbakterier är en del av vår omgivning, en del av våra lekkamrater, som vi kan leka med när vi isoleras från beröring med all annan natur.

18. Sinnessjukdom. Att vara patient på sinnessjukhus innebär inte nödvändigtvis att människan är sinnessjuk på riktigt, enligt naturens och verklighetens lagar. Däremot är de som tvingar andra in på sinnessjukhus, alltid verkligt sinnessjuka. Stackars psykiater och psykvårdare! Det är sannerligen synd om dem, så som de paranoiskt vaktar på andras psykiska tillstånd, för att få en chans att hävda sig. De är som psykiska vampyrer, vars enda existensberättigande är att andra visar sig vara psykiskt sämre än dem. De suger sig fast i andras psykiska dålighet, och får sitt "människovärde" av att folk ska må dåligt. Deras situation liknar mycket på fångvaktarnas i föregående punkt. De är psykiska fångvaktare, och sätter sig således själv i psykiskt slaveri och tvång, som är den enda sanna sinnessjukdomen, moder till all rädsla, inbilskhet, paranoia och överklighet.

Jag har själv varit på sinnessjukhus sju gånger, och där fått bittert erfara hur mycket mänskligare, naturligare och friskare patienterna är än deras "vårdare", som varit rena skräckexempel på känslökyla, stelhet och fångvaktarmentalitet.

2012-10-28 @ 08:26:28 Kyrkohistoria Permalink

Yeschua

(avskrift av en handskriven mini-diktsamling av Lars Larsen, skriven i Stockholm, december 2010)

Kan läsas till tonerna av denna låt.

Till Mohamed Omar

Synen

Det var på ön Patmos.

Jag grät över min vän som torterats
och slaktats av romarna.

Då hörda jag plötsligt en basunröst bakom mig:

"Jag är inte död. Se, jag lever i
all evighet. Och jag har nycklarna
till döden och dödsriket."

Jag vände mig om. Och jorden vek bort,
och himlen tömdes, och helvetet också.

Förlåten i Tabernaklet rämnade
jag såg rakt in i det Allraheligaste

fyra djur stod på Förbundsarken

och en av dem

var en människa.

Herdarna och Lammet

Vi hade sett på dem som våra undersåtar
och slavar.

V slog en av dem, när det inte lydde.

En gång på en vidsträckt äng
rymde den snabbaste av dem, ett ungt lamm,
besatt av en avlägsen sång

vi hörde den också
och rymde efter, hack i häl

sömngångaraktigt,
som i okänt rike

följde vi sången
som försvann i natten.

Delning

Det var egentligen meningen
att han skulle ligga på golvet
insvept i mina kläder
mellan mig och Josef

men åsnan gav oss ingen ro
innan vi delade uppenbarelsen

med henne

Bocken

Jag trodde han var en praktisk man.

Han hade ju arbetat med mig

sedan han var sju.

Dessutom var vi esséer

och motståndare av den ledande läran

i Templet

Han inte bara gick vilse i Templet

han horade också med den rabbinska

lärdomen

Den nakna mannen

En gång såg jag

en naken man ihopkrupen på marken

i den kalla Maj-natten i öknen.

Han berättade att han hade

kissat på sig i upprymd glädje

och att en skock får hade ätit upp hans kläder
medan de hängde på tork

nu vågade han inte längre återvända
till människorna.

Vi grät ihop
och delade mitt kamelskinn
mellan oss,

det räckte bara till att betäcka
det viktigaste.

Jag lärde den utsvultne mannen
att äta insekter,

men när jag skulle tvätta hans ner-
sölade kropp i floden och såg

det Skapades ljus i hans kött
som en Ruach sväva över vattnet

såg jag att han var min kusin, min
lekkamrat

från barndomen.

Bokrullen

Esséerna var förföljda på den tiden.

Vi tog vår tillflykt till grottor i
öknen.

Vi väntade på Messias.

En gång trängde en gosse i tjugoåren
in i en av våra väl gömda hålor.

Vi tog honom på bar gärning. Han
hade öppnat en av våra dyrbaraste
skriftrullskrukor. Den förseglade.
Jesajarullen.

Han var klädd i fårsinn, och hade
löss.

Vi pryglade gossen, och jagade
honom ut i öknen.

När vi återvände till hålan, och
skulle försegla rullen igen, såg vi

en handfull torkade insekter och blad
bredvid krukan.

Jesajarullen hade fått randanmärkningar.

Vi glömmer dem aldrig.

Loppan

Han tyckte inte om att vi
kallade honom "Rabbi".

Kalla mig inte "Rabbi", sa han,
kalla mig "Loppan".

Barnen

Barnen flockade sig kring honom
där han satt på golvet i synagogan.
För tusende gången upprepades samma
frågor, men han gjorde det till en
underhållningsgren för sig själv.

-Vad heter du?

-Stumpen.

-Var bor du?

-I hålor.

-Är det sant att du har loppor?

(tystnad)

-Har du en tjej?

-Ja, Shekina!

-Vem är din mamma?

-Ett lamm.

-Va?

-Djuren har adopterat mig.

-Bor du i vildmarken?

(tystnad)

-Är du Moses?

(tystnad)

-Vad heter du?

-Rumpgubben.

Det slutade alltid med att fariséernas rabbiner
kom och skiljde dom åt.

-Låt honom vara ifred!, sa de.

Apelsinförsäljaren

Han brukade smyga under mitt
försäljningsbord och plocka åt sig
halvruttna apelsiner från sopkorgen.

Jag gillade det inte, och gläfsste till,
men han gjorde det alltid så kvickt
att jag inte kom åt honom.

En gång såg jag vad han gjorde
med apelsinerna.

Han åt den lilla färska delen av
en halvrutten apelsin.

Jag såg honom dela den färska
delen med tiggarna som satt med
sina tiggarskålar dagarna i ända.

Men de ville inte ha. De var för fina
för sådant.

Duvförsäljaren

Det var påskhögtid i Jerusalem, och jag stod och
sålde offerduvor på Templets förgård.

Jag hade en jättebur full med duvor.

Jag blev kissnödig, och bad min fru
bevaka duvorna medan jag gick bort
för att kissa. Jag tog pengarna med.

När jag kom tillbaka var alla duvorna
borta. Jag blev panikslagen, och visste
inte vad jag skulle göra. Min
fru berättade att någon galning hade släppt
ut duvorna medan hon var ivrigt upptagen
med ett samtal.

Jag såg en här av vita duvor sätta sig
på Templets krön.

Moses hade kommit.

Vid bordet

-Varför rymmer du inte genast tillbaka
till vildmarken? Vet du inte att dom
är ute efter dig?

-Jag är här för att dela min mors öde.

-Vems?

-Hennes?

Han pekade på lammstuvningen.

-En lärjunge är inte förmer än sin mästare.

Och han utlade Skrifterna för dem.

Lammet

Synden började med tillfångatagandet och slaktandet av lammet.

Det var den första synden. Adam lämnade paradiset när han fångade och slaktade ett lamm och klädde sig i dess skinn.

Han gjorde sig till djurens herre och fångvaktare. Herde och chef istället för bror.

Synden skall även upphöra med lammet.

När lammet får bli vår herde, och leder
oss tillbaka till Livets vattenkällor,
enheten med allt Skapat, som är paradiset.

En gång gick jag vilse i öknen vid floden Jordan.
Det var den gången fåren åt upp mina kläder,
och jag blev som Adam i paradiset. Jag var
den gången redo att svälta ihjäl i öknen, ty
jag vågade mig inte naken tillbaka till människorna.
De hade kunnat stena mig. Jag var redo att
träda in i paradiset.

Nu har min nya Adamsnatur, min lammnatur,
ätit upp mitt goda ryktes kläder. Jag är redo
att bli ihjälslagen som upprorsman. Ty nu
har jag blivit naken mitt bland människorna.

Den som återförenar sig med djurriket, och
blir djurens bror och jämlike istället för deras
fångvaktare, måste vara redo att dela
djurens öde bland människorna. Men den som
lider med djuren, skall förhärligas med dem.

Frukta därför inte! Jag går till min moder
från evighet.

De tjugofyra martyrerne

Det var på ön Patmos.

Jag grät över min vän som torterats
och slaktats av romarna.

Då hörde jag plötsligt en basunröst
bakom mig:

"Gråt inte. Lejonet av Juda har segrat."

Jag vände mig om. Och jag såg in i det
himmelska Tabernaklet, in i det Allra-
heligaste. Ett slaktat lamm låg på
Förbundsarken.

Och jag såg tjugofyra troner kring
lammet, och på dem satt tjugofyra
martyrer
med kronor på sina huvuden

och när de fyra djuren på Förbundsarken
sjöng sin älvolika duvsång av sorg
över det slaktade lammet

kastade de tjugofyra sig på sina
ansikten, och överräckte sina kronor
av gråt

åt Det som Lever

i evighet.

Duvsången (Moses och Lammets sång)

Moses! Yahwes tjänare!

Moses! Allahs tjänare!

Moses! Elohims tjänare!

Kom, Moses, Yahwes tjänare, kom!

Yeschua! Allahs tjänare!

Yeschua! Yahwes tjänare!

Yeschua! Elohims tjänare!

Kom, Yeschua, Allahs tjänare, kom!

Mohammed! Elohims tjänare!

Mohammed! Allahs tjänare!

Mohammed! Yahwes tjänare!

Kom, Mohammed, Elohim's tjänare, kom!

osv. med alla profeterna, helgonen och martyrerna

* * *

Ordförklaringar

Allah: Guds namn på arabiska. Betyder "Den Ende Guden".

Allraheligaste, det: Det innersta rummet i det judiska Tabernaklet, dit ingen annan fick gå än översteprästen, en gång om året.

Mohammed: "Den siste profeten". En reformator av judendomen och kristendomen, som lagt grunden för Islam, den sista i raden av Abrahemitiska religioner.

Elohim: Hebreiskt ord för Gud.

Esséer: En apokalyptisk-revolutionär judisk sekt i antiken, med messiasförväntningar. Levde bl.a. i Qumrangrottorna nära floden Jordan.

Förbundsarken: Guds tronstol (symboliskt) i Tabernaklet. Man har

ofta avbildat den med två gyllene änglar, stående på knä mot varandra uppe på arken, men ursprungligen var det keruber som stod där, och i Hesekiels och Uppenbarelsebokens syner är keruberna djur (grek. "zoon"), inte änglar.

Fyra keruber, ett i varje hörn, fulla med ögon, med sex vingar, märkvärdiga insekter eller sagoväsen/älvor, som även tänktes vakta vägen till Livets träd i paradiset.

Förbundsarken rymde Mose stentavlor och Arons blommande stav.

Martyr: En som dör för sin tro. Exempel på tjugofyra martyrer:

Abel, Jesaja, Johannes Döparen, Jesus

Petrus, Paulus, Polykarpos, Ignatius av Antiokia, Justinus Martyren,

Origenes, Al-Halladj, Giordano Bruno, Girolamo Savonarola, Jan Hus,

William Tyndale, Balthasar Hubmaier, Michael Sattler, Miguel Serveto,

Miguel Molinos, Edith Stein, Etty Hillesum, Martin Luther King, Oscar

Romero, Roger av Taizé

Ruach: Det hebreiska ordet för "ande". Används om Guds Ande. Kan också betyda "vind". I dikten anspelar jag på de första versen i bibeln.

Rabbin: Judisk lärare, rabbi. Tolkade Moselagen för folket.

Shekina: Hebreiskt ord som betecknar "Guds närvaro" eller "Guds härlighet".

Även betraktat som en feminin aspekt av Gud. Arabiskan och islam har en besläktad term: "Sakina".

Tabernaklet: Urbilden för det judiska templet. I början var det bara ett stort förflyttningsbart tält, och hette Tabernaklet.

Yahwe: Hebreiskt ord för Gud. Betyder "Jag är".

2012-10-28 @ 07:41:47 Sångar och dikter [Permalink](#)

Nyckeltexter ur den allmänna kyrkohistorien för en djuriskt fri teologi och andlighet

(repris från ett blogginlägg på min gamla wildmanblogg, skrivet 27.9.2010)

Jesus:

Att förkasta civilisationen och leva som djuren direkt av Naturens hand

Matteus kap. 6:

24. Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata

den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till

den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud

och Mamon.

25. Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv,

vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I

skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten, och kroppen

mer än kläderna?

26. Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de,

ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske

Fader dem. Ären I icke mycket mer än de?

27. Vilken av eder kan, med allt sitt bekymmer, lägga en enda aln

till sin livslängd?

28. Och varför bekymren I eder för kläder? Beskåden liljorna på

marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de;

29. och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin

härlighet var så klädd som en av dem.

30. Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i

morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder,

I klentrogne?

31. Så gören eder nu icke bekymmer, och sägen icke: 'Vad skola vi

äta?' eller: 'Vad skola vi dricka?' eller: 'Vad skola vi kläda

oss med?'

32. Efter allt detta söka ju hedningarna, och eder himmelske Fader

vet att I behöven allt detta.

33. Nej, söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så

skall också allt detta andra tillfalla eder.

34. Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen

skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen

plåga.»

Paulus:

Att befrias från lagen

Galaterbrevet 3:

23 Men förrän tron kom, voro vi inneslutna under lagen och höllos i förvar under den, i förbidan på den tro som en gång skulle uppenbaras.

24 Så har lagen blivit vår uppfostrare till Kristus, för att vi skola bliva rättfärdiga av tro.

25 Men sedan tron har kommit, stå vi icke mer under uppfostrare.

Galaterbrevet 4:

1 Vad jag vill säga är detta: Så länge arvingen är barn, finnes ingen skillnad mellan honom och en träl, fastän han är herre över alla ägodelarna;

2 ty han står under förmyndare och förvaltare, intill den tid som fadern har bestämt.

3 Sammalunda höllos ock vi, när vi voro barn, i träldom under världens »makter»[1].

4 Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen,

5 för att han skulle friköpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt.

6 Och eftersom I nu ären söner, har han sänt i våra hjärtan sin Sons Ande, som ropar: »Abba! Fader!»

7 Så är du nu icke mer träl, utan son; och är du son, så är du ock arvinge, insatt därtill av Gud.

Fransiscus av Assisi:

Att jubla över naturen och döden

Solsången

"Allrahögste, allsmäktige, gode Herre,

din är lovsången och äran och härligheten

och din är all välsignelse,

dig allena tillkommer de

och ingen människa är värdig att ens nämna ditt namn.

Lovad vare du, min Herre
med hela din skapelse,
särskilt för broder Sol,
som skänker oss dagen och ljuset.
Vacker är han i sin väldiga glans.
Om dig, du Allrahögste, bär han vittnesbörd.

Lovad vare du, min Herre för syster Måne och stjärnorna.
På himmelen har du gjort dem lysande, tindrande och sköna.

Lovad vare du, min Herre
för broder vind och för luften
och regnet och den klara himmelen,
ja för all väderlek,
genom vilken du uppehåller din skapelse.

Lovad vare du, min Herre
för syster Vatten.
Mäktigt nyttigt är hon, ödmjuk, kostbar och kysk.

Lovad vare du, min Herre
för broder Eld, genom vilken du upplyser natten åt oss.
Skön är han, lekfull, mäktig och stark.

Lovad vare du, min Herre,
för vår syster, moder Jord,

som föder oss och bär oss
och framalstrar allehanda frukter
och färgrika blomster och örter.

Lovad vare du, min Herre,
för dem som av kärlek till dig
förlåter varandra
och som tåligt bär sjukdom och lidanden.
Saliga är de, när de så håller ut i din frid.
Av dig, du Allrahögste, skall de mottaga livets krona.

Lovad vare du, min Herre,
för vår syster den lekamliga Döden,
vilken ingen levande förmår undfly.
Ve dem som dör i dödssynd.
Saliga de som dör före döden
inneslutna i din allraheligaste vilja.
Dem kan den andra döden inte skada.

Lova och välsigna min Herre
och tacka och tjäna honom
i stor ödmjukhet."

Martin Luther:

Att frimodigt stå upp för sin sak gentemot diktatorer

"Här står jag och kan inte annat."

(Luther till påven när han stod inför honom för att försvara sin reformation)

Jakob Böhme:

Att se Gud i allt, och se på allt såsom Gud ser på det

"In this light my spirit suddenly saw through all, and in and by all creatures, even in herbs and grass it knew God, who he is, and how he is, and what his will is: And suddenly in that light my will was set on by a mighty impulse, to describe the being of God."

"When thou art quiet and silent, then art thou as God was before nature and creature; thou art that which God then wats; thou art that whereof he made thy nature and creature: Then thou hearest and seest even with that wherewith God himself saw and heard in thee, before every thine own willing or thine own seeing began"

"If you have left the way of images and rule in the silence out of which all creatures were created, then nothing can harm you for you are like all things and nothing is unlike you."

"When you move silently, then you are that which God was before nature and creature, out of which He created your nature and creature.

George Fox:

Att lämna institutionskyrkan och frimodigt lita på sig själv och sitt inre ljus

“The Lord showed me, so that I did see clearly, that he did not dwell in these temples which men had commanded and set up, but in people's hearts . . . his people were his temple, and he dwelt in them.”

"When the Lord sent me forth into the world, He forbade me to put off my hat to any, high or low.”

"Keep within. And when they say, 'lo here', or 'lo there' is Christ; go not forth; for Christ is within you. And they are seducers and antichrists, which draw your minds out from the teachings within you."

But as I had forsaken the priests, so I left the separate preachers also, and those esteemed the most experienced people; for I saw there was none among them all that could speak to my condition. And when all my hopes in them and in all men were gone, so that I had nothing outwardly to help me, nor could tell what to do, then, oh, then, I heard a voice which said, "There is one, even Christ Jesus, that can speak to thy condition"; and when I heard it my heart did leap for joy.

"It is said by the professors: "There is no order among you," but I say the order of God is a mystery. Its order will stand when all of theirs is gone. The cry is: "There is no government amongst you!" Is there not? Yes, the government of Christ."

Lars Ulstadius:

Att frimodigt fördöma de civiliserades livsstil

"Den lutherska läran är en fördömlig lära.

Prästerne hava icke den Helige Ande."

(början av texten som Ulstadius läste upp när han avbröt gudstjänsten i Åbo Domkyrka)

Madame Guyon:

att inte be med ord, utan göra hela sitt väsen till en bön

(A short method of Prayer, 1790)

What we need, then, is an attitude of prayer, in which we can constantly abide, and out of which exterior occupations cannot draw us; a prayer which can be offered alike by princes, kings, prelates, magistrates, soldiers, children, artisans, labourers, women, and the sick. This prayer is not mental, but of the heart.

It is not a prayer of thought alone, because the mind of man is so limited, that while it is occupied with one thing it cannot be thinking of another. But it is the PRAYER OF THE HEART, which cannot be interrupted by the occupations of the mind. Nothing can interrupt the prayer of the heart but unruly affections; and when once we have tasted of the love of God, it is impossible to find our delight in anything but Himself.

Nothing is easier than to have God and to live upon Him. He is more truly in us than we are in ourselves. He is more anxious to give Himself to us than we are to possess Him. All that we want is to know the way to seek Him, which is so easy and so natural, that breathing itself is not more so.

Oh, you who imagine yourselves incapable of religious feeling, you may live in prayer and in [p5] God as easily and as continuously as you live by the air you breathe. Will you not, then, be inexcusable if you neglect to do it, after you have learned the way?

Sören Kierkegaard:

Att våga ta trossprånget

"Att våga är att förlora fotfästet en stund. Att inte våga är att förlora sig själv"

"Tron är ett språng på 70 000 famnars djup"

"Livet har sina egna fördolda krafter som man bara kan upptäcka genom att leva"

"Glöm inte att älska dig själv"

"Långt ifrån att vara roten till allt ont, är lättja det enda sanna goda"

Johannes Müller:

Att gripas så av naturkraften att alla konventionella former blir absurda

(Ur boken "Vad Jesus talat" del I: Om efterföljelsen", 1914)

De troende må gärna fortfara i sin religiösa pliktuppfyllelse och sin kyrkogång. Men för oss, som få uppleva den nya tidens annalkande, är det omöjligt att längre fasta och bedja efter föreskrivna ritualer, medan människovardandet överväldigar oss och låter oss blicka in i fullkomlighetens rike. Någon sade till mig: "Jag kan inte vara lika glad som ni, ty då allt kommer omkring, är det endast åt himmelen, som jag gläder mig. Jag förstår nog er glädje, ty ni ser ett stort mål framför er, men själv kan jag ej tro därpå." Och han träffade huvudet på spiken. När vi få erfara att den nya tiden randas och vi med jättesteg närma oss alltings fullbordan, då måste vi öppna vårt hjärta för den ljusflod som strömmar emot oss och låta den utstråla på alla, som vi komma i beröring med. Vi hinna ej läsa uppbyggelseskriter och förrätta andaktsövningar, ty livsglädjen är vår lovsång och den brinnande längtan vår bön. Så snart tron för oss blivit en levande verklighet, måste den kyrkliga trosformen förefalla oss lika absurd, som varje konventionell känslöyttring skulle bli det för två människor, vilka gripits av kärlekens naturkraft. Den som äger livet

undervisas av Gud och ledes av hans ande.

Sadhu Sundar Singh:

Att söka Gud istället för goda "ting"

"A little child often runs to its mother and exclaims: 'Mother! Mother!' Very often the child does not want anything in particular, he only wants to be near his mother, to sit upon her lap, or to follow her about the house, for the sheer pleasure of being near her, talking to her, hearing her dear voice. Then the child is happy. His happiness does not consist in asking and receiving all kinds of things from his mother. If that were what he wanted, he would be impatient and obstinate and therefore unhappy. No, his happiness lies in feeling his mother's love and care, and in knowing the joy of her mother love." "It is just the same with the true children of God; they do not trouble themselves so much about spiritual blessings. They only want to sit at the Lord's feet, to be in living touch with Him, and when they do that they are supremely content."

"If God is your own, then all things in Heaven and on earth will be your own, because He is your Father and is everything to you; otherwise you will have to go and ask like a beggar for certain things. When they are used up, you will have to ask again. So ask not for gifts but for the Giver of Gifts: not for life but for the Giver of Life - then life and the things needed for life will be added unto you."

"Should I worship Him from fear of hell, may I be cast into it. Should I serve Him from desire of gaining heaven, may He keep me out. But should I worship Him from love alone, He reveals Himself to me, that my whole heart may be filled with His love and presence."

Pierre Teilhard de Chardin:

Att dö och uppstå tillsammans med Jorden

(Ur "La Messe sur le Monde")

"Den som lidelsefullt har älskat Kristus dold i de krafter som får Jorden att tillväxa, honom kommer jorden att som en mor lyfta i sina väldiga armar, och hon kommer att låta honom skåda Guds ansikte. Den som lidelsefullt har älskat Kristus dold i de krafter som får Jorden att dö hän, honom kommer Jorden när hon ger upp att som en mor sluta i sina armar och med henne kommer han att vakna upp i Gud."

Hjalmar Ekström:

Att kunna se med "silverblicken" - se Gud i de minsta ting

(Ur "Den fördolda verkstaden – själavårdande brev")

»Guds verkstad är i det fördolda. Skola vi bliva verktyg i Hans hand, måste vi in i den fördolda verkstaden, måste varje vårt steg bliva främlingssteg en förbigåendes steg. Den av det verkligt andliga gripna strävar inte efter annat än att försvinna från det synligas skådebana. Han älskar att bliva osynlig, okänd och som det rena vattnet färglös, endast sedd och känd av Gud – och av andra ensamma, som Gud giver honom inre förbindelse med. Han går städse in i det fördolda till en allt djupare fördoldhet. Men just då blir han ett verktyg i Guds hand.

I denna fördoldhet födes den gudomliga synen i människan. Hon se det icke andra se. För denna blick som fötts i henne, strålar Guds hjärta fram genom de minsta ting i världen, förhärlikande, försonande, förklarande. Det ger liv och ord åt allt, öppnar oändliga vidder av Gudshärlighet i allt som är och sker och gör till och med denna världens stock och sten och bråte genomskinliga som kristall, så att alla höljen öppna sig och avslöja tingens innersta väsen. Detta är Kristus-blicken och den blicken giver liv åt allt varpå den faller. Här är alla unders källa. Här är också det verk som Gud vill utföra genom var och en som gått in i det fördolda livet: att återföra allt till Gud och till dess rätta hem, som är den översinnliga världen.«

i brev den 12 augusti 1930. (Det fördolda livet. Den renaste mystiken står Bibeln närmast.)

Poul Madsen:

Sanningen är personlig, inte systematisk

"Sanningen är inte ett system, utan en person."

Lars Larsen:

Moses och Lammets sång

(mel. Rysslands nationalsång)

1. Hör sista basunen utstöta sitt ljud
som uppväcker de mördade minnenas Gud.
Martyrernas comeback,
historiens tsunami,
som äntligen skall sätta slaverna fri!

Refr:

Framåt och in i löftets land!!!
Fram med en fri och upplyft hand!!
Framåt med djurens och växternas här,
framåt och in i löftets land!!!
Fram med en fri och upplyft hand!!
Vi skall nå fram,
skall nå fram,
skall nå fram!

2. Hör uppväckte Moses på fjället utstöta

ett härskri så skönt att det ryser i märg,
att mördade vilden
i oss födes fram
och drar ut för att ammas av hundar och lamm.

3. Och Babylon skälver och Farao stramar

åt remmen som binder instinkten i oss.

Men nu kommer havet!!!

Se där röda havet,

martyrernas comeback från Golgata kors!

2012-10-28 @ 08:31:00 Kyrkohistoria Permalink

Jag har fått portförbud där jag har bott nu.

Igår fick jag portförbud hos Matias Gustafsson, där jag har bott nu i nästan tre månader. Orsaken till detta är att jag i går kväll, när jag var hos Markus Hellsten i kollektivet Ödmjukhetens palats, rev sönder en nakenbild som de hade på toan. Jag blev genast utkastad från kollektivet p.gr.a. detta, och när Matias hörde vad jag hade gjort, så gav han mig ett "ultimatum"; antingen äter du dina mediciner igen, eller så får du inte bo här längre (jag bor inte officiellt hos honom, utan bara som gäst). Jag äter ju helst inte psykmediciner frivilligt, allra minst antipsykotika, så saken var klar; jag valde att gå hellre än att bedöva min själ. Jag har varken ångest eller psykos, utan krigar bara för Jesus Kristus.

Matias sa att han körde ut mig för att han tycker jag uppför mig hänsynslöst och oansvarligt. Nu söker jag Guds vilja om vad jag ska göra härnäst, och ber mina vänner och bloggläsare hjälpa mig. Visserligen har en finsk vän erbjudit mig att få bo hos sig, men han har sådana mörka krafter i sig att jag inte vågar stanna länge hos honom. Jag känner faktiskt ingen lust att gå till honom, och tror inte det är Guds vilja. Jag funderar på om jag ska åka med Einar till Stockholm på onsdag, och bo lite hos Titti och i min håla i Nackareservatet. Vi får se, men nu beror allt på mina vänners gästfrihet, vad som härnäst sker.

2012-10-28 @ 09:14:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(14\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Jag har hittat många av mina mini-diktsamlingar

Jag har nu lagt upp här på bloggen en del minidiktsamlingar och miniböcker som jag hittade avskrivna på min gamla wildmanblogg (2009-2011). Det var min käre vän, idéhistorikern Einar som hade sparat bloggen, undan min radering, själv ville jag ju tillintetgöra den bloggen helt och hållet när jag kollapsade i November 2011. Nu är jag mycket tacksam till Einar att jag kunnat

rädda en stor del av min värdefullaste diktning, som faktiskt finns på den bloggen. Fast där finns ju hemska saker också, men det ska vi glömma och förlåta.

2012-10-28 @ 09:02:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(1\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Faser i min andliga utveckling. En sorts ande-psykologisk självbiografi

(avskrift från två handskrivna miniböcker, del I och II, skrivna av Lars Larsen i Stockholm, November 2010)

Förord

Detta är en slags kort skiss till en ande-psykologisk* självbiografi, skriven ganska slarvigt, på måfå, där jag inte fördjupar mig i de andliga utvecklingsprocesserna, utan enbart försöker ställa upp de yttre ramarna för dem, inte minst i form av litterära intryck. Jag hoppas också en gång få komma med en sammanfattande fördjupning där jag mer koncentrerar mig om det inre.

(*ande-psykologisk betyder att man förenar andlighet/mystik med psykologi, i en sorts mystisk psykologi)

FASER I MIN ANDLIGA UTVECKLING

0-6-åring: Paradiset grundläggs i min själ.

Moderförälskelse, skogen uppenbarar sig i sagolikhet. Det onda existerar inte i min värld. Jag romantiserar allt. Allt framträder i ljuset av min mammaförälskelse.

7-11-åring: Paradiset börjar upplösas.

Det onda träder in i min värld genom skolan. Tävling, mobbning, klickväsande, konstgjord åtskillnad mellan pojkar och flickor. I mina lekar försöker jag tappert återskapa paradiset, liksom i min läsning av spännande böcker på fritiden; det är sagor, Emil, Pippi, Tarzan, Robin Hood, indianerna och Tom Sawyer som gäller. Paradisböcker.

Jag kompenserar bekräftelsebristen i skolan genom att bli bäst i klassen på friidrott, och vinner många medaljer både i och utanför skolan. Bäst är jag på långdistans. Jag vinner t.o.m min storebror Jakob i en långdistanstävling, han som egentligen var bättre än mig, också han bäst i klassen på långdistans. Den gången sved det nog i "Jacki".

12-åring: Paradiset slutar. Omvändelsens tid.

Läsromantiken når sin höjdpunkt med min ofattbara fascination för De tre musketörerna av Alexandre Dumas. Athos, Porthos, Aramis och d'Artagnan intar mig helt, och jag försöker återskapa dem i mina lekar. Och Mylady attraherar mig otroligt som kvinna. Men det här blir min sista utfärd i romanernas värld. Därefter inträder en helomvändning i mitt liv, sommaren 1997. Jag slutar tvärt med friidrottstävlingarna, med romanläsandet och runkandet, och blir plötsligt en mönstergosse enligt de puritanska, gammalmodigt kristna ideal som rådde i vårt hem. Jag lämnar "världen" för att söka Gud. Inom den kristna mystikens råmärken. Och fundamentalismens.

Jag uppsöker snart en böneplats i en närliggande skogsdunge, där jag kan be högt utan att behöva skämmas. Jag går dit nästan varje morgon, tidigt, innan skolan börjar. Jag ber där kanske en halvtimme eller så. Även på vintern. På knä framför en stor sten. Vintertid iklädd lager på lager av kläder. Min granne märker denna rutin, då jag alltid går förbi deras stora vardagsrumsfönster, och börjar efterhand kalla mig för "skogspofeten". De vet vad jag gör. Att jag går för att be.

Mina starkaste litterära intryck under denna tid kommer från Elias Aslaksen, Enok Hansen, J.O.Smith, Charles Finney, R.A.Torrey, Hanna Pearshall Smith, Md. Guion och Andrew Murray. Alla var de kristna fundamentalister.

13-16-åring: Den andliga träldomens och fariseismens tid

Jag äcklas vid mig själv. Jag kan känna mitt eget inre hyckleri. Så påtagligt. Men jag finner ingen utväg, hur desperat jag än letar. Min omvändelse som 12-åring var en ren förnuftsomvändelse, ingen mystik gudsupplevelse låg till grund för den. Bara förkastandet av det gamla, inget nytt. Nu letar jag ständigt efter denna gudsupplevelse, som alla talar om i min umgängeskrets, dvs. "andedopet". Jag avundas alla som kan tala om den, och jag känner mig helt utanför, och pressar mig till det yttersta för att "uppnå" den. Jag ber och ber och läser och läser, uppe på den profetkammare jag tillrett mig på vinden. Där inreder jag mitt bibliotek och min skrivarverkstad. Men hur jag än ber och läser, upplever jag bara besvikelse och tomhet. Jag upplever att jag bara skapar Gud i min egen fantasi, och tillber en fantasiskapelse. Ja, visst vet jag innerst inne vad det handlar om det hela. Det äcklar mig djupt inombords.

Under hela denna tid är min religiösa åskådning som en kopia av min fars, lika fundamentalistisk och sträng. Jag har ingen nåd för liberala teologer och "skökokristna", dvs. pingstvännerna och hela den stora kristna massan. De är allt för slappa, världsliga och ytliga, för att inte säga moderna. Det skall vara en gammalmodig, pietistisk moral, nästan Amish-liknande. Nej, min läsning är strängt begränsad till "rätttrogna" och "djupa", dvs. huvudsakligen protestantiska mystiker; Jessie Penn-Lewis, Evan Roberts, Sadhu Sundar Singh, Axel Smith, Watchman Nee, N.P.Wetterlund, Johannes Müller, Broder Lawrence, David Petander, Uuras Saarnivaara, David Hedegård, John Bunyan, Charles Spurgeon, Ole Hallesby. Det var dessa som gjorde djupast intryck på mig.

Vid slutet av denna tid blev min längtan efter andedopet extra stark genom läsningen om den

andefyllde negerpojken Samuel Morris.

16-17-åring: Andedopets tid. Kristus och nåden uppenbaras.

Ja, andedopet kom till slut! Jag blev alltså bönhörd. Men på ett sätt som jag själv inte hade kunnat föreställa mig. Befrielsen kom nämligen som ett sönderbrott för hela min tidigare åskådning. Just det som jag hade betraktat som "skökokristet" och som "billig nåd", "att synda på nåden", den rosenianska förkunnelsen om den fria nåden och rättfärdiggörelsen genom tron, det som pingstvännerna alltid svamlade om när dom prisade "blodet" och "Golgata". Det som jag trodde bara var starten, det jag hade genomgått och undanstökat när jag blev frälst, och det som jag skulle lämna bakom mig för att gå "djupare", dvs. till Kristi efterföljelse, just detta uppenbarades för mig nu som själva djupet i tillvaron, universums centrum, mystikens kärna.

Det var vid läsningen av Rosenius dagbetraktelser som solen gick upp för mig. I flera månader gick jag med en korsfäst gestalt lysande på min andes himmel, uppfyllande hela min tillvaro. Det var en vision som räckte och varade.

Jag eldade under denna vision genom att sluka alla böcker över passionshistorien (Kristi lidandes historia) som jag kom över. Det var böcker av Fredrik Hammarsten (den var bäst), J.C.Bring, Fredrik Wislöff, Olfert Ricard och A. Fibiger.

Min nya tro fördjupades avsevärt av indiern Zac Poonens förkunnelse, samt av Poul Madsens skrifter, särskilt hans Galaterbrevskommentar, som krossade de sista resterna av fariseismen i mig. Detta gav mig kött på benen av den rätt så ytliga lutherska nådeförkunnelsen. Här fick jag tunga mystikers syn på saken.

Andra skrifter som inspirerade mig vid den här tiden var Lina Sandells sånger, Thomas Wilcox' "En kostlig droppe honung", Erik Pontoppidans "Trosspegel", A.W.Tozers "Gudslängtan" och Fredrik Wislöffs "Victorias svededuk".

18-19-åring: Min teologiska genombrottstid. Uppgörelsen med fundamentalismen.

Det skulle inte räcka länge innan jag såg att fundamentalismen också hörde till min gamla fariseism. Men innan detta kom, blev jag utkastad hemifrån, p.gr.a. att min nya nådeförkunnelse avvek för mycket från min fars åskådning, om inte så mycket från min mors. Min far var rädd att jag skulle "förföra" även de andra syskonen in i denna villolära, därför vräkte han mig.

I min nya lägenhet fick min boksamlarmani en kraftig utblomning, och jag rotade än mer runt i antikvariat och lopptorg. Det var den vägen jag kom i kontakt med liberal teologi, kanske först genom Frédéric Godéts "Bibliska studier", där jag lärde mig läsa skapelseberättelsen mytologiskt-poetiskt, samt Pontus Wikner och hans bok "Tankar och frågor inför Menniskoneson". Wikners bok gav mig en tillåtelse att börja ifrågasätta bibelns ofelbarlighet och vissa

kristna dogmer. Hela denna utveckling kulminerade i min läsning av Viktor Rydbergs "Bibelns lära om Kristus", som upplöste min tro på treenighetsläran.

Det var under denna fas som mitt intresse för tung, akademisk teologi väcktes. De första akademiska teologer som jag älskade var, förutom Godét, svenskarna Gustaf Aulén, Anders Nygren, Torsten Bohlin och Nathan Söderblom. Vad Aulén skrev om gnostikern Marcion i "Den kristna gudsbilden genom tiderna" gjorde djupt intryck, jag grät när jag läste det. Även jag sökte befrielse från GT-guden.

Den tunga akademiska teologin var viktig för nedbrytandet av min gamla tro, men den gav mig inte byggstenar för min nya. Den var tunn som soppa. Dessa byggstenar skulle jag istället finna i mystikernas skrifter - som alltid. Två mystiker av den verkligt svåra sorten kom att betyda mest:

1) Jakob Böhme

Redan då jag bodde hemma, som 15-16-åring, hade jag bekantat mig med Böhme via några notiser i B.E.Petris bok "Den kristna tros läran", som etsade sig fast i mig. Men först den mer utförliga beskrivningen av Böhmes liv och lära i C.A.Cornelius gamla kyrkohistoria skulle få Böhme att befrukta min varelse på djupet. Det var den djupsinniga naturmystiken som jag fann där, som skulle bli startskottet för min utveckling till naturmystiker. Böhme grep mig så djupt att han blev en huvudperson i mitt första större skönlitterära arbete, romanen "Jag ser ljuset", som jag skrev under den här tiden.

2) Emanuel Swedenborg

Upptakten till att jag vågade öppna mig för en så ockult figur som Swedenborg, var Sadhu Sundar Singhs skrift "syner från andevärlden" och prästen Arthur Chambers' försiktigt spiritistiska skrifter. Vid första åsynen av ett av Swedenborgs verk, en gammal upplaga av "Den sanna kristna religionen", föreföll det mig som en annan religion, så annorlunda var hans språk och symbolvärld än den jag var van vid. Det skrämde mig lite grann. Jag vågade inte ta tag i det då. Men när jag köpte en gammal finsk översättning av "Himmel och helvete", öppnades jag för det nya. Swedenborgs andevärld blev en ny livsluft för mig, och jag trodde han menade allt han sa bokstavligen. Jag skrev min första roman "Jag ser ljuset" som ett äventyr som utspelade sig i en swedenborgsk andevärld.

Mötet med den finlandssvenske prästen och skönlitterära författaren Paul von Martens blev startskottet för att jag vågade uppfylla en ständigt starkare dröm; att studera teologi på akademisk nivå. Jag och Paul utvecklade en fruktbar vänskap genom många besök, och till slut hjälpte han mig att söka in till Åbo Akademiens teologiska fakultet med ett rekommendationsbrev. Jag hade ju inte gått gymnasiet.

19-20-åring: Mitt möte med den paradiska naturen. Mitt giftermål med tallen.

Eftersom jag inte gått gymnasiet, tänkte jag att jag behövde en förberedelsestid för inträdesprovet vid teologiska fakulteten. Denna tid fick jag också tillåtelse att spendera hos min farbror Arve Larsens familj, mina kära barndomsvänner, som bodde nära oss hela barndomen. De bodde uppe i de norska fjällarna i Hvittingfoss. Hos dom tillbragte jag största delen av tiden från februari till Juli 2004 för mig själv i form av läsande, romanskrivande och utfärder i de vackra fjällarna. Det var i dessa fjäll min naturkänsla förlöstes, och den paradisiska naturen uppenbarade sig för mig första gången sedan jag förlorat känslan för den i barndomen. Jag skrev vid denna tid min engelska roman "Aurora" (titeln inspirerad av Böhme) om en pojke som gifte sig med ett träd. Ett år senare skulle jag göra det samma själv.

Fram mot sommaren 2004 var jag fortfarande i den liberala teologins våld, och hade en närmast panteistisk gudsbild. Men strax innan teologiutbildningen började, kom jag in i en märkvärdig ortodox parentes, som inte skulle vara länge. En blick i den annars ytliga teologen Stefan Gustavsons fundamentalistiska apologetikbok "Kristen på goda grunder" fick mig att åter börja tro på treenighetsläran. Det var ett enkelt knep av Gustavson som lurade in mig i den igen; vädjandet till att vi måste ha en öppen världsbild, med plats för det övernaturliga och oförståeliga, istället för en låst världsbild, systematiskt rationell. Jag ville ju vara öppen, så jag föll för detta argument, och godtog det som en ursäkt varför jag igen kunde tro på den ortodoxa treenighetsläran. Denna märkvärdiga villfarelse gick dock snart i glömskans bok, och jag gled omärkligt över i liberalteologin igen.

Under den inledande tiden på teologiska fakulteten i Åbo fick min naturmystiska ådra en ny dimension genom mötet med Harry Månsus ekologiska skapelseteologi, förmedlad åt mig genom doktoranden Helena Rönnberg, som forskade om Månsus. Plötsligt blev ekologin en bestående del av mitt medvetande, för första gången på allvar. Månsus inspirerade mig till den grad att jag planerade att skriva min magistersavhandling om hans teologi, fast det var många år tills dess (typisk larsisk iver...). Men när Hjalmar Ekström kort därefter trädde in i mitt liv, och jag upptäckte hans böhmeska naturmystik, då fick jag plötsligt svårt att bestämma mig för om det var Månsus eller Ekström jag helst ville skriva om. Ekström var långt djupare än Månsus, men Månsus hade samtidsanknytningen och den teologiska förankringen och bredden, föreföll det mig då.

Hösten 2004 spenderade jag en stor del av min tid och mina pengar på att bygga upp ett bibliotek i min studielägenhet, specialiserat på kristen mystik. Det var forskare i kristen mystik jag skulle bli, därom rådde inget tvivel. Jag skulle bli en stor mystiker, en sådan som Wilfrid Stinissen eller Peter Halldorf, som jag betraktade som samtidens mystiker-gurun. Men allteftersom mitt bibliotek växte, kom det att innefatta mindre och mindre av ortodox kristen mystik, och mer och mer av skönlitteratur, speciellt poesi och litteraturhistoria. Först ville jag skaffa mig skönlitteratur med mystiska drag, men det visade sig att detta var ett så allmänt drag, inte minst inom poesin, att jag kom att införskaffa mer skönlitteratur än planerat. Det hela gled mig liksom ur händerna, särskilt då jag själv var poet och romanförfattare. Jag började plötsligt intressera mig för poesin själv, inte bara den kristna mystik som gick att hitta i den. Det var läsningen av svenska litteraturhistorieverk om Sveriges moderna litteratur som öppnade poesin för mig. Men jag läste väldigt lite poesi. Bara små, små smakbitar. Det var för tungt på nåt sätt. Den poet som gjorde det största intrycket på mig under denna tid var Jakob Tegengren, en ganska okänd och

enkelt folklig poet. Hos honom hittade jag en äkta naturmystik som gick rakt till hjärtat. Även Tabindranath Tagore gjorde ett liknande intryck.

Jag läste inte mycket poesi. Däremot skrev jag själv en massa dikter. Det var under denna tid som jag föddes som poet. Mina tidigare dikter var inget värt i jämförelse med det som nu kom. Och mitt inre liv kom att bli alltmer poetiskt och visionärt, där jag gav fantasin fria tyglar.

Från och med våren 2005 brukade jag dansa i den närliggande skogen i Varissuo där jag bodde. Jag dansade till musik som jag hade med mig på mp3. När jag dansade var det ofta som om skogen öppnade sitt väsen för mig genom dansen och musiken. Jag kom i djupa extaser. Barndomen vällde upp i mig, och jag grät ofta när detta hände. Jag såg min barndoms skogar, i samma sagolika ljus. Det hela utvecklade sig till en panteistisk naturmystik, där jag till slut gifte mig med naturen genom att ta en liten tall till äkta under ett nattligt bröllop i skogen. Den vaggsång av Edward Grieg som jag lyssnade till den natten på mp3 har för alltid etsat in den stämning som rådde i mig den natten. Drömsk sagolikhet, skogen som moder, som mörk livmoder. Jag föddes till naturbarn i Varissuoskogen.

Samma sommar målar jag staket hos Tommy Hellsten tillsammans med hans son, min teologiska klasskamrat Markus Hellsten. På kvällen ger mig Tommy den lille boken "Papalagi. Den vite mannen. Söderhavshövdingen Tuiaviis tal." Jag sitter uppe halva natten, och läser boken i ett andetag, fullständigt förhåvad. Det blir mitt livs första frö till den anarkoprimitivism som min naturmystik härefter utvecklar sig till. Jag slukar boken som om det var mitt livs första bok. Att böcker kan smaka så gott.

21-åring: Min förvandling till luffare.

Min plötsliga förvandling till luffare vintern 2006 kom som en chock för mina klasskamrater. Flera av dem uttryckte att jag behövde "vård", och det var inte svårt att gissa vad de menade med det. Även mina lärare vid folkhögskolekursen "Brobygge" (som jag gick på distans i Stockholm sedan hösten 2005), diskuterade sinsemellan om jag hade kommit i psykos. Även för dem var det en chock, trots deras liberala eko-andlighet i Harry Månsus fotspår. Jag hade ju inte gett några tecken på "förfall" innan dess. Bara gett ut den naturmystiskt präglade tidskriften "Gud - och intet mer" till både hög och låg. Jag hade en läsekrets på 30-40 personer.

Men i det sista numret, där tidskriften omdöptes till "Livets andetag", skriver jag klart rakt upp och ner vad min nya omvändelse handlar om, och jag har t.o.m. med min självinstiftade klosterorden "Den Heliga Naturens Orden":s ordensregel i numret. Där står det bl.a. att medlemmarna i orden ska flytta ihop med naturen, och förbinda sig att bo i tält i skogen. Detta var i Januari 2006, då luffaranden plötsligt grep mig som en blixtnad från klar himmel. Jag berättade snart åt mina klasskamrater om mitt beslut att lämna civilisationen. Ryktet nådde dekanus Ingvar Dahlbacka, och han inkallade mig till ett samtal, där han försökte övertala mig att låta bli mina dumma planer. Han talade dock för döva öron, istället var det jag som skällde ut honom och hela fakulteten, rakt upp och ner. Jag minns hur klumpiga, oförsänkbara och dåligt valda de ord var som jag slevade ur mig. Jag var helt enkelt sprittande arg. Det var efterdyningarna av den

mäktiga vrede jag känt när "blixten" slog ner i mig på väg till skolan genom skogen. Jag blev plötsligt så förbannad på hela civilisationssystemet, och mitt arma slaveri under det, och ville lämna det för gott. Det var en slags plötsligt omvändelse, men upplevd som helig vrede. Det fanns ingen romantik och ingen naturmystik i den omvändelsen, bara ett torrt, vresigt uppror mot hela min tidigare livsstil. Upproret kom inte från någon bok jag läst som uppmanade till luffarliv. Det bara föll ner i mig rakt från himlen. Det var den torra konsekvensen av mitt äktenskap med naturen, som jag tog där och då. Sedan sommaren hade knappt några överväldigande nya influenser gjort sig gällande i mitt tänkande, förutom ett negativt sådant: K.G.Hammar hade fått mig att tvivla på livet efter döden, för första gången i mitt liv. Det var en ångestfylld upplevelse, det där att föreställa sig att vi bara skulle "leva vidare i Guds minne". Jag minns att jag delade denna upplevelse av förintelseskräck med Markus Hellsten under en sagolik stund medan vi satt uppe i tallen "Shekina", den tall som jag gifte mig med. Det hjälpte att säga det till någon. Jag kom över det.

Jag skred förvånansvärt snabbt till verket efter luffaromvändelsen. Ganska snart, kanske bara efter en månad, sade jag upp min lägenhet, och började sova ute, fast jag hade över en månads uppsägelsetid på mig. Men jag kunde inte vänta. Jag började sova ute redan innan jag skaffat mig tält och vintersovsäck, och första natten sov jag i 20-grader, med en massa täcken över mig. Jag frös inte den natten. Fast jag sov ute under en gran i närmaste skog i -20! Detta gav mig självtillit.

Detta var mitten av februari. Jag skaffade mig snart tält och vintersovsäck, och sov i tält i Varissuuskogen i ca. 1 1/2 månad innan jag stod där utan lägenhet, bara med en stor ryggsäck som min enda egendom. Alla mina 6000 böcker var skänkta till lopptorg, gratis. Med mina sista pengar hade jag köpt den dyraste utrustning som fanns att få i Åbo. Jag hade plötsligt omvänt mig från ordens värld till verkligheten. Jag minns hur nyfödelsens hemlighet blev så kristallklar för mig en morgon i tältet i Varissuuskogen. Att sova ute i kylan födde min kropp på nytt. Det var något med den friska skogsluften som förvandlade. Jag hade ju aldrig upplevt detta för.

Den nyfödelsens romantik som präglat dessa förberedelsens månader försvann dock helt då jag skulle ta det avgörande steget och resa över havet för att luffa ner genom Sverige. Mitt känsloliv dog, och vaknade först med kylans ankomst nästa höst. Jag vet inte varför det dog, det finns ingen förnuftig orsak. Eller jo, jag tror att en sak spelade en viss roll. Och det var att jag upplevde en kraftig besvikelse då jag förlorade min oskuld i Stockholm den våren. Jag hade drömt så vackert om det sexuella, och nu visade det sig vara något helt, helt annat. Något banalt. Då fattade jag inte varför, jag blev förvirrad och nedslagen. Nu förstår jag varför, och vet att det inte behöver vara banalt. Men mina första sexuella upplevelser var totalt fiasko. Det förlamade mitt känsloliv.

Jag blev ihop med en ny tjej den sommaren. Inte heller då vaknade mitt känsloliv. Förutom för en kort stund då hon lämnade mig efter en månad. All denna yttre kärlek kom så snabbt över mig, mitt inre hann inte med. Det var destruktivt, men jag ville ju pröva mina vingar.

Efter att flickvännen lämnade mig, kom jag in i den första depressionen sedan 16-årsåldern. Den skulle komma att djupna efter hand.

22-åring: Min tid i Stockholms litterära kretsar. Min nihilistiska tid.

I Augusti 2006 bosatte jag mig i tält i en skog utanför Stockholm, en skog som gränsade till en ekoby, ett ekologiskt kollektivboende i vilket jag fått insteg.

Jag hade tagit förvånansvärt få andliga intryck från omgivningen under uppbrottsåret som 21-åring, men nu när jag etablerade mig igen (visserligen mot de ursprungliga planerna), började min nyfikenhet på andliga intryck väckas igen, och jag letade upp sådana. Denna gång gick jag inte till teologin och de kristna mystikerna, utan jag försökte få hjälp att komma ut ur mitt andliga vakuum genom filosofen och poeterna. Jag hade tidigare blott snuddat vid dessa två kategorier, men först nu började jag sätta mig djupare in i vad det gällde. I början av hösten var det Nietzsche, Heidegger och Lévinas som gällde, sedan gick det mer och mer över till skönlitteraturen, och jag nästlades in i de litterära kretsarna i Stockholm genom kontakten med Poetry Slam och Romantiska Förbundet. Plötsligt sögs jag in i en värld av tävlan, statusjakt, tom ordbriljering. Detta påminde om min tid som skolelev. Likväl sögs jag in i det. Och jag förlorade något rent och oskuldsfullt här. Om jag på våren förlorade min sexuella oskuld, var det den hösten jag förlorade min andliga oskuld. En författarkarriär började hägra. Jag satte alla mina krafter in på att uppnå karriär. Efterapade dom poeter som var inne. Skrev en diktsamling på det typiska sättet, med svårförståeliga dikter. Jag tycker dessa dikter är bra ännu idag. men bismaken av statusjakt stör mig. Jag skickade nämligen in diktsamlingen till Bonniers, men blev refuserad. Obegripligt för mig, som trodde jag var en så stor lovande ung poet.

Jag blev nihilist den hösten. Första fröet var Nietzsche, Heidegger och de postmoderna filosoferna. Sedan Hermann Hesses bok "Stäppvargen". Den boken förmörkade mig. Gjorde mig dekadenskokett. Att kokettera med, och visa upp sin dekadens som något fint. Det lärde jag mig här. Senare även av Johan Nordgren och Bruno K. Öijer. Det var fint att vara nihilist i poesisammanhang, fick jag lära mig. Ja, ofta det enda åtråvärda. Fast Romantiska Förbundet var ju ett stort undantag. Dom vårdade om min inre naturmystiker, som inte verkade få någon resonans i Poetry-Slam-sammanhang. Jag var ju nästan alltid bland dom sämsta i tävlingen där, räknat i de poäng som gavs av publikens jury. Där var det dom kvicka dikterna som vann, aldrig dom romantiska. Man skulle vara kvick på det där rätta sättet, med lite vriden, absurd humor. Och politisk förstås. Man skulle vara politiskt vass och korrekt. Anarkistisk, vänstervriden.

Jag kunde inte med det där. Jag hörde hemma i en annan värld, där det ekade av Runebergsk naturmystik. Nur politiskt utmanande min anarkoprimitivistiska livsstil än var, verkade jag inte vinna andra än romantikernas hjärtan. Och dom fanns alltid bland dom äldre. Det var dom jag tydde mig till och tröstade mig på. Andreas Björsten var som en litterär pappa för mig. Han hade värmen, omsorgen, den romantiska lidelsen, hjärta istället för tävlingslusta. Han och några till, såsom István Molnár och Erkki Lappalainen, skiljde sig helt ut från de andra. De var klassiska poeter, med bildningstyngd. De övriga verkade mest vara en slags poetisk motsvarighet till Idol-sångare. Så alltför hippa. P.gr.a. dem trivdes jag inte alls i Poetry-Slam-rörelsen, och lämnade den efter ett år.

När hösten och kylan kom 2006, blev min livskänsla märkvärdigt stegrad. Det är ett återkommande fenomen för mig, att hösten stegrar livskänslan. Men denna första höst som uteliggare var den härligaste någonsin när det gäller den kalla luftens inverkan på kropp och själ. Jag vaknade varje morgon för att översköljas av en lätt eufori, en himmelsk euforisk nyfödelse till kropp och själ. Denna eufori har sedan sakta mattats av när jag har vänjt mig vid utelivet, men den förekommer ännu, ibland starkare, ibland svagare.

Våren 2007 fördjupades den nihilism som uppstod i början av hösten. Orsaken till detta var en romantisk vårförälskelse i en tjej som inte besvarade kärleken. Detta övergick mot sommaren i depression. Den sommaren blev en av de tre svarta somrarna i mitt liv. Jag fann en likasinnad i cynikern Michel Houellebecq. Det var terapi för mig att läsa en av hans texter om hur man skulle överleva psykiskt som cyniker och poet.

Med Tor Ulven kom jag i kontakt med det jag den gången kallade för "den ömsinta cynismen", det var en mer humanistisk form av livsförnekelse och Schopenhauers anda. Det som särskilt tilltalade mig hos Ulven var hans tidsmystik, hans arkeologiska historiemystik. Här vaknade min kärlek till historia för första gången, och jag bestämde mig för att bli litteraturhistoriker, i all ringhet för mig själv och min tidskrift Deltas läsekrets. Detta uppkom ur ett behov jag hade i min tröstlösa cynism att omge mig med de dödas andar, alla de andar som kunde trösta och belysa min tillvaro. Min poetiska lekfullhet fick mig att skapa ett teatralt ramverk kring mitt litteraturhistoriska arbete, och det var så "Döda Akademien" kom till. Och det var som ständige sekreterare i Döda Akademien som min nya munkroll och munkkåpa kom till. Jag skule vara litteraturens munk, och rutinmässigt, som en klosterskrivare, trötlöst gå till verks med ett planerat jättearbete inom litteraturhistorieskrivningen, som jag hann utverka en noggrann skiss till. Jag törstade efter rutinarbete som kunde lindra min cyniska känsla av intighet och meningslöshet. Jag ville skapa en form i kaoset. Besvärja intigheten. Och inträdestalen i Döda Akademien, som det roade mig mycket att dikta, var inget annat än ett besvärjande av min intighetskänsla, att trotsa döden och förintelsekrafterna. Det var på det sättet det hela kom att få en swedenborgsk andeskådar-karaktär, där jag försökte umgås med de litterära jättarna genom historien såsom Swedenborg umgicks med sina andar, och såsom Vilhelm Ekelund umgicks med sina. Ekelund hägrade som den största förebilden för hur man skriver essäistisk litteraturhistoria, och jag såg honom länge som den största författaren någonsin, just därför.

2012-10-28 @ 07:59:00 Självbiografiskt Permalink

Boksamlarens natt

När det blev natt
tog han och samlade de få
glödande kolbitarna som låg utspridda
samlade dem i en liten hög
för att elden skulle brinna så länge som möjligt.
Det blev kallt, och han kurade ihop sig intill glöden,
De glödande kolbitarna var alltför få, dessa författare och böcker
som han hade samlat och samlat i många år,
destillerat ut ur världshistorien som man tvättar guld.

De var alltför få nu när det blev natt och kallt,
han hade behövt fler, men de flesta dög inte
när det verkligen gällde.

(Lars Larsen 27.10.2012)

P.S. detta är min första dikt efter knappt ett och ett halvt års poetisk tystnad, p.gr.a. psykiskt sammanbrott för ett år sedan. Skaparanden börjar vakna i mig!

Den senaste dikt jag skrev, före den här i morse, skrev jag under min tid på Kuppis sinnessjukhus Juli-September 2011. Den går såhär:

Döden

En morgon
kan hända jag
får flytta
till solen
En morgon
lyfter jag på
svanevingar
mot en azurblå,
högre luft
mättad av gryning
och barnatjut

(jag måste säga att detta är en av mina finaste dikter, underligt nog skriven när jag var sinnessjuk)

2012-10-27 @ 11:00:00 [Permalink](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Jesus kommer snart. Ett varningens ord till de kristna.

I drömmen i natt var det som att jag uppmanades att börja tala om för människor att Jesus kommer snart (igen!), att vara som en Johannes Döparen som bereder väg för Jesu återkomst. Jag undrade om jag ska börja skriva på väggarna igen, men vi får se.

Det var vanligare förr att tala på detta sätt. Nu är det få kvar som vågar vara förväntansfulla, ty kristenheten har somnat in. Och alltmer börjat tro att återkomsten skall ske automatiskt, som en bomb från himlen, utan deras egen medverkan. Men så blir det inte, ty Petrus säger tydligt i 2 Petrusbrevet 3:12, "*medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld, och himlakroppar smälta av hetta!*". Märk: **Påskynden** Guds dags tillkommelse!

Därför har de aldrig haft fel som hoppats på fastställda datum för Herrens återkomst, ty om de

kristna hade velat, hade vi kunnat hoppa av Babylon allesammans inför den utlovade dagen, och Jesus hade kommit tillbaka. Därför är det inte domedagsprofeterna som ska dömas för ouppfyllda profetior om Herrens återkomst, utan dom som inte lät sig väckas av profeterna, dom som inte ville vara med och skapa väckelsen så att Herren verkligen kunde komma vid den utlovade tiden.

Dock, en gång kommer Herren vare sig vi vill eller inte, när syndernas mått är fyllt. Men jag hoppas förstås att vi skall sluta vårt Babylonliv innan det har gått så långt. Därför kan Herren komma när som helst. Alkoholisten kan sluta dricka när som helst. Dock, om han tror det går automatiskt att sluta, utan att han medverkar, då tvingas han till slut sluta dricka genom att han dör. Det är detta som Jesus pratar om att "han kommer som en tjuv om natten". Jesus ville att vi skulle undvika att detta sker. Men det känns alltmer som om det är det som kommer att hända, så långt har vi gått i självförstörelse. Men jag vill inte ge efter för ödet ändå, utan jag vill rädda mänskligheten så den blir frälst innan den tvingas på knä av att det inte finns mer att förstöra. Som sagt är det få svenskar som lever i förväntan om Jesu omedelbart förestående återkomst. Det finns vissa röster med den klangen, såsom metodistpastor Berndt Isaksson och Holger Nilsson, men de är mycket vilseförda i resten av sin teologi, rena fundamentalister. De tror t.ex. att Den Stora Vedermodan inte har börjat än, och att det skall ske ett "Uppryckande" av dom heliga i smyg innan Vedermodan och Antikrist kommer, ungefär som i filmen "Left Behind". Det är så dålig teologi att man knappt tror det. Dom sover dom också. På grund av sådana domedagspredikanter låter folk inte varna sig längre, ty de är inte seriösa. Jaha, tänker folk, vi har hört den samma gamla visan tusen gånger. Ty deras teologi är ju representativ för de flesta domedagspredikanter idag. Och den avtrubbar folk ungefär som amerikanska filmer. Nej, man måste gå till Emanuel Swedenborgliknande apokalyptiker för att hitta verklig seriös apokalyptik, men dom räknas inte med alls i den offentliga debatten om domedagen. Idag är det däremot de ickekristna miljökämparna som har tagit över rollen som de mer seriösa domedagspredikanterna.

2012-10-27 @ 09:36:00 [PermalinkJesu återkomst och de yttersta tingenKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Om Jesu Kristi Brud och "Uppryckandet". Ett av mina första andliga brev, skrivet som 13-åring

Detta brev har jag funnit i "Lars Larsens samling" på Åbo Akademis handskriftsavdelning, och hör till mina tidigaste andliga texter. Den ger en god inblick i den glöd som besjälade mig som nyomvänd. Brevet är skrivet till Håkon Risnes i Norge, som var några år äldre än mig, och blev en av mina första andliga brevvänner. Vi var båda med i rörelsen "[Smith Light](#)". Här kommer brevet:

Kyrkslätt 19.10.97

Kjäre Håkon!

Vi kom vel hjem fra reisen! På mandag dagen för vi kom hjem fikk vi ha en herlig og oppbyggelig dag hos br. Bjermkvist i Stockholm. Du å du, hvor godt det var!

Jeg har akkurat lest "Jesu Kristi Brud", et hefte av [Elias Aslaksen](#), og da må jeg si, att da fikk jeg virkelig opp øynene for hvor langt, usigelig langt ifra jeg er livet som Jesu Kristi Brud. Jeg kjenner det må bli ett langt større alvor over meg, sant å si, så synes jeg att jeg er altfor slapp og lunken. Det går an å være lunken i sin iver. Jeg blev virkelig grepet av det jeg leste. Br. Aslaksen skriver med ett sånt alvor at det går nesten ikke an å ikke bli vekket opp, å komme på betenkning; er det virkelig så bra med meg likevel?

Det blev så alvorlig det han skrev, att Kun de som er eller blir **heftig beveget** for hans skyld, har del i brudekallet! Ikke de som nok setter pris på Jesus Kristus, men allikevel ikke slik att de blir **heftig** beveget.

Det rekker ikke bare å vandre på den smale vei, men man må oppnå en viss modenhet for å bli med blant bruden. Men tenk att Gud har kalt oss til å være blant de 144 000! Det er tröstefullt å tenke på. Jeg kjenner jeg må konsentrere meg mye mere om hovedsaken, og ikke ha noen andre interesser. Man vinner så mye på det. Det er den tiden og de kreftene som ikke må spilles.

Det har blitt godt for meg nå i det siste. att det er akkurat **vi** som skal få oppleve opprykkelsen. Tenk hvor mange tidsaldre og generasjoner det har vært, og så er vi plassert i den siste! Måtte vi bare få se vår oppgave større i denne tiden. I Matt. 5, 13 står det at vi er jordens salt, men måtte bare ikke saltet miste sin kraft! Ja, vi har en vanskelig tid framfor oss, måtte vi bare holde ut! Den 26.10. skal Lorenz Christensen med 3 av Schytts ungdommer besøke oss for en uke. De skall hjelpe till med å bygge det nye huset. Det gleder jeg meg til og jeg håper Gud gir oss en velsignet tid. Ha det riktig godt!

Hjertelig hilsen din i kampen kjempende bror, Lars

Kommentar: På den tiden var jag påverkad av [Smiths Vänners](#) och min fars darbyistiska eskatologi, med "[Uppryckandet](#)" som centralt tema. Min far trodde fast och säkert att uppryckandet skulle ta plats 2032, och jag trodde på honom. Han och Aslaksen menade också att bara Bruden, dvs. 144 000 utvalda, skulle få vara med i uppryckandet, i bästa Tim Lahaye-stil. Det trodde jag också på, jag svalde det mesta som min far sa, naturligt nog. Nu har jag dock en helt annan syn, som framkommer i tidigare inlägg under kategorin "Jesu återkomst och de yttersta tingen". Jag tror nu att Jesus kan komma när som helst, antagligen nu i de närmaste åren, efter att Antikrist, dvs. Maitreya, har stått fram på TV. Jag tror inte längre på uppryckandet av de utvalda, utan på allas slutliga frälsning i en och samma Jesu återkomst i slutet av Den Stora Vedermodan, som pågår nu.

2012-10-26 @ 14:12:00 [PermalinkJesu återkomst och de yttersta tingenKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

"Min tid som omvänd till Gud". En andlig skoluppsats, skriven av mig som nyomvänd 13-åring.

Jag och min vän Titti Spaltro går ibland och läser lite i mina gamla handskrifter och papper som finns deponerade vid Åbo Akademis handskriftsavdelning, och som man kan beställa fram mellan 13-16 varje vardag. Det roligaste med det är att då får jag tillfälle att renskriva de bästa pappren här på bloggen. Nu skall jag dela med er en handskrift som jag sätter stort värde på, nämligen en andlig skoluppsats, som jag skrev som 13-åring. Det var en uppsats i modersmål på

sjunde klassen i högstadiet, jag tror det var i Januari/Februari 1998. Den handlar främst om min omvändelse till Gud på en sommarkonferens 1997 (i Smiths Vänners utbrytargrupp, "[Smith Light](#)"), då jag var 12 år gammal. Här blir det också tydligt hur jag tidigt blev kristen mystiker, i Smiths Vänners mystika traditioner.

MIN TID SOM OMVÄND TILL GUD

Det gick ända tills jag fyllde tretton år. Då skedde det något helt nytt. Mitt liv förändrades totalt. Min mor och far är mycket gudfruktiga. De har liksom jag vuxit upp i gudfruktiga hem. De följde sina fäders exempel. I vår namnlösa församling är det vanligt att man börjar leva medvetet för Gud i 13-14 års åldern. Så kedde det också i mitt eget liv. Det var inte jag själv som bestämde tiden för omvändelsen, utan det var Gud.

Det skedde på en sommarkonferens 1997. Vi hade haft många gripande bönemöten, och under dem kunde jag inte annat än börja leva ett nytt liv. Jag fick en väldig lust att läsa i Bibeln, den som förr var så torr och ointressant. Och inte minst, jag märkte att jag klarade att stå emot de uppenbara synderna, såsom avund, orenhet, fiendskap, avgudadyrkan, o.s.v. Guds ord hade fött mig på nytt. Och var den som är född av Gud syndar icke, ty Guds säd (Guds ord) blir i honom (1.Joh. 3,9). Så hade jag det också. Jag kunde inte synda. Det att jag drogs till det som fött mig, och närde mig av det, var min räddning. Hade jag försummat att söka näring, hade det lilla spädbarnet dött av svält, det som just hade blivit fött. Som i det naturliga, således också i det andliga.

Min första stora prövning, när jag kom hem från sommarkonferensen, var förstås skolgången. Den kunde inte undvikas. Jag fick likväl några veckor hemma innan dess, där jag kunde förbereda mig. Till min stora förundran var det enkelt att vara snäll och god. Det var inte som de många andra gånger jag kommit hem från konferenser där jag bestämt mig för att leva ett nytt liv, och inte mäktat det. Det har alltid gått en stund, och så har jag fallit, och aldrig rest mig upp igen. Där har jag legat, och det har inte blivit ett dugg bättre i mitt syndiga liv för det.

Skolan kom, och jag gick med spänning skolan och högstadiet i mötes. Till en början stred jag både länge och väl med människofruktan, som slog en mycket djup rot i mig. Men jag tog mod till mig och bekände att jag var kristen. Människofruktandet försvann efterhand som jag vande mig till att vara annorlunda än de andra. I början av den kristnas liv gör ofta människofruktandet sig gällande. Man är så ny, så svag och klen, så lite förankrad i Gud, så lite känd i det andliga att man lätt faller för att frukta människor mera än Gud. Så var också fallet med mig.

Jag sitter nu här, över ett halvt år sedan min omvändelse. Det är underligt att blicka tillbaka. Samtidigt glädjande att se att jag utvecklats, att jag vuxit, och inte stampat på stället. När jag ser på livet i Gud kommer jag tydligt ihåg hur jag hade det i början. Då hade jag inte funnit det inre livet med Gud, och jag var inte medveten om Guds närvaro. Jag levde ett yttre kristenliv, utan något inre liv med Gud. Jag hade rensat mig i det yttre, men mitt inre var ännu orensat. Men Gud förde mig in i bönelivet, och där hittade jag honom. Han lät mig se hur oren jag var inuti, och vilken eländig stackare jag var, ur stånd att göra något, för avoss själva kan vi intet göra (1. Joh. 15,5). Det gjorde att jag började söka Gud, för det är bara han som kan rensa mig från all orenhet, och befria mig från min stolthet, mitt självliv.

Jag började öva mig i att hålla mig i Guds närvaro, medveten om, att över jag mig tillräckligt länge, och är trogen och uthållig, kommer jag snart till att jag finner det vara naturligt för mig att vara i Guds närvaro. En av mina svårare motståndare var modlösheten. Den kom alltid efter att jag syndat eller varit otrogen mot Gud. Djävulen kom och anklagade mig för allt vad han kunde

komma på, och jag, som inte lärt mig att stå honom emot, hörde på honom, och tappade modet. Således blev det en hel serie av synder istället för bara en synd. Men nu har jag lärt mig den läxan, att jag inte får bli modlös, men genast efter en begången synd måste jag med gott mod be Gud om förlåtelse, och bekänna mina synder och han är trofast och rättfärdig så han förlåter mig och rensar mig från all synd.

Detta är en kort beskrivning om hur jag har haft det efter omvändelsen, jag gläder mig över att Gud gör mig mer och mer förankrad i tron, och att jag får mer och mer förbindelse med min frälsare. Nästa steg blir att jag får möta mina bröder i Herren på en påskkonferens i Norge.

2012-10-26 @ 13:49:56 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Vilhelm Ekelund och drömmen om guldåldern

(avskrift av handskriften minibok)

I svensk romantik finns en stark längtan tillbaka till den grekiska "guldåldern", då gudarna ännu levde bland människorna. Romantiken skulle därför kunna kallas för "nyrenässansen", ty renässansens vurm för antiken lever upp igen.

I denna bemärkelse var Vilhelm Ekelund (1880-1949) en av de sista stora romantikerna i vår litteratur. Sällan har det antika arvet levt så upp i en poet som i honom. Han har en längtan tillbaka till antiken som för tankarna till Friedrich Hölderlins roman "Hyperion". Det är en pindarisk, hymnisk längtan tillbaka till den förlorade skönheten.

Detta är ett klassiskt tema i svensk litteratur, som vi finner redan hos Swedenborg, i hans antievolutionistiska historiesyn; historien är en berättelse om förfall, inte om framsteg. Först kom guldåldern, sedan silveråldern, sedan bronsåldern, osv. Swedenborg längtade tillbaka till antiken, och det berättas att han en gång samtalade med Vergilius ande om "romerska antikviteter". Hans intresse för de dödas andar hängde nog ihop med hans längtan tillbaka till forntiden.

Swedenborgs hängivne läsare Vilhelm Ekelund bedrev också sådana samtal med de döda, om icke i samma andevärldsliga bemärkelse som Swedenborg. Han odlade däremot en läsning av de döda, gamla författarna, som nästan nuddar vid andevärlden, så levande samtalspartners blev de döda för honom. Det är därför hans essäer om de döda är så levande och inlevelsefulla, ty han läser dem på ett andligt, mystiskt sätt, ett slags skönlitteraturens "lectio divina". Han sitter vid de gamlas fötter istället för att, som många nutida poet, fnysa åt den gamla tidens rim och "moralism", skrytande över vår tids "frigjordhet" och "tolerans".

Nej, Ekelund var själv en gammalmodig "moralist" av nästan pietistiskt, puritanskt slag. Jag tror han här var starkt påverkad av den lutherske pietismystikern Hjalmar Ekström, som han besökte nästan dagligen under perioder av sitt liv. Hjalmar inflytande på Ekelund har, liksom Swedenborgs inflytande, blivit ihjältiget av Ekelundforskningen av den enkla anledningen att litteraturhistorikerna alltid sett ner på de kristna uppbyggelseförfattarna som "andra rangens författare", knappt värda ett omnämnande i litteraturhistorieverken.

Ekelund hade inte detta förakt, och kunde därför ta djupa intryck av väckelsekristendomens skatter, särskilt dess moral, om än icke dess dogmatik.

2012-10-26 @ 09:58:00 [PermalinklitteraturhistoriaKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

O, vad jag längtar efter Jesu återkomst.

Idag tröstade Gud mig igen i min sjukdom, och talade sådant som knappast går att uttrycka på civiliserat språk, sånt som att han är **som hundarna**, inte som mina vänner i Åbo, och att han lever sig in i min smärta såsom hundarna gör. Hur uttrycker man sånt? Ja, jag tackade Gud att han gett mig hundarna som min familj och församling, och att han lärt mig hurdan han är genom dom, att han är utan förebråelser, lika fri från fördömelse som hundarna. Och Gud är lika utstött och fattig i den här civiliserade världen som hundarna är, han är som om han vore inlåst i trånga celler största delen av dygnet. Därför kan han leva sig så in i min smärta.

Och jag fick den Helige Ande över mig när Gud tröstade mig, och en mäktig förväntans ande, att Jesus kommer snart, mycket snart. Hans återkomst är det jag spejar efter dag och natt, likt **Margaret E. Barber** (1866-1929) gjorde på sin tid i Kina. Ingenting tröstar mig så som tanken på Jesu återkomst. Den får mig att titta ut genom fönstret såsom ett barn väntar på sin mamma som snart ska komma hem från jobbet. Och jag dagdrömmer om Jesu återkomst, såsom jag alltid gjort. Föreställer mig att det skulle kunna ske i början av nästa år.

Margaret E.Barber, som uppfostrade Watchman Nee som sin egen andlige son, väntade så på Jesu återkomst att hon i slutet av 1925 utbröt *"Lord, will You really let the year 1925 pass away? Although it is the last day of the year, I still ask You to come today."*

Så vill jag också göra nu i slutet av 2012, och fråga snällt av Jesus om han inte ville komma tillbaka kring årsskiftet 2012. Vi har alla väntat så länge, och det ville vara så ljuvligt om han äntligen kom. Men inte på det sättet som de skökökristna föreställer sig det. Nej en sådan återkomst längtar jag verkligen inte efter, tyrannåterkomsten. Nej jag längtar efter något som bara barnens fantasi kan föreställa sig, nåt som har med hundar och älvor och sagor att göra. Jag längtar efter **historiens återkomst**. Återkomsten av Urtidens Gud, vars andliga sol strålar av urgammal moss och urgamla böcker. Swedenborgs Gud. Att få förenas med mina kära helgon i andevärlden, och få sitta vid apostlarnas och Jesu fötter tillsammans med Sadhu Sundar Singh och Franciskus av Assisi. Detta längtar jag efter, inte efter en världsdiktator som ska sätta sig som politisk härskare i Jerusalem, och tvinga alla till underkastelse. Fy vilken kyla!

Nej, Jesu återkomst är det stora avslöjandet av Verkligheten, av historien, av det som är Sant. Ordet "apokalyps" betyder faktiskt "avslöjande" på grekiska, ordet "uppenbarelse" betyder också avslöjande. När människorna får se Sanningen, blir dom frälsta. Allesamman på en gång. Ty Sanningen är ljuvlig och barmhärtig, barmhärtigare än någon någonsin kan drömma om. Den är bara hård mot lögnen, det som är falskt. Och den gör ont bara i dom som vill gömma sig för den stora Förlåtelsen, som är hundlik i sin hängivenhet.

Hoppet att Jesus få skåda
fröjdar mig här på min färd
då endast friden skall råda
långt från en bullrande värld.

Refr: Givs det väl skönare ämne
här för vår bön och vår sång
än att få hoppas och vänta
Jesus på skyar en gång.

K.G.Sjölin (1857-1937)

2012-10-25 @ 23:11:00 [PermalinkJesu återkomst och de yttersta tingenKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Min sjuka mages tillstånd. Jag måste fasta. Snälla låt mig få göra det.

Jag har nu varit sjuk i magen i 26 dagar, och har knappt kunnat äta. Jag försöker ständigt äta, men det går inte, maten i magsäcken går inte vidare p.gr.a den stora veteklumpen i magsäcken (inte i tarmarna) som inte vill smälta, en klump som varit där i elva dagar. Detta är andra omgången som jag får klump av ljust bröd, tätt på varann. Den första smälte först efter elva dagar, genom att jag fastade de fem sista dagarna. Nu i den andra omgången har jag fastat bara två dagar, i början, och ätit den senaste veckan, men klumpen vill inte smälta, så nu försöker jag på fasta tills den smälter. Det verkar vara det enda som hjälper, fast alla mina vänner avråder mig från det. Jag har ju blivit ganska mager av förstoppningen. Men det verkar som om min mage måste få vila för att få tid att smälta klumpen, annars klumpar sig bara allt jag äter runt den klumpen, och förklumpandet fortsätter.

Jag har vetat helt från början för 26 dagar sedan att jag skulle fasta, att det är det enda som hjälper nu. Men det är inte lätt när inte min omgivning tror på det, inte ens min vän hinduisten Måns Broo. Och särskilt när jag har psykiatrins skräckvælde bakom hörnet, för vilken fasta är det farligaste man kan göra nästan. Men jag pratade med Gud om saken, och han vill att jag ska fasta, om jag vågar. Det är nämligen inte alls farligt att bli lite för mager, bara man äter sig sakta upp igen, sa Gud till mig. Ja, det vet jag ju själv också, men jag är rädd för psykiatrin, och för de av mina vänner som tror jag är sinnessjuk just nu. Både Matias Gustafsson och dom i Ödmjukhetens palats tror ju det nu, så därför är jag så försiktig. Dom tror att det är mitt psyke som skapar mina magproblem, inte den onda maten. Men jag bönfaller mina vänner att låta mig få lov att vila min mage lite, så den får tid att återhämta sig och smälta allt i lugn och ro. Jag ska börja äta genast när klumpen har smält. Jag är så innerligt trött nu på att bli besviken när jag äter nåt hälsosamt och det ändå blir tyngre i magen igen genom att maten inte går vidare. Detta nästan oavsett vad jag stoppar i mig. Nu får det minsann vara slut på självplågeriet, och följa Guds barmhärtiga anvisningar istället för mina vänners och läkarnas. Jag ska fasta på safter och lite matsmältningsyoghurt och risvatten.

Så snälla snälla, skicka mig inte till sinnessjukhuset nu, fast jag skulle bli ännu lite magrare en kort stund bara. Psyket är skräcken för mig, kom istället och ta hand om mig personligen, såsom man ska göra både mot ung och gammal, aldrig skicka dom på institution, det är att skjuta ifrån sig "dessa mina minsta bröder". Jag behöver nu innerlig kärlek och den bästa maten som finns i butiken, detta och inte psykets terrorvælde, Som tur har jag 30 euro som jag fick av thaimassörerna igår, så nu är bra mat säkrad för en kort tid i alla fall. Här hos Matias Gustafsson är det svårare att få tag i hälsosam mat än jag trodde. Folk bryr sig inte om mig särskilt mycket.

2012-10-25 @ 13:41:00 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Jag är förtvivlad: jag har förlorat många av mina "lärjungar"

Nu måste jag klaga lite. Det går nämligen inte så bra med frukterna av mitt andliga arbete. Dessa frukter som jag har satt så stort hopp till. Dvs. med min "lärjungaskara", om man nu kan använda ordet "lärjungar" på dom som mer eller mindre tagit till sig "djurismens" budskap om att vi måste lämna Babylon (civilisationen) och återgå till naturen och gemenskapen med djuren.

Dom jag beskriver som "lärjungar" vill förstås inte betraktas som sådana själva, därför sätter jag det inom citationstecken, för att antyda att det är ett lite skämtsamt sätt att se på det från min sida. Jag drömmer ju så om lärjungar, så jag projicerar detta på mina sympatisörer. Men att ingen vill vidkänna sig vara mina lärjungar, säger även mycket om det faktiska förhållandet att jag inte har några äkta lärjungar än.

Det handlar mest om unga människor i Sverige och svenskfinland. Jag har måstat genomleva den ena besvikelsen efter den andra, då ungdomar som först verkat så lovande, sviker mig och mitt budskap. De är hänförliga över mitt budskap en tid, men så går dom bort och lever samma hemska liv som förr. När skall jag få en äkta lärjunge? Franciskus fick sin första lärjunge som 28-åring, efter tre års ensamhet med Gud, och jag är 28 år nu. Och det har gått fyra år sedan jag fick min profetiska kallelse om att verka för djurismen (bygga en bro mellan människorna och naturen). Jag hoppas Gud ska ge mig min första äkta lärjunge detta år, för jag älskar Franciskus så högt att jag inte vill vara sämre än honom i någonting, utan sträva att efterlikna honom så mycket det går. Med äkta lärjunge menar jag en som ger bort allt den äger och börjar leva utanför Systemet. En sådan har jag ännu inte. Men jag har många "lärjungar". Människor som gillar mitt budskap. Och nu skall jag presentera de bästa av dom:

Jonas Lundström

Mina bästa "lärjungar" har faktiskt avfallit från den kristna tron. [Jonas Lundström](#), som jag uppskattat mest av alla mina "anhängare", betraktar sig inte längre som kristen, utan som "postkristen". Han skriver nu sällan om kristna saker på sin blogg, utan det går mest ut på anarkism och aktivism med ganska svarta och hårda förtecken. Han har också blivit väldigt sekulariserat liberal i många ting, såsom i homosexualitets- och genusdebatten. Det tar mig rent ut sagt emot att han börjat använda "hen" i sitt språk, den politiska korrekthetens senaste spy. Dock, Jonas gillar fortfarande anarkoprimitivismen, men inte i dess mer radikala form, allra minst i djurismens form. Jesus står ju för en mycket radikal anarkoprimitivism, och följer man inte honom, så hamnar man i alla dessa kompromisser och teknologiska lösningar, såsom den av Jonas rekommenderade permakulturrörelsen, som jag tar kraftigt avstånd från idag. I början stod jag och Jonas ganska nära varann, och han skrev många gånger om mig, och länkade t.o.m. till min blogg från sin blogg, men det tog snart slut då jag blev för djuristiskt radikal och fick psykiska problem. Det smärtade mig att han inte ville kännas vid mig längre på det sättet. Hans länk var så viktig för mig.

Markus Hellsten

En annan kär "lärjunge", Tommy Hellstens son Markus Hellsten, min klasskompis från teologiska fakulteten, har också tagit alltmer avstånd från mig, och t.o.m. nyligen sagt att han tror att jag har en ond ande i mig. Detta efter att ha varit mig mycket nära i många år, under djupa samtal om de mest personliga ting. Han ville t.o.m bli döpt av mig hösten 2011, vilket inte blev av. Och han var en av de få som besökte mig på Kuppis sinnessjukhus sensommaren 2011, som verkligen brydde sig när jag led mest. Sånt sätter jag värde på, mycket mer än på pengar, mat och kläder.

Men på sistone, efter att han gifte sig med Laura Karanko, har det kommit en sky mellan oss, så vi inte längre kan prata om allting, såsom vi gjorde förr. Det började i September med den stora

debatten i Friffe (Åbo svenska friförsamling) kring de djurförsök som en i församlingen jobbar med som doktorand. Jag menade att denne borde utstötas ur församlingen om hon inte omvände sig från detta ohyggliga brott, men ingen höll med mig, de flesta försvarade hennes djurförsök. Markus Hellstens reaktion i sammanhanget blev början på skyn mellan oss. Ty han greps inte av helig vrede liksom jag, utan tyckte jag inte borde kritisera det hon gjorde på det sätt jag gjorde. Fast nog tyckte han det var fel med djurförsök, men inte så fel som jag tyckte det var (en dödssynd).

Efter det har det bara blivit värre och värre, inte minst då jag började kritisera att Markus sysslade med en slags zen-meditation, eller besläktade sätt att meditera. Jag har ju blivit mycket fientlig mot all slags New Age, och jag dolde inte detta för Markus. Det var då den kommunitet han bor i, Ödmjukhetens palats i Åbo, började diskutera att ge mig portförbud där. Jag har ännu inte hört deras beslut i saken.

Matias Gustafsson

Matias Gustafsson, studiekompis från teologiska fakulteten, har stått mig ungefär lika nära som Markus Hellsten, helt sedan studietiden. Han har varit den som jag bott mest hos sedan jag blev luffare, och som varit mest gästfri av alla mina vänner. Han har sympatiserat med mig i mångt och mycket, och funderade själv på att bli en slags luffare ett tag, han köpte t.o.m. en husbil åt sig på Åland, men projektet misslyckades. Hans teologiska tankar har lutat åt anarkoprimitivismen (särskilt schamanismen), men i dess mindre kristna former. Han räknar sig dock som kristen, fast han mest låter sig inspirera av New Age-grejer på internet, såsom Terence McKenna. Vi har haft en lång tid av fredligt umgänge, ända tills alldeles nyligen, då det började braka i vårt förhållande. Det var när jag började ta avstånd från New Age som jag förlorade honom som sympatisör och "lärjunge". Jag blev helt enkelt alltför kristen och "fundamentalistisk" för hans smak, han som själv har bränt sig kraftigt på Livets Ord i yngre dagar. Så länge jag var lagom "flummig" och nyandlig gick det bra, men rörde jag vid den heliga kon, brakade stormen lös. Många liberala kristna tål inte att man kritiserar deras influenser från New Age, våra dagars ledande synkretistiska världsreligion. Man får kritisera islam och kristendom så mycket man vill, men inte New Age.

En liten inblick i Matias hem och vänskretsen som huserar där får man på en liten dokumentär som han lagade på [TV Åbos](#) hemsida. Bl.a. Markus, Mathias, Einar Ingrid och jag är med i videon.

2012-10-25 @ 11:29:00 [Permalink](#)[Om mina vänner](#)[Kommentarer \(4\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Om poeten Markus Beijar Mellin, min dubbelgångare i Stockholm

En gång hände det något mycket märkligt och lustigt. Jag har en vän i Stockholm, som jag fick sova hos en gång året 2010, poeten Markus Beijar Mellin. Vi är nästan jämnåriga, och han liknar mycket på mig. Han råkade träffa mig en gång på trappan utanför Nobelmuséet i Gamla Stan, och vi kom i djupa poetiska och andliga samtal. Det visade sig att vi delade mycket. Han var också ett offer för psykiatrin, för att han var en romantisk rebell ungefär som jag. Han var mycket märklig, rent sagt originell.

Men det lustiga var att jag en gång tappade en bunt handskrivna miniböcker (mest poesi) på en läkarstation för hemlösa i Stockholm. En av personalen där försökte hitta mig för att återlämna skrifterna, och sökte på Ny Gemenskap, favoritstället för hemlösa i Stockholm, där jag ju

vistades mycket då. Men hon fann inte mig, utan min dubbelgångare Markus Mellin, som hon trodde var jag, och som hon gav skrifterna åt. Markus gjorde så gott han kunde för att bevara skrifterna; han gav dom åt [Antikvariat 1](#) på bondegatan, han visste ju inte hur han skulle få tag i mig när jag inte hade telefon, och jag tror inte han visste om min blogg.

På senare tid har Markus framträtt i offentligheten, då den tyske advokaten Henning Witte [intervjuade honom i år i White TV](#). Intervjun är mycket personlig, och säger mycket om vem Markus är, och hur mycket vi egentligen liknar på varann. Jag tror Markus egen tolkning av det som hänt honom stämmer. Mind Control finns på riktigt, om än inte i form av den karikatyrbild många bär inom sig. Markus är ovanligt nykter i denna fråga.

Jag minns Markus med värme, särskilt eftersom vi senast träffades i Moskén i Björns trädgård (han har starka andliga intressen, och har konverterat till islam) och jag minns hans romantiska poesi som han lät mig få ta del av under den natt jag fick sova hos honom. Den var skör och längtansfylld. Han kände Horace Engdahl (var det inte genom släktskapsband?), och var påverkad av William Blake, som han läste då vi fann varandra. Jag hittade en av hans dikter på nätet, och här kommer den:

Mannen som dog - Elegi till Torsten Föllinger

Ljuvhet
värme
Vad man inte kan sätta i ord
Passar in på mannen som dog.
Så ljuv & förstående
Att tårarna rinner
Så saknad av mig:
Att kroppen försvinner!
Men minnet lever i mig kvar
Hans röst kommer för mig - leva ljuda -
igenom mina bestående där.
I nätterna han far med mig -
till andra sidan Himlen
Där är allt ljuv musik
Ännu hör jag hans toner
Där är allt Ett
Inte tusen miljoner
bara ljuvhet -
ljuvhet utan ord -
där är jag.
med mannen som dog.

2012-10-24 @ 10:20:00 [Permalink](#)[Om mina vänner](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Förteckning över mina opublicerade andliga miniböcker (i urval)

Jag har skrivit över hundra andliga miniböcker. Jag lagar dom vanligtvis genom att vika ett A4-papper, och sprätta upp sidorna. Ofta är böckerna bara till hälften fyllda av text, mest 4-10 sidor långa (ibland bara en till två sidor), alltid snyggt utformade och dekorerade. Dom flesta har jag inte själv, utan har blivit omhändertagna av andra. Jag försöker minnas dem alla, men har nog glömt många. Mina miniböcker finns i huvudsak på tre ställen:

1) Hos [Matias Gustafsson](#), f.d. teologiestuderande vid Åbo Akademi. Billmarksgatan 4, bostad 23. Där är jag mycket när jag är i Åbo)

2) Hos [Titti Spaltro](#), poet och fotograf, Ängskärsgatan 4, 115 29 Stockholm. Hos henne har jag sovit ofta när jag varit i Stockholm. Hon är en underbar romantisk poet, och tar svartvita bilder där hon försöker fånga själen i allt)

3) I "Lars Larsens samling" på Åbo Akademis handskriftsavdelning på ÅA:s [huvudbibliotek](#), Domkyrkogatan 2-4, . I huvudbibliotekets datorsal (vid expeditionen) sitter jag mycket om dagarna när jag är i Åbo, mellan 8.15 och 20.00, handskriftsavdelningen är öppen 13-16. Annars bör sägas att jag inte vill ha någon copyright på materialet, utan vem som vill får göra vad dom vill med det. Jag har gett bort det.

Här kommer en förteckning av dom miniböcker jag kan minnas, dom färskaste överst.

Året 1929. Då den kristna kyrkan dog. Åbo 2012. (finns hos Titti Spaltro)

Vilhelm Ekelund och drömmen om guldåldern. Åbo 2012 (finns hos Titti Spaltro)

Tankar. Åbo 2012. (Finns hos Matias Gustafsson)

Varning till Finlands kyrka. Åbo 2012 (finns hos [Ulla-Christina Sjöman](#), pionjär inom den karismatiska rörelsen i Finland)

Guds medlidande. Åbo 2012. (min viktigaste skrift, som jag sätter mest värde på)

Örtblad ur den kristna mystikens diktning. Saml. o. redig. av Lars Larsen, Åbo 2012 (finns i Åbo i teologistudenten Markus Hellstens ägo ([Tommy Hellstens](#) son))

Min syn på kyrkohistorien. Del I o.II. 2012 (förvaras hos [Ingvar Dahlbacka](#) och Leif-Göte Björklund vid Åbo Akademis teologiska fakultet)

Aforismer i fångenskapen. Åbo 2011 (Finns hos Matias Gustafsson)

Flodbergskretsens eskatologi. IV. N.P.Wetterlund som Flodbergskretsens teologiska motor. Åbo 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

Flodbergskretsens eskatologi. V. Wetterlunds eskatologi. Åbo 2011.(Finns hos Matias Gustafsson)

Flodbergskretsens eskatologi. VI. Petanders eskatologi. Åbo 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

11.11.2011. Del 1: Synen. Åbo 2011 (Finns hos Matias Gustafsson)

11.11.2011. Del 2: Porten. Åbo 2011 (Finns hos Matias Gustafsson)

Åbos döda akademi. Åbo 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

En älg.(teckning). Åbo 2011.(Finns hos Matias Gustafsson)

Tiden är ute. (teckning) Åbo 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

Vad som hände 11.7.2011. Åbo 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

Döden. (dikt) Åbo 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

Sveriges helvetesbeslut om att utvisa Jesus. Då blir Lammets bröllop i Finland. Stockholm 2011.(Finns hos Matias Gustafsson)

Planer för vistelsen på Jorv mentalsjukhus i Finland (eller i Åbo). Stockholm 2011

Hur många timmar och dagar kvar till katastroferna. Stockholm 2011 (Finns hos Matias Gustafsson)

Internets historia. Från nätsidor. Stockholm 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

Märkliga ting med året 2011. Stockholm 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

Kalender så jag orkar leva trots psykiatrin. Stockholm 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

Hur länge jag var psykfånge den åttonde gången, "gången för mycket". Stockholm 2011 (Finns hos Matias Gustafsson)

Timmar kvar. Stockholm 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

Uppdrag till änglarna. Stockholm 2011. (Finns hos Matias Gustafsson)

Naturuppståndelsens visor. Stockholm 2010

Dödens ocean. Stockholm 2010

Silverskeppet. Ljusa elegier till avsked. Stockholm 2010

Yeschua. Stockholm 2010

Yeschuas comeback. Stockholm 2010

Faser i min andliga utveckling. En sorts ande-psykologisk självbiografi. Stockholm 2010 (finns i min nya jordhåla i Nackareservatet.)

Nyckeltexter ur den allmänna kyrkohistorien för en djuriskt fri teologi och andlighet. Stockholm 2010

Nyckeltexter ur den svenska kyrkohistorien för en djurisk, organisk andlighet. Stockholm 2010.

Den kristne sadhun (om Sadhu Sundar Singh) Åbo 2010 (finns hos läraren i religionsvetenskap vid Åbo Akademi, [Måns Broo](#))

[Kampskrift](#). (norska) 1997, 18 s. (finns på Åbo Akademis handskriftsavdelning)
2012-10-24 @ 09:22:00 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(0\)Trackbacks \(0\)](#)

Förteckning över mina opublicerade manuskript på Åbo Akademis handskriftsavdelning

Våren 2006, då jag gav bort allt jag ägde och blev luffare, gav jag också bort alla mina handskrifter och privata papper, som jag donerade till Åbo Akademis handskriftsavdelning. Det blev en ganska ansevärd samling där, ty jag har alltid skrivit mycket. Nu skall jag göra en förteckning över innehållet i denna samling, som kallas "Lars Larsens samling". Allmänheten har tillgång till samlingen på huvudbiblioteket i Åbo Akademi, på Domkyrkogatan 2-4, kl. 13-16. Annars bör sägas att jag inte vill ha någon copyright på materialet, utan vem som vill får göra vad dom vill med det. Jag har gett bort det.

(Jag tar inte med enskilda papper och lösgjorda lappar, som utgör en betydlig del av samlingen)
Dom nummer av Divina Comedia (Teologiska studentföreningens tidskrift vid TF vid Åbo Akademi) där jag har författat texter (jag var med i redaktionen en tid)

En anteckningsbok med bl.a. utkast till en fantasyroman (Gibberna) och utkast till romanen "Legenden om Wilhelm Kavil" 2007

Mapp med Lars Larsens brev från tiden 1997-2006

Mapp med brev som Lars Larsen mottagit från tiden 1997-2006

Frallans efterlämnade fragment. Jag ser ljuset, del II Roman (ofullbordad) 2006.

Tidskriften "Livets andetag" nr. 1 2006

Tidskriften "Gud - och intet mer" Tidskrift för djupare liv, nr. 1-5. 2005-2006.

Uppsatser från studietiden på teologiska fakulteten, 2004-2006

Aforismer. 2005

Ett nummer av Nya Budbäraren (metodistkyrkan i Finlands tidskrift) där min TF-studiekompis Heidi Hellsten (Tom Hellstens dotter) har en intervju med mig, 2005

Faderns kenosis. En studie i Jahves mänsklighet. 2005.

Sånger i natten. Mystikerns psalmbok. utg. av Lars Larsen. 2005.

Skådespel. Av barns och spädbarns mun. 2005.

Spelar min lind, sjunger min näktergal. En bok om naturlighetens egen bön. (knappt påbörjat

manuskript) 2005

Aurora. Roman på engelska. 2004.

Jag ser ljuset. Roman. 2004.

Monismus der Liebe (knappt påbörjat tysk filosofiskt manuskript) 2004

Mystische Dogmatik (knappt påbörjat tyskt teologiskt manuskript) 2004

Predikningar. 2003.

Min själ törster efter Gud. Noen samtaler mellom Faderen og barnet. 2003 (Norska)

Församlingen jag längtar efter. Eget förlag 2003.

Sånger om Herren. Samlade och redigerade av Lars Larsen. Eget förlag 2003.

En anteckningsbok från tiden 2003-2006

Elias Aslaksen. Suuri Jumalan mies. 2000. 46 s. Skolarbete.

En fri församling på det tjugonde århundradet. 1999. 72s. (Om Smiths Vänner). Skolarbete.

4-5 handskrivna sångböcker med andliga sånger jag har samlat, främst norska, alltsedan 1997

4-5 små notatböcker med anteckningar och mötesreferat, 1997-2000

[Kampskrift](#). (norska) 1997, 18 s. (handskriven minibok)

En bunt med andliga skoluppsatser från högstadietiden, 1997-2000

2012-10-24 @ 08:53:00 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Drömd på peruanska (hälsning till prästen Kenneth Landelius)

(Den [bloggande](#) prästen Kenneth Landelius är en präst i Österhaninge församling i Stockholm (inte långt från min skog i Nackareservatet) som jag träffade i Allhelgonakyrkan i Stockholm, en av mina favoritkyrkor. Vi läste lite dikter för varann, Kenneth citerade Walt Whitman, och jag läste dikten "Avklädningen" som jag nyss skrev ett blogginlägg om. Han blev så förtjust i dikten att han sa att "Fröding kan gå och lägga sig" till Titti Spaltro, som också känner honom. Det hedrar mig att en präst tycker om mina dikter, jag får så sällan beröm för dom av kända personer. Jag räknas ju nästan inte som en "riktig" poet eftersom jag inte har kommit ut på de etablerade förlagen. Jag nämns i alla fall inte som en poet att räkna med av de finlandsvenska och riksvenska litteraturkritikerna, fast jag kommit ut med flera böcker på egna och andras förlag. Ty

makt är allt idag, har man inte makt i ryggen, spelar det ingen roll hur bra man är, man ignoreras. Men här kommer nu en av mina dikter som jag tycker mest om, som jag gärna vill dela med Kenneth Landelius:

drömd på peruanska
simmad till vaknad på svanska
vaggad till mig på älskad digska
flerad på ömska
tårad till liv på drömska
broad till man på tjejska

äten på brödska
viskad på sprödska
lockad mot skog på livska
armad på lövska
fotad på klövska
levd mot en hind på blivska

skådad på fjällska
sinad till dagg på källska
gråten till solnedgångska
drömd på peruanska
simmad till lövfall på svanska
sjungen till mig på svanesångska

(Lars Larsen 2010)

2012-10-24 @ 06:58:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

"Kampskrift." Min första andliga minibok som jag skrev när jag var 13 år gammal

Jag beställer ibland fram mina talrika handskrifter som jag har deponerat till Åbo Akademis biblioteks handskriftsavdelning (öppen för allmänheten vardagar 13-16). Nu skall jag renskriva en av dessa handskrifter, en av de viktigaste, nämligen min första andliga minibok, som heter "Kampskrift", och är 18 sidor lång. Den är mest för mig själv, till eget bruk, men kan med behållning läsas av högstadieungdom. Jag kan säga att jag fortfarande står för innehållet i boken. Ordförklaringar på svåra norska ord finns under texten.

KAMPSKRIFT

Lars Larsen 1997

I denne bok skrives allt som er styrkende i kampen for vår himmelske far. Ha den med deg hvor du enn går på skolen.

Hovedkampen på skolen

-For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. (Ef.6,12)

For att du skall kunne seire helt og fullt over Satan må det en radikal kamp for å knuse ham helt. Ingen seirer uten å først ha kjempet og stridt en mektig hård strid mot ham. Menneskefrykten må først helt utryddes, for hvis du går med den i deg, lykkes det aldrig. Du kan jo ikke få nok til stand da. Du må öve deg opp til å helt fullstendig bare stå for Guds åsyn, slik att hva enn de verdslige sier, syns og gjør mot en, så er det knusende likegyldig. Gud lengter efter å få deg dit, men sjel, hvorfor dröyer du?!!!

Tenk, sjel, på Daniels 3 venner som ikke ville böye kne for avguden selv om de ble kastet i ildovnen! Det er i den situasjonen du står nå. Spørsmålet er om du vill følge deres eksempel. Tenk hvor usigelig dumt det er å la seg hindre av noe så ynkelig som verdslige mennesker. At de skal få hindre at jeg blir med en underfull morgen!!

Jeg er viss på att om du ikke nå gjør en forandring, kommer du en dag å gråte bittert og skjære tenner. Bittre enn noen annen, fordi du lot deg hindre av mennesker.

KAŠT ALLT FRA DEG; OPPGI ALLT, DITT GODE RYKTE OG ALLT! FÖLG JESUS OG IL FREM MOT MÅLET!

Det ee godt, nyttigt og särdeles effektivt å skrive opp alle situasjoner i den daglige kamp og hvordan jeg skal gjøre for å seire. Ellers er det vanskelig å ha det helt klart for seg.

Man må ikke bare lese og lese i alle mulige skrifter uten å konsentere seg på just den kampen jeg har og hva jeg må gjøre i de ulike situasjonene. En direkte undervisning till just min kamp, treffer man sjelden på, derfor kan man gjøre en egen liten kampskrift, der man undersøker Guds fullkomne vilje og setter det ut i praksis, med hjelp av skriften.

Regler

Som bör fölges, hvis synden og kjödet med alle dess lyster og begär skall dö, og frimodigheten og det åndelige liv skal vokse:

-om det er mulig, så undvik enhver anledning till å höre på Satans mest benyttede middel for å få ungdommen i sin makt: **ROCKMUSIKKEN**

Bry det ikke om all hån og spott og latter. Hör ikke den musikken, selv om det er aldrig så lite og höres aldrig så dumt ut. Gleden over å ha gjort Guds fullkomne vilje vill komme senere!

-så langt det er mulig, så undvik å se på det fordervbringende apparatet: **TV**

Bare hvis det er en pen undervisningsfilm kan du se. Ellers må du hyse samme frykt for den som for Rocken. Se ikke, selv om hele familien skulle se, og le av deg. Du skal få stor lönn for det av Gud. Gud gleder seg storlig når du går bort fra **all** TV-titting. Det nedbryter ditt åndelige liv.

-benytt enhver rast till å styrke deg i Gud og ruste deg for påvirkningen. Det er et veldig viktig punkt i kampen på skolen.

-hvis noen, mens du leser går forbi deg og slenger noen ord til deg sån uten å riktig mene noe, som t.ex. "moi", "hva leser du", "ääh, leser du i bibeln igen", så kikk aldrig opp fra boken, bare la det gå, bry deg ikke om det. Det vill forstyrre ditt samfunn med Gud og du vill tape mye styrke.

-når du sitter på timen, bry dig ikke om dine kamerater, hva de sier og gjør, men koncentrer deg helt om det som læreren lærer. Det vill redde deg fra dålig påvirkning på timene.

-ha en stor frykt for å ytre et eneste ord som ikke er absolutt nødvendig. Sett kontroll, streng kontroll over hva du sier. Snakk desto mer om åndelige ting. Det vill redde og bevare dine tanker i Gud.

-når du sitter på timene så kommer dine kamerater å töyse å le og hålle på. Dette kan virke till att du også trekker på smilebåndet. Ha stor frykt for det, det er nemlig lettsindighetens ånd som vil gjøre seg gjeldende.

-ha et dødsens alvor hele skoledagen. La aldrig Alvoret minske, isteden vokse.
-hold ditt Legeme i treldom hele dagen. Vår alltid stille, saktmodig og fredfull, slik som det
sømmer seg for en Kristi efterfølger.

12.11.1997

Fra denne dag er jeg korsfestet med Kristus og har korsfestet synden. Kjødet skall nå begynne å
dø, og Kristi liv åpenbares i steden. Fra denne dag skal jeg lide i kjødet så det ingen næring får og
må dø.

Underskrift: Lars Larsen

-benytt en **enhver** anledning till år være alene med Gud nå når du ikke er nok grunnfestet i troen
og nå når du er nyomvendt. Da vill du spare deg fra megen påvirkning og du får en veldig kraft
fra Gud når du får samfund med ham. Søk deg till enslige platser. T.ex. bak sløjdsalen till väster.
-gled og fryd deg over att du blir **aktet verdig** till å lide med Kristus, og bære hans vanære!
-desto mere hån, spott, vanære og fornedrelse desto mere glede og frydog desto mere og dypere
samfund med Gud.
-hvis du vet at det blir en veldig prøvelse på solen som er veldig vanskelig å overvinne, så ta da
för den dagen **extra** god tid til bönn, ja, be deg igjennom, rop til Gud om kraft. Jesus bad alltid
extra mye för de hardeste kampene; fölg hans eksempel.
-den som ikke er korsfestet med Kristus, har hverken ånd, kraft eller visdom till å oppta kampen
mot antikristens ånd, som bor på skolen.
-du tenker kanskje att du ikke må være aktiv på skolen, du må ha alltid dine tanker i Gud. Ja,
ellers, men på timene, sett alt in på å være så flittig og aktiv som mulig, å hör så godt etter du kan.
Det er Guds vilje.
-når du skall ha prov, faller det lett inn å miste den inderlige kontakt med Gud, fordi alt du har er
koncentert på provet. Din reddning her, kan bli å, mens du har din lesekveld, ikke å forsømme
bönnen. La den gå ved siden av lesningen, og du vill bevarer i Gud, og han vill velsigne din
provlesning og gjøre provet till det beste for deg.
-husk: Som dagen (med dens vanskeligheter og derav følgende fristelser) er, så skall styrken være.
1 kor. 10,13

O, hvor herlig de må ha edt, de som her helhjertede. De har hvile i alle livets situationer. Tenk
om jeg...

Hvorfor vil jeg bli noe i denne verden! Hvorfor søker jeg äre her i verden.

Regler. Kjöp den beleilige tid!

Jeg skal nå alltid vokne prikk 6, uberoende av når jeg legger mig. Men så vidt det er mulig skal
jeg legge meg kl. 10.00. Så fremt det er mulig, skal jeg gjøre leksene på kvellen og ikke på
morgenen, så jeg kan få hele morgenen til å søke Gud. Morgentimene skal bli mine andaktstimer,
ikke ellers. Jeg må ikke tenke at en eller en halv times andakt blir for liten tid, så det ikke er noen
vits å gå til loftet. Mest får jeg jo 2 timer eller 3 (på lör og sön)

Fra nå av skal jeg bare lese på lekser/prov hjemme. Ikke på rastene. Det som jeg leser hjemme
skal rekke.

Nå skall jeg alltid gå på utedo - også nattetid.

Nå skal jeg såfremt det er mulig gå barfota.

Jeg skal **ikkke** gå på første Maj-Jippo, og aldrig mere til byen, fast det finns gode böker både her

og der.

Jeg er overbevist om att det område jeg må ha mest nidkjærhet på er ungdommens lyster, det annet kjøn. Der er jeg helt sikkert svakest.

O, hvor lykkelige de må være som er helhjertede. De har håp for evigheten.

Hva hjelper det om det går bra på skolen når jeg ikke er frelst.

Ting jeg skall gøre når jeg kommer hjem:

1. Ta bort fra mine egne bøker de som ikke er ærligt mine egne.

2, Sette tilbake det utklippet fra ordspråksboken fra fars gamle bibel.

Kampskrift slut. Här kommer några ordförklaringar:

Grunnfestet = etablerad, grundad

Beleilig = gunstig

Utedo = utedass

Nidkjærhet = nitälskan

2012-10-23 @ 13:22:00 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Ett smakprov på min lyrik (särskilt riktat till Göran Torrkulla)

Avklädningen

På en av mina många långa vandringar
med bara fötter, utan mat i säcken
kom jag i en av dessa skogsförvandlingar
som stundom lockar människor bort till näcken.

Jag lade av mig kläderna på marken
som barnen, som på förste Adams tid
alltmedan larverna de sjöng i barken
och solen den lyste så blid.

Då kom den över mig, den dunkla anden
som stundom lockar mig att ta farväl
av allt, och stilla smyga ut mot randen
och i vildmarken förlora min själ.

(Lars Larsen, 2010)

P.S, Det måste påpekas, att den sista raden i dikten syftar på mystikernas tal om att förlora sin själ i Gud, förlora sig själv i Gud, och inte på Jesu tal om att förlora sin själ (Matt. 16:26; "Och vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?") Dikten skrevs i en barnlig längtan tillbaka till Eden, den ursprungliga vildmarken. Näcken i dikten uppfattar jag heller inte som ett ont naturväsen, som lockar en ner i vattnet, såsom ofta katolska präster trodde på medeltiden, utan mer som det förlorade, ensamma naturbarnet, såsom Stagnelius uppfattade honom i sin dikt "Näcken", som melankoliskt spelar sina sorgesånger för civiliserade människor som inte vill lyssna, utan bara fördömer henne till helvetet. Nog har jag själv varit lite näck i såfall, allt.

2012-10-22 @ 10:21:00 [PermalinkSånger och dikterKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

De goda gamla väckelsesångerna sjungs knappt mer

Jag har upptäckt att man inte sjunger så mycket längre ur de vanliga traditionella sångböckerna. De som har så många gamla sånger i sig. Så är det i alla fall här i Åbo, och även i Stockholm. Inom frikyrkorna. Istället har den karismatiska lovsången tagit över. Ni vet; de där **alltför** slitna amerikanska lovssångskörerna, få mer än tjugo år gamla. Lovsångstexterna visas vanligen på skärm på väggen framför församlingen, med topptechnik. Eller så samlas de i små häften (så i St. Klara kyrka).

Jag tror faktiskt adventisterna, mormonerna och Jehovas Vittnen är de enda frikyrkor som inte gör så i hela Åbo. Och dom är ju gammalmodiga i allt annat också (tänk, just dom som räknas som minst kristna av de övriga!). Jag har besökt i stort sett alla frikyrkoförsamlingar i hela Åbo under tidens gång. Dom är väl ett trettio-tal, med rot och skrot (flera församlingar håller ibland till i samma kyrkobyggnad).

Jag håller faktiskt på att få de amerikanska lovsångerna upp i halsen. Dom börjar ljuda för mig som missbruk av Herrens namn. Så sliskiga och framgångsteologiska brukar dom vara.

Triumfalistiska på ett äckligt sätt. Helt i avsaknad av ödmjukhet och korsteologi. Häromdagen började en sådan sångkör hänga sig upp i min skalle, och jag bad till Gud om befrielse, det var hemskt. Sânt har aldrig hänt med de gamla goda sångerna. Aldrig. Dom var så harmoniska. Och jag har alltmer börjat undvika lovsångspassen i gudstjänsterna. Kommer lite sent i gudstjänsten, eller går och gör något annat utanför kyrkan medan det hemska håller på. Dom stör mig, jag kan inte be i den atmosfären. Amerikaniseringens äckliga ande stinker ur dom. Jag brukar inte vara på platser där jag inte kan försjuka spontant i bön, så viktig är bönen för mig, så ofta ber jag. Man måste nästan lyssna på radio för att ibland få höra de gamla väckelsesångerna vackert och traditionellt framförda. Igår besökte jag spontant min vän [Göran Torrkulla](#), Åbos store filosofkonstnär, och då råkade han lyssna på ett andligt program i radion. Där sjöng en man "Jag vill älska det urgamla kors" på det sätt som Einar Ekberg och de gamla tidens sångare brukade sjunga den. Då brast jag i gråt, ty min barndom kom upp i mig. Och minnen av den gamla goda tiden från början av 1900-talet, då musiken ännu var levande.

Jag hade också en dröm den här hösten, då Gud lät mig få höra en okänd sång skriven av norska pingstpionjären T.B.Barratt på det sätt som hans sånger framfördes i början av 1900-talet. Det var som ett bandupptag från den allra första tiden i pingströrelsen. Den sången var så levande och vacker (jag har aldrig hört den i verkligheten) att jag blev uppfylld av Den Helige Ande i drömmen, och kände liksom ett rop från himlen genom sången att Jesu återkomst var alldeles nära förestående. Varför? Jo, ty här uppenbarades den radikala skillnaden mellan tidig pingstväckelse och nutidens pingstväckelse. Hur mycket ljus det trots allt fanns i början, trots att det blev så mörkt så snart, redan på 1930-talet, då Lewi Pethrus svärmade för Hitlers Mein Kampf (se Peter Halldorfs bok "Hädanefter blir vägen väglös" 1997).

Det är sånger som "Det urgamla kors" (skriven 1912) som jag vill sjunga om och om igen, inte toppmoderna amerikanska lovsångskörer! Dem vill jag inte lära utantill, inte på några villkor! Men nu nästan tvingas jag därtill, så ofta hör man de samma körerna. Ack, jag älskar lära mig utantill gamla goda sånger, men nu får jag det inte. Nu måste jag minnas hemska moderna sånger istället. Kyrkan har förvandlats till rövarkula, en framgångsteologisk hjärntvättmaskin. "Det stora avfallet" är här. Satan har tagit över alla kyrkor, såsom 91-årige [Harold Camping](#) har sagt i Amerika. Han är en av de ljuvligaste och friskaste nulevande frikyrkopastorer jag vet om, trots sina felslagna profetior om Jesu återkomst. Dom gamlaste av oss bär ännu på minnena av tiden före "det stora avfallet". Dom vet vad som har skett. Alla gamla jag pratat med hatar t.ex.

rockmusik.

Nej, ge mig urtidens Gud (5. Mos. 33:27) istället för den falske gud, den amerikanska mammonsgud som de frikyrkliga tillber idag, och sjunger lovsånger till. Ge mig den korsfäste Guden, den utstötta Guden, som fryser utanför kyrkolokalerna idag. Och ge mig det gamla helgelse-evangeliet, korsteologin, såsom den framförs i sången "Det urgamla kors":

På en avlägsen höjd
stod ett grovt dystert kors,
symbolen för smärta och skam.
O, jag älskar det kors
Där vår Herre för oss
Blev till döden en smärtornas man.

Refr: Jag vill älska det urgamla kors.
I dess kraft skall jag segra till slut.
Jag omfamnar det heliga kors.
Tills mot kronan jag byter det ut.

Detta urgamla kors,
som ej världen förstått
förunderligt drar mig till sig.
Ty Guds heliga Lamm
som till Golgata gått
det i kärlek har burit för mig.

I det urgamla kors
av Guds blod färgat rött
en underbar skönhet jag ser.
Ty det är på det kors
han har lidit och dött
han som frälsningens nåd åt mig ger.

För det urgamla kors
vill jag trogen och glad
uppbära både skam och förakt.
Tills han kallar en dag
mig till himmelens stad
för att dela hans ära och makt.

George Bennard (1873-1958), skriven 1912

(ack, vad svårt det var att hitta den ursprungliga svenska versionen av sången! De moderna frikyrkosångböckerna är besatta av att ändra på sångerna, så att man aldrig ska få hinna lära sig dom utantill. Sånt sysslade Smiths Vänner, min moderförsamling, ALDRIG med. Det ansågs mycket ofint mot de äldre)

2012-10-22 @ 03:55:00 [Permalink](#)[kyrkokritik](#)[Kommentarer \(3\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Litet grott-bibliotek (jag skall alltid laga små bibliotek överallt)

Jag leker att jag bygger en liten håla i internetskogen här, och fyller den med mina favoritböcker, enligt gammal sed. Här kommer några av mina favoritförfattares böcker som kan läsas på internet. Jag försöker kommentera varje bok. Böckerna är alla mycket gamla. Förstås. Jag försöker vara allsidig och ta med lite av varje, kyrkohistorieverk, sånger, biografier, tidskrifter, men framför allt uppbyggelseböcker.

Emil Gustafson (1862-1900): [Samlade Skrifter](#) (Gustafson betydde mycket för mig i min tidiga ungdom, särskilt hans sånger. Hans sång "Hur underlig är du i allt vad du gör" var till stor tröst för mig nyligen, då jag kämpade med magsjukdomen. Sällan har någon förstått de lidande såsom Emil Gustafson)

Fredrik Hammarsten (1846-1922): [Guds frälsningsväg](#), 1924 (Boken Under korsets skugga (1916) av Hammarsten hade stor betydelse för mig under min första tid som född på nytt, och senare har en av hans predikningar betytt mycket också (står i "Sådd på Guds åker"). Han är lika varm och innerlig som Rosenius. Han kan konsten att måla den korsfäste Kristus för ens ögon)

C.O.Rosenius (1816-1868): [Betraktelser för hvar dag i året](#) (1897) (Denna bok var det som öppnade vägen för mig till att möta den korsfäste Kristus, som 16-åring, då jag blev född på nytt. Den har funnits i min första håla i Nackareservatet, och flyttades sedan till den nya hålan) Pietisten. [Sjette Årgången. 1847 \(EFS nyutgåva 1877\)](#)

[Sjunde Årgången. 1848 \(EFS nyutgåva 1877\)](#)

[Åttonde Årgången. 1849 \(EFS nyutgåva 1877\)](#)

[Nionde Årgången. 1850 \(EFS nyutgåva 1877\)](#)

[Tionde Årgången. 1851 \(EFS nyutgåva 1878\)](#)

Frideborg (folkkalender red. av Bernhard Wadström) [Årg. 1909](#)

Lina Sandell (1832-1903): [Bilder ur barnaverlden](#) (1894) (Lina Sandell är enligt min mening Sveriges största poet någonsin. Antagligen också den mest kända och älskade. Hennes barnböcker är ljuvliga)

Chas E. Cowman (1868-1924): [Källor i öknen](#) (1925). (Detta är en bok för lidande själar som jag läste i när jag var riktigt ung. Den kryllar av helgelserörelsens författare)

Zac Poonen (1939-): [The purpose of failure](#) (2000) (Det här är en pärla för den som begått mycket grova synder, och har svårt att ta emot förlåtelsen. Den var mycket viktig för mig under min mörka tid Nov.2011-Juli 2012, då jag trodde jag hade begått den oförlåtliga synden. Poonen var en av mina andliga fäder vid tiden då jag blev född på nytt, sommaren 2001. Han är en helgelseförkunnare av den gamla skolan, liknande på A.W.Tozer och Watchman Nee)

D.E.Reed: Samuel Morris. [A Spirit-filled life](#), 1908 (Den här lilla pärlan, som jag hittade i Kimito pingstförsamling Tabor som 15-åring, skapade en mäktig längtan i mig efter Den Helige Andes dop, något som bl.a. ledde till att jag fastade på vatten i fyra dagar. Den här skriften har haft stor betydelse inom helgelserörelsen, och hade stor skuld i att jag till slut blev född på nytt då jag läste C.O.Rosenius skrifter som 16-åring, sommaren 2001)

Berättelsen om Lars Ulstadius, återgivet i sammandrag på [wikipedia](#). (förutom Franciskus och Sadhu Sundar Singh har väl inget helgon varit mig så kärt som Lars Ulstadius, och jag har finkammat litteraturen för att hitta allt jag bara kan om honom. Det finns inte mycket skrivet, men det som finns är oerhört värdefullt. Han är Finlands, ha hela Nordens största helgon.)

E.J.Ekman (1842-1915): [Den inre missionens historia](#). III, del 1-2 (1900) (tyvärr hittar jag inte den första delen, som är den viktigaste, genom att den porträtterar radikalpietismen (Lars Ulstadius m.fl.), men de sista delarna tecknar bakgrunden till den tid i svensk kyrkohistoria som jag är mest influerad av, nämligen tiden kring sekelskiftet 1900.)

C.A.Cornelius (1828-1893): [Svenska kyrkans historia efter reformationen](#). (1886-1887) (Cornelius kyrkohistorieverk är några av de mest levande kyrkohistorier jag läst, väldigt personligt, subjektivt skrivet, med stor fokus på de inre skeendena, till skillnad från nyare kyrkohistoriker, som alltid ska fokusera mest på yttre ting)

Carl Bernhard Wadström (1831-1918): [Ur minnet och dagboken. Anteckningar från åren 1848-1897, del 1](#) (1897) (mycket värdefull insikt i Evangeliska Fosterlandsstiftelsens historia, som jag är mycket influerad av genom att Rosenius, Lina Sandell och Waldemar Rudin betyder så mycket för mig. Den här boken fanns i min första grotta i Nackareservatet, och flyttades sedan till den nya)

[Ur minnet och dagboken. Anteckningar från åren 1848-1898, del 2](#) (1899) (värdefulla delar är det om Elsa Borg, Rosenius, och kapitlet om andeuppenbarelser)

[Ur minnet och dagboken. Anteckningar från åren 1848-1898/1902](#) (1902-1908) (i tredje delen 1, finns två kapitel om Madame Guyon, som är verkets värdefullaste del)

K.G.Sjölin (1857-1937): [Väckelse- och hemlandssånger](#). Andliga sånger samlade och författade av K.G.Sjölin. (1927) (här återfinnes många av min barndoms älskade sånger)

John Bunyan (1628-1688): [Kristens resa genom världen till den saliga evigheten, framställd såsom sedd i en dröm](#). (1678) (en av de första kristna böcker som mamma läste för mig, på norska (En pilegrims vandring). Jag levde mig mycket djupt in i en färgillustrerad modern förkortad version av boken, skriven för barn, med mycket vackra bilder, på svenska. Den vuxna versionen finns i min håla i Nackareservatet)

Karl Palmberg (1842-1921): [Pilgrims tillfälliga betraktelser](#). 1912 (Palmberg är en väldigt poetisk och levande förkunnare)

Henry Grattan Guinness (1835-1910): [Profetiorna om Babylon och vilddjuret i Uppenbarelseboken](#). (1894) (jag har en stor förkärlek för gammal väckelsekristen apokalyptik, fast jag inte är enig i allt de säger. Men anden är så ljuvlig, förväntningen om Jesu återkomst så levande hos dem)

Ellen G. White (1827-1915): [The Great Controversy](#). 1888. (Detta var min första introduktion i ämnet kyrkohistoria, som jag kom över i mina föräldrars bokhylla när jag var 12-13 år gammal. Den satte så outplånliga intryck i mig, att kanske det är dens förtjänst att jag blivit mer och mer kyrkohistoriker i min teologiska inriktning. I denna bok möter den typen av kyrkohistoria som jag gillar mest; Apokalyptisk, profetisk kyrkohistoria, som ser de inre skeendena och sammanhangen, och fokuserar på väckelserörelserna och mystikerna, ungefär som Gottfried Arnold. Jag är nästan helt enig i Whites syn på den stora vedermödan, t.ex. Kanske det är p.gr.a. Whites radikala helgelseförkunnelse som jag finner adventistkyrkan vara den bästa organiserade kyrkan i Åbo, där jag helst går, varje lördag, fast jag inte är adventist)

Trons Segrar. Uppbyggelse- och missionstidning. (Helgelseförbundet). (här finner jag många texter ur helgelseörelsen, vars författare var särskilt viktiga för mig under min första tid som kristen, som 12-18-åring)

Årg. [1898](#)

[Trettioförsta årgången. 1920](#)

[Trettiofemte årgången. 1924](#)

[Fyrtiosjätte årgången. 1935](#)

[Fyrtiosjunde årgången. 1936](#)

[Fyrtioåttonde årgången. 1937](#)

Bibelforskaren.Tidskrift för skrifttolkning och praktisk kristendom. (O.F.Myrberg, J.A.Ekman, Erik Stave)

(den här tidskriften, som N.P.Wetterlund läste flitigt, var så kär för mig att jag skrev och utformade min tidskrift "Sela. Tidskrift för skrifttolkning och praktisk kristendom"(2007) efter modell från denne)

[Tjugufjärde årgången. 1907](#)

[Tjugufemte årgången. 1908](#)

[Tjugusjätte årgången. 1909](#)

[Tjugusjunde årgången. 1910](#)

[Tjuguåttonde årgången. 1911](#)

[Tjugunionde årgången. 1912](#)

[Trettionde årgången. 1913](#)

[Trettioförsta årgången. 1914](#)

[Trettioandra årgången. 1915](#)

[Trettiofjärde årgången. 1917](#)

[Trettiofemte årgången. 1918](#)

[Trettioåttonde årgången. 1921](#)

[Trettionionde årgången. 1922](#)

Edward M. Bounds (1835-1913): [Power through prayer.](#) (sv. övers. Predikanten och bönen) (en av de bästa böcker om bönen jag läst, t.o.m. bättre än Md. Guyons. En otrolig eld och hänförelse brinner här. Den gjorde stort intryck på mig när jag var 13-15 år gammal)

Emanuel Swedenborg (1688-1772): [Den sanna kristna religionen](#) (1771) (Swedenborgs

dogmatik)

[Den äktenskapliga kärleken och dess motsats](#) (1768) (här skildras den himmelska erotiken i andevärlden mycket rent och vackert)

[Apocalypsis revelata. Uppenbarelseboken avslöjad.](#) (1766) (Uppenbarelsebokens kommentar)

[Heaven and its Wonders and Hell. Things Heard and Seen.](#) (1758) (Var den första bok av Swedenborg som jag greps av, när jag var 18 år gammal. Den blev grundlaget för min första roman, "Jag ser ljuset" 2003)

William Spear: [Emanuel Swedenborg. Den andlige Columbus.](#) 1906 (En känd Swedenborgbiografi som bl.a. Hjalmar Ekström läste)

Sadhu Sundar Singh (1889-1929): [Livet efter döden](#) (1926) (en beskrivning av några syner Sundar Singh haft. Ett av mitt livs mest omlästa böcker näst Nya Testamentet)

[At the master's feet](#) (1922) (Sundar Singh's samtal med Jesus)

B.H.Streeter/A.J.Appasamy: [The sadhu. A study in mysticism and practical religion.](#) 1921 (Den bästa introduktionen till Sadhu Sundar Singhs teologi och visioner som skrivits. Har betytt mycket för mig, och jag har läst den gång på gång)

C.F.Andrews: [Sadhu Sundar Singh. A personal memoir.](#) 1934 (Det här är nog den bästa och mest personliga biografien om Sundar Singh, skriven av en nära vän som vandrade med honom. Fast han förstod inte Sundars andevärldsupplevelser, modernist som han var)

Friedrich Heiler: [The gospel of Sadhu Sundar Singh.](#) 1927 (en mycket lärd och grundlig genomgång av Sundar Singhs teologi)

Broder Ugolino (1200-talet): [Little flowers of St. Francis of Assisi.](#) (Frans av Assisis liv var en av de sagor som min mamma läste för mig när jag var barn (Ingrid Ydén Sandgrens "God morgon syster regn"). Jag fick Franciskus liv in med modersmjölken)

Sophie Jewett (1861-1909): [God's troubadur. The story of St. Francis of Assisi.](#) 1910. (en kortbiografi över Franciskus, skriven av en poet och litteraturprofessor)

Alexander Whyte (1836-1921): [Jakob Böhme.En värdesättning.](#) (1895) (Jag greps första gången av Böhme när jag var i 15-års åldern, och det är särskilt hans naturmystik som sådde ett mycket viktigt frö i mig den gången)

Jakob Böhme (1575-1624): [Aurora](#), (1612)

[The Signature of All Things, and Other Writings](#), (1621)

[The Supersensual Life](#), (1624)

[The Way to Christ](#) (1624)

Viktor Rydberg (1828-1895): [Till läran om de yttersta tingen.](#) (1904) (Rydbergs försvar för apokatastasläran, universalismen)

F.W. Farrar (1831-1903): [Mercy And Judgment](#) (1881) (mycket skarpsynt dom över den traditionella helvetesläran av en grundlärd akademisk teolog och exeget)

John Wesley Hanson (1823-1901): [Universalism the prevailing doctrine Of The Christian Church During Its First Five Hundred Years.](#) 1899 (var till stor hjälp för mig under min mörka tid Nov. 2011-Juli 2012, där blev jag övertygad om att de flesta kyrkofäderna lärde universalism) [The New Covenant. An accurate translation of the New Testament.](#) 1888 (fantastisk översättning, särskilt med tanke på universalismen, den återger troget ordet "aion", det grekiska ordet för "tidsålder", som så felaktigt översatts med "evighet")

Hannah Whitall Smith (1832-1911): [The unselfishness of God and how I discovered it](#) (tre sista kapitlen). 1903 (en frikyrklig helgelseförkunnare berättar om sin omvändelse till universalismen)

Lars Larsen: [Guds medlidande.](#) Åbo 2012 (handskriven minibok) (av alla mina verk värderar jag detta högst. Det är själva fundamentet för hela min teologi. Den finns numera hos filosoferna

vid Åbo Akademi, jag gav den först åt Hugo Strandberg)

2012-10-21 @ 10:12:00 [Permalink](#)[Kyrkohistoria](#)[Kommentarer \(4\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Mardröm inatt

Jag drömde inatt att jag blev förföljd av mina studiekompisar på teologiska fakulteten vid Åbo Akademi, som ville döda mig därför att de tyckte jag hade hädat Gud. De sprang efter mig över stock och sten, och jag kastade mig i en sjö för att rädda mig genom att simma ifrån dom, men dom simmade efter. Jag simmade till en ö i sjön, och dom kom dit också. Där skulle dom döda mig, men jag bad min sista bön om barmhärtighet, och gav dom en gammal helgelseskrift om kärlek från sekelskiftet 1900, den mest kända på sin tid (den påminde om Henry Drummonds "Det största i världen" (1891). Då vaknade jag.

När jag somnade igen, fortsatte drömmen. Då försökte jag gömma mig i något hus på ön, som var ett lite samhälle. Jag lyckades lura mig in i ett hus, och vinna husets förtroende på mystiskt vis (ungefär som Skorpan i Jonathan Lejonhjärta när han bad en gammal man att gömma honom och säga att han var hans farfar om Tengils män kom). Men polisen upptäckte mig, och kom och tog mig för att sätta mig på institution,

Min tolkning av drömmen: Drömmen var oerhört verklig, och jag upplevde mig förföljd för Kristi skull. Andevärlden skimrade bakom allt, och jag var redo att dö, men ville frälsa mina studiekompisar. Jag tror drömmen speglade ett trauma jag har från teologiska fakulteten, ty personalen och mina studiekompisar har ofta sett på mig med skepsis, och vissa har även tyckt att jag borde få "vård". Och ni vet vad det betyder.

2012-10-20 @ 08:30:00 [Permalink](#)[Nattliga drömmar](#)[Kommentarer \(1\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Fel! Ogiltig hyperlänkreferens.

Guds medlidande (handskriven minibok)

Förord

Jag har varit svårt magsjuk i 18 dagar nu. Klump i magen som inte smälter (ljus bröd). Det hjälper med fasta, bön och ihärdigt skrivande. Jag skriver denna lilla meditation för att glömma min smärta och förbruka den hårda matklumpen (tära på den).

Lars Larsen, Åbo 19.10.2012

"Tänk rätt, så blir allting rätt", är ett typiskt New-Age-tänkande. Det är bara fel på våra tankar, inte på omgivningen. Ingen är någonsin ett offer. Tanken kan manipulera materien hur som helst. Mina New Age-vänner försöker hjälpa mig med detta. Men det känns hårt och kallt. Det leder till vad min syster sa åt mig i telefonen: "Skyll dig själv för att du inte vill följa min diet".

Men Jesus har sagt något helt annat åt mig: "Jag ska vara hos dig och hjälpa dig fast du gjorde fel. Du blev bara attackerad i magen av Satans pil, Satans mat, den civiliserade maten. Du har varit en tapper soldat på fronten, fast du föll. Rustningen höll inte, du hade inte tillräcklig insikt i hur fördärvad den civiliserade maten egentligen är".

Jesus Guds Lamm var ett offer på korset. Ett offer för yttre omständigheter. Därför kan han trösta

bättre än framgångsteologiska New Age:are. Han vet precis när vi är offer och när vi är förövare. Han vet att vi är offer ibland. Även då vi av egen dumhet råkar i knipa.

Är man inte själv korsfäst med Kristus, delar man inte Kristi lidanden i kamp mot Satan, synd och värld, då blir man en andlig businessman som tävlar sig fram och säger "skyll dig själv" åt sina snubblande bröder. Var och en skall frälsa sig själv.

Lider man med de lidande, då offras man med dem. Då gråter man med dem. Därför kan jag inte begripa mig på de rikas karismatiska lovsångsgudstjänster så länge det finns fattiga afrikabarn. Man prisar inte Gud när ens närmaste fryser ihjäl utanför kyrkan. Nej, då omvänder man sig istället från sin triumfalistiska andlighet, och går ut och kämpar och lider med de frysande. Men detta triumfalistiska passar väl in där man tänker "skyll dig själv", där man tror att Satan och hans här är evigt förlorade och är till att ge upp allt hopp om.

Den som vet hur smärtsamt det är i helvetet gör allt han kan för att omvända Satan, känner medlidande med dem i helvetet och tror sig själv vara evigt förlorad om en enda av dessa minst andliga går evigt förlorad. (Joh.6:39, Matt. 25:40). Även de i helvetet tillhör "dessa mina minsta bröder".

Så kände i alla fall mystikern George de Benneville (1704-1793) då han en gång besökte helvetet i andevärlden under en nära-döden-upplevelse. Han blev så förtvivlad över det han såg att han trodde han aldrig kunde bli lycklig om någon av de i helvetet skulle stanna där för evigt. Han lät sig inte trösta förrän han fick ett löfte av himlens änglar om att Gud skulle rädda alla, ett löfte som han såg i visioner i himlen. Han är inte ensam om sådana upplevelser.

Mystikern Maria Rose Ferron (1902-1936) kände så för de förtappade att hon utbrast: "Jag är redo att lida intill den sista är omvänd, även i hundra år, om Du så önskar det!"

Detta pekar på "Herrens lidande tjänare" i Jesaja 53, som hade ett sådant medlidande att han bad för överträdare. Han, Guds Lamm, ber fortfarande för dem i de djupaste helvetena, och står ännu bakom sina ord i Nya Testamentets mest andliga skrift, Johannesevangeliet, i 12:32:

"När jag blir upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig".

Denna vers, inte Joh. 3:16, borde ha valts till "Lilla Bibeln", det mest centrala stället i hela Skriften.

På detta skriftställe faller och står jag. Allt hänger slutligen på om detta är sant, om detta har yttrats av Guds Lamm Jehovah själv.

För jag står inte ut med att någon lider i evighet, heller inte att Satan gör det. Jag vill att han skall bli född på nytt och komma till himlen, sluta vara Satan. Vilken annan sann seger över honom har vi än det att han slutar pina folk och sig själv? Att underkuva och straffa är inte seger, utan nederlag.

Satan är ingen Gud. Han är en Guds skapning, och har därför ett ljusets frö i sitt onda väsen som kan slå rot och gro en dag. Utan detta ljusets frö skulle han inte kunna leva, ty livet tillhör Gud och detta frö.

2012-10-19 @ 10:05:00 [PermalinkUniversalism \(allas slutliga frälsning\)Kommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Hur det går med min svåra magsjukdom

Jag har varit svårt sjuk i magen i aderton dagar nu. Det har varit den svåraste och längsta fysiska sjukdomen i mitt liv. Jag har knappt kunnat äta. Jag har nämligen blivit överkänslig för ljust bröd,

och sjukdomen började då jag åt en större mängd smörgåstårter i Friförsamlingen (Friffe) i Åbo. Jag hade aldrig haft problem med smörgåstårter förr, men detta blev för mastigt, och maten klumpade sig i magsäcken, till en osmältbar boll, som inte smälte på elva dagar. De fem sista dagarna fastade jag på safter. Sedan började jag äta igen på onsdag, men glömde bort att jag inte tålde ljust bröd överhuvudtaget. Jag åt för mycket ljust bröd på söndagsgudstjänsten i metodistkyrkan i Åbo (Metsku), och maten klumpade sig igen. Detta var ett hårt slag för mig, som trodde jag äntligen hade blivit frisk, och jag försökte genast bota det genom att äta lite gräs och örter (något jag ofta gör) utanför metodistkyrkobyggnaden. Det hjälpte inte. Min förtvivlan blev stor, och jag sökte tröst hos Gud. Han sa åt mig att jag inte hade gjort någon stor synd, utan hade fungerat ungefär som de vilda djuren, som också är ganska naiva när det gäller "Satans mat", raffinerade civiliserade produkter. Detta var viktigt för mig att veta, ty i och med smörgåstårten trodde jag att jag hade fallit i frosseriets synd, och bad innerligen om förlåtelse för detta. Det visade sig att det inte var frosseri, utan fel mat i magen som var problemet. Jag äter nämligen ofta stora portioner åt gången (ofta bara en gång om dagen), min mage är van vid det (som lejonens är) och måste leva så p.g.a. begränsad tillgång till mat (jag är hemlös och pengalös). Den andra gången var jag inte på min vakt igen, utan hade för stor tilltro till det ljusa, färgade brödet, som jag trodde skulle innehålla tillräckligt fiber för att inte klumpa sig. Smörgåstårten var nämligen lagad av helt vitt bröd. Jag hade kanske klarat av brödet i Metsku om jag hade trappat upp försiktigare från fastan, och ätit det först om några veckor. Nu har det gått fyra och en halv dag sedan jag blev sjuk för andra gången, och i morse var det särskilt tungt (jag ringde min mamma om råd). Jag har försökt äta torkat, grovt bröd (16 gr. fiber per 100 gr.) för att få igång magen, vilket faktiskt hjälpte fantastiskt då jag bröt fastan förra veckans onsdag, men nu blev det bara värre. Det går inte igenom magsäcken, utan det är som om klumpen i magen har täppt till utgången ner till tarmarna. Det torra brödet förblir i magen, och gör klumpen ännu tyngre att smälta. En nektarin som jag åt igår uppförde sig på precis samma sätt. Nu återstår bara den lösning som jag kom till senaste gång, och det är att fasta, fastän mina vänner fraråder mig det. Senaste gång var det safter som gällde, men det var problematiskt att smälta även det. Så nu gäller vattenfasta, i kanske fem dagar igen. Jag är smal, så jag hoppas Gud uppehåller min vikt, så att ingen får för sig att jag har anorexia och måste läggas in på psyket, som är min värsta skräck. Men jag tar nu denna risk istället för att låta magpumpa mig på sjukhuset, en lösning jag anser bara får användas i yttersta livsfara (helst inte alls). Annars mår jag bra, och allt annat fungerar som det ska, både psyket (det kan Titti bekräfta) och tarmarna. Jag har gått på toa som normalt.

Snälla be för mig, och ge mig goda råd om ni har. Detta är mycket mycket tungt att genomleva. Men Jesus och änglarna är runt mig, och har tröstat mig ofta.

2012-10-19 @ 07:53:08 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(4\)Trackbacks \(\)](#)

Domedagsdatumet 21.12.2012 närmar sig nu.

Aldrig har ett domedagsdatum varit så omskrivet som 21.12.2012. Det finns hundratals böcker om detta datum, främst inom New Age. Även kristna har skrivit böcker om det, men menat att det är datumet för Antikrists framträdande och New World Orders (NWO) födelse. Själv lutar jag numera åt den senare ståndpunkten, men hyser fortfarande en förhoppning om att Jesus kommer strax efter Antikrists offentliga framträdande. Som mina tidigare bloggläsare vet, har jag

tänkt mycket på detta datum, och jag räknar fortfarande månaderna och dagarna som är kvar. Jag tror att Antikrist redan har kommit, trots att han är bakom kulisserna än så länge. Jag tror det är New Age-messiasen [Maitreya](#) som är Antikrist. Han är en UFO-liknande figur som haft Benjamin Creme som språkrör i trettio år nu. Det finns mycket om detta på internet, och många konservativa väckelsekristna tror att han är Antikrist. Få säger det dock högt, så ruskigt är det.
2012-10-18 @ 09:44:00 [PermalinkJesu återkomst och de yttersta tingenKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Någon skrev om min 11.11.2011-domedagsaktion i St. Klara kyrka

I Sverige verkar dom vara bättre på att skriva om mig och mina aktioner än här i Finland. Min aktion i Stokholms berömda St. Klara Kyrka i Maj-Juni 2011 uppmärksammades på [denna blogg](#) 4.10.2011. Se särskilt bilderna på mina väggskriverier med 11.11.2011-datomet nere i blogginlägget. Jag ångrade visserligen aktionen, och bad kyrkoherde Carl-Erik Sahlberg om förlåtelse hösten 2011, men jag ser fortfarande ett visst värde i den. Bara sådana som älskar Jesu återkomst skriver sådana "hoppets datum" på väggarna. Och jag menade aldrig dogmatiskt att domedagen skulle komma 11.11.2011, det var mer som en bön om att den skulle komma. Att vi alla skulle vara med och medverka till att den kom, ty vi kan enligt min åsikt påverka och påskynda återkomsten. Jag ville väcka till detta med min domedagsaktion. Jag var vid den tiden så förtvivlad över sömnen i svensk kristenhet att jag t.o.m. skrev en varning på altarduken i St. Klara kyrka, där jag varnade för att om man tog bort varningen skulle ens namn strykas ut ur Livets bok. Så gör man bara i yttersta desperation över lidandet i världen, och jag har ångrat det överdrivna i det.

Bloggomnämmandet var det enda omnämmande i offentligheten av den mest radikala av alla mina aktioner. Tidningarna var tysta som möss. Även pingst-tidningen Dagen, som skrivit ganska många artiklar där jag är omnämnd. Men det tycks ha viskats om aktionen i mindre offentliga rum, såsom ett fotografiforum [på yahoo](#), där någon lagt upp en bild av en av mina väggskriverier i Stockholm. Inte heller det verkade komma från kristna. Fotografen [Monsieur Marchi](#), en vän av poeten [Titti Spaltro](#) (som hjälpte mig mycket i Stockholm), var den på forumet som visste att väggklottret kom från mig, och han är inte kristen

Det säger något om sömnen i svensk kristenhet att det var en profan, världslig blogg samt ett profant fotografiforum som var de enda i offentligheten som omnämnde min kraftigaste aktion någonsin, inte ett offentligt ord om detta av en enda kristen på nätet, så långt jag vet. Om inte en så förtvivlad aktion förmår väcka dom kristna, ja då vet jag inte vad som förmår det. Gud förbarme sig.

2012-10-18 @ 08:27:00 [PermalinkJesu återkomst och de yttersta tingenKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Profetisk dröm i natt

Jag drömde i natt att jag råkade ut för en hemsk olycka (jag tror det var ett våldsdåd) vid tiden då

jag var iklädd munkdräkt, efter att jag hade profeterat mot kyrkornas rikedom. Jag blev fruktansvärt lemlästad, och läkarna lyckades rädda mig genom att sy ihop mig. Då såg jag ut som en omänsklig varelse, särskilt i läppen. Men jag tackade Gud för att jag fick dela Kristi lidanden. Bara detta att det var för Kristi skull gjorde att jag höll ut med att vara kröpling för resten av livet. Även andra blev skadade i olyckan, bl.a. en kvinna.

I drömmen tog ingen notis om mina profetior före olyckan skedde, utom en yngling i Peter Halldorfs tidning, som skrev försiktigt om min döda akademi, och att jag kanske var ett utvalt redskap, en profet. Jag förstod inte vad han skrev när jag läste det, ty jag fattade inte då att jag var utvald. Med olyckan började folk vakna, fast man helst inte ville se på mig då det var så tragiskt det som hänt. Således slutade t.ex. en kyrka att ta betalt för sina program, på grund av att jag varit och profeterat i kyrkan. Det blev vämjeligt att ta betalt efter att jag råkat så illa ut, mitt budskap gjorde sig påmind genom olyckan.

Min tolkning av drömmen: Den påminner mig om en profetia jag fick i slutet av min 40-dagars fasta på råkost sommaren 2008: att jag skulle dö och uppstå från de döda på tredje dagen. Då trodde jag att det menades bokstavligen, men det kom att visa sig att det menades symboliskt. Ty jag dog och uppstod därefter två gånger andligen (den mystiska döden och uppståndelsen), först Augusti 2008 till Maj 2009, sedan November 2011 till Juli 2012. Båda gångerna var jag ca. nio månader i den psykiska dödens mörker, inne i Guds livmoder. Andliga läkare helade mig båda gångerna, första gången anarkoprimitivisten Ronja Aarniala, andra gången en härska änglar från himlen. De lyckades s.a.s. sy ihop mig andligen. Jag blev svårt märkt av dessa olyckor, men jag tror det var för Kristi skull jag led, enligt vad änglarna berättade åt mig i Juli. Jag har kallats till att uppfylla Jesaja 53, och bli en Herrens lidande tjänare, en messiansk kallelse utan att vara Messias. Detta var också med i profetian under 40-dagarsfastan, fast jag tolkade det lite fel då. Jag har blivit ödmjukare i min tolkning av min messianska kallelse med tiden. Profetian gick främst ut på att jag skulle bygga en bro mellan människorna och naturen. Men jag trodde jag skulle bli en ny messias i början, under flera års tid. Nu vet jag att det är en fel tolkning av profetian. Min kallelse är messiansk (det grekiska ordet "kristen" betyder egentligen "messiansk" på hebreiska), men titeln messias vill jag bara reservera för min Älskade.

Det stämmer också att folk har ignorerat mig i verkligheten också, och vänt sig bort i fruktan för det tragiska i mitt öde. Det är också mest unga människor som trott att jag är profet, och några av dem kommer faktiskt från kretsen kring Peter Halldorf. Jag tror den här drömmen var profetisk, såsom många av mina drömmar är. Jag fick faktiskt tydningen på drömmen i drömmen själv.

2012-10-18 @ 06:56:00 [Permalink](#)[Nattliga drömmar](#)[Kommentarer \(2\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Öppet brev till Björn Vikström, biskop i Borgå stift, 18.10.2012

Kära biskop Björn!

Kommer du ihåg mig? Din elev från miljöetik-kursen vid teologiska fakulteten i Åbo Akademi 2009, han som gav dig ett exemplar av sin första lilla skrift "Församlingen jag längtar efter", skriven 2003?

Jag har nu börjat blogga igen på www.universalism.blogg.se, och skriver en hel del kyrkohistoria. Jag skriver om mig själv också, hur det har gått för mig på sistone i en rad öppna brev, bl.a. till min vän Peter Halldorf.

Jag har länge velat samtala grundligt med en av vår kyrkas biskopar, men har misslyckats med att få tag i dem muntligt. Kanske det går lättare i skrift.

Orsaken till varför jag vill träffa någon biskop är att jag långfredagen 2008 gjorde en aktion i er kyrkas nationalhelgedom, Åbo Domkyrka. Det var en protestaktion mot kyrkans rikedom, och jag blev utsläpad av poliser för att jag vägrade flytta på mig då kyrkan skulle ha sin sedvanliga business på långfredagen, nämligen en avgiftsbelagd långfredagskonsert. Poliserna tog mig till finkan, där jag fick övernatta i en cell. Morgonen därefter tog de mig till sinnessjukhuset i Kuppis för sinnesundersökning. Det blev något av en chock för mig, men jag lyckades manövrera mig ut ur situationen genom att i psykiatrikerns förhör strängt poängtera att det var en politisk demonstration det var fråga om. Jag var dock svart i ansiktet av askan jag gnidit in mig i under aktionen, så Gud var nådig att jag slapp stanna där.

Till skillnad från mina aktioner i mindre kyrkor, främst i Sveriges pingstkyrkor, blev mina aktioner i Åbo (i fyra församlingar) fullständigt ignorerade. Det skrevs aldrig om dem, och ingen yttrade sig som om dom någonsin hade hänt.

Varför denna tystnad? Jag hade ju velat väcka debatt och få folk att omvända sig. Hörde du någonsin om aktionerna i Åbo? Nådde ryktena dig? Jag vet ju att Karl af Hällström åtminstone skrev om mina aktioner i Sverige på sin blogg.

Jag hade under aktionen i domkyrkan med mig en plakat med en text om att vi har korsfäst naturen och de fattiga. Som du kanske minns från min tent i miljöetik, är jag mycket förtvivlad över vår naturs tillstånd. Under din kurs trodde jag att det redan var för sent att rädda moder Jord, och jag uttryckte det också på lektionen och i tenten.

När jag läste en debatt i kyrkpressen för någon månad sedan kring de pengar som förslösas på kyrklig byråkrati, och där du var med och debatterade, då förstod jag att du inte har tagit mitt budskap till ditt hjärta, om du alls någonsin hörde om det. Det är en stor skam att kyrkan förvandlats till en polisstation, ett hav av torr juridik, kontroll och byråkrati. Och allt är nästan bara döda ritualer. Och du verkar inte vara särskilt upprörd över detta. Hur kan du vara ledare för en sådan avfällig babylon-kyrka?

Ulla-Lena Lundberg träffade spiken häromdagen i kyrkpressen (någon vecka sedan), då hon sade att prästerna inte har tid för sina församlingsmedlemmar längre, de bara springer från program till program. Detta vet jag att stämmer, av egen bitter erfarenhet. Hur kan du tåla något sådant, käre biskop? Var är den goda gamla församlingstukten? Du har ju skrivit en bok som tangerar detta ämne, om folkkyrkans uppgift.

Jag sörjer djupt över den lutherska kyrkans avfall, "Det stora avfallet", och bevittnar det nästan dagligen, då jag tvingas stå ut med att turister har tagit över domkyrkan till vardags. Det går inte att be där längre ostörd. Jag har försökt. De kommer och tar bilder av allt de ser, brytande det andra budordets bildförbud. Detta borde stoppas på det kraftigaste.

Jag hoppas jag får in detta öppna brev i någon tidning eller tidskrift, men än så länge, innan någon reagerar, får den hållas på min blogg.

Vänligen,

Lars Ulstadius lärjunge, radikalpietisten Lars Larsen

2012-10-17 @ 23:53:00 [PermalinkkyrkokritikKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Introduktion till rörelsen "Smith Light", min moderförsamling i Norge

(wikipedia-artikel skriven nyligen av mig. Att skriva den var en kärleksförklaring till min älskade moderförsamling, som jag har lärt så mycket av och som jag ännu håller högt i ära, särskilt

deras fria mötesformer, påminnande om kväkarna, bruderhof och plymouthbröderna, där man inte har ett fastställt program i förväg, utan där alla som vill får säga något under mötets gång) **Smith Light**, "Smiths Light" eller "Ex-Smiths Vänner" är namnet på utbrytargruppen ur [Smiths Vänner](#), som utstöttes ur församlingen under ett ungdomsuppror 1992, kallad "Vekkelsen".

Ungefär 1000 människor blev utstötta. De organiserade sig snart, och började ha egna möten och konferenser. De tog aldrig något officiellt namn, utan "Smith Light" har varit mer som en skämtsam beteckning på dem själva.

Flera av utbrytarna skrev böcker om sina skakande upplevelser inom sin tidigare sekt. Den mest kända är [Alf Gjørund](#), som sällade sig till inremissionsstiftelsen Norsk Luthersk Misjonssamband, där han arbetat som tidskriftsredaktör. Han var också en lång tid redaktör för nättidskriften "Forløsningen", som nu är nerlagd, men på sin tid var samlingsstället för utbrytarna på internet.

Utbrytargruppen har efterhand kommit att dela sig i flera läger, beroende på hur konservativa de är. De mer liberala har särskilt tagit starka intryck av indiern [Zac Poonen](#), som ofta varit gäst vid deras sommarkonferenser. På hemmaplan har utbrytargruppen letts av [Erling Ekholt](#). Han tillhör den liberala falangen som centrerar sig kring [Menigheten Spiren](#).

Ekholt var en lång tid ledare för Smiths Vänner i Stockholm, men nu är den forna församlingen borta på grund av splittring och Ekholt flytt till Norge. Bara Nils Larsen och Alvar Bjermkvist är kvar med några få till. De håller dock troget husmöten i en konservativ anda.

I Finland är utbrytargruppen centrerad kring Willy och Heidi Larsens stora familj (Nils Larsens föräldrar), som haft en husförsamling tillsammans med Arve Larsens familj och några till. Den senare flyttade dock till Norge, men Willy Larsen håller troget husmöten med några få stycken, som tillhör den konservativa falangen inom Smith Light. Hans son [Lars Larsen](#) har blivit känd i Sveriges kristenhet som "[munken](#)".

I Danmark har utbrytargruppen letts av släkten Schytt, främst avsomnade Johannes Schytt. Sonen Jens Schytt fungerar idag som samlande kraft, och hans lilla husförsamling har varit mycket påverkad av den danske bibelläraren [Poul Madsen](#), och rör sig mot den liberala falangen.
2012-10-17 @ 10:39:00 [PermalinkSmiths Vänner och dess utbrytareKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

Öppet brev till Erling Ekholt, ledare för ex-Smiths Vänner. 17.10.2012

Kjäre broder Ekholt!

Jeg har lenge savnet stevnene i Norge. Har hørt rykter om hvordan det går, og det har ikke vært gode nyheter. Den seneste splittelsen kom jo etterat jeg sluttet å gå på stevner.

Men jeg har funnet din blogg, og det gleder meg. Jeg har nå arbeidet mye med å skrive wikipediaartikler på svensk om hellighetsbevegelsen i begynnelsen av 1900-tallet, og har skrevet en del om Smiths Venner også. I en av disse artiklene, som handler om "[Smith Light](#)", nevner jeg deg. Jeg har fortsatt stor respekt for deg, og ønsker deg bare godt.

Det gleder meg att du introduserer Zac Poonen på din blogg, for han var en åndelig far for meg ved den tiden da jeg ble født på ny år 2001. Jeg har også skrevet en wikipedia-artikkel om han. Ja,

å skrive gode wikipedia-artikler er en listig måte å evangelisere på, for wikipedia er vel den mest brukte encyklopedien i verden.

Jeg har også begynt å blogge igjen.

Jeg har hatt store psykiske problemer i det siste, med en mental kollaps i November 2011. Da måtte jeg flytte hjem og bo der tills jeg tillfrisknet. I Juli ble jeg helbredet av engler fra himlen, som snakket med meg en hel natt. Det var noe av det herligste jeg har opplevd i mitt liv.

Det er trist att du ikke bor i Sverige lenger, for å støtte opp om den lille gruppen der kring min bror Nils og Alvar Bjermkvist. De savner deg nok kan du tro. Kjente du till vennekreten kring Carl Flodberg i Stockholm? Det finnes mange likheter mellom dem og Smiths Venner. Kjente du noensinne noen fra den vennekreten? Ulrika Ljungman, den siste av dem, levde jo frem till 2002. J.O. Smith skriver i allefall i sine brever om ett besök hos Flodberg. Og Wetterlund var jo med der.

Ellers har jeg hatt god kontakt med Arja Larsen i det siste, som jo var med dere i Stockholm. Jeg traff henne på mors 60-årsdag hjemme hos oss, og ga henne E.J.Ekmans "Evangelii fullhet och de ändlösa straffen" fra 1903, der han legger frem bibelens läre om att alle skall bli frelst till slutt. Den boken spilte stor rolle i min helbredelsesprosess fram till Juli i år. Min kollaps handlet jo om att jeg trodde jeg var evig fortapt, att jeg hadde gjort den utilgivelige synd. Björn hadde lignende problemer under samme tid. Universalismen (lären om alles frelse) var det eneste som kunne tröste meg under denne uhyggelige tid. Men det ble heftige debatter kring dette med far, mor og Josef, da de anser dette som en kraftig villfarelse. Vad anser du?

Jeg har det litt vanskelig med å få tak i mine kjäre venner i Norge, da jeg ikke har telefon eller facebook, og heller ikke penger till frimerker (jeg er hjemlös og utenfor sosialsystemet), men du får gjerne hilse dem du treffer fra meg, og fortelle dem hvordan det går med meg.

Varme hilsener fra din bror Lars

P.S. till mina blogggläsare: Erling Ekholt har varit ledande "äldstebroder" i min moderförsamling i Norge, och vi har känt varandra sedan jag var riktigt liten

2012-10-17 @ 09:11:00 [PermalinkSjälvbiografisktKommentarer \(0\)Trackbacks \(\)](#)

En av mitt livs mest älskade helgelsesånger

Långt hellre jag önskar mig Jesu fred

Långt hellre jag önskar mig Jesu fred.
Långt hellre en världens härlighet.
Vill hellre ha Jesus än välstånd stor,
Vill hellre att Jesus uti mig bor.

Refr: Än att vara konung med jordisk glans,
men en träl i syndens garn.

Vill hellre ha Jesus än världens krans,
och få bli ett himlens barn.

Bland liljor i dalen han skönast är.
Bland pärlor han är mig kärast här.
Han ensam kan fylla min längtan sann.
Vill hellre ha Jesus, min räddningsman.

Långt hellre jag väljer med Jesus stå,
än all ynnest man utav människor kan få.
Vill hellre ha Jesus än maktens bo,
och följa hans fotspår i ödmjuk ro.

(skriven av [Rhea F. Miller](#) 1922, bearb. av Lars Larsen enligt finsk förlaga, den svenska hittades inte)

Den gamle gospelsångaren George Beverly Shea har gjort en vacker, gammalmodigt framförande av sången 1965 som kan lyssnas [här](#) på youtube. Det finns många framföranden av sången på youtube, men de flesta är mycket fula och modernt amerikaniserade. (vissa tillskriver sången prins [Oscar Bernadotte](#))

Denna sång sjöng vi på norska hemma i mitt barndomshem. Melodin hittar ni (om inte helt komplett) [här](#)

Men aldrig har den sjungits vackrare än av familjen Canji i Serbien, min bror Nils Larsens hustru Lidija Canjis familj.

2012-10-17 @ 07:43:00 [PermalinkSånger och dikterKommentarer \(1\)Trackbacks \(\)](#)

Introduktion till radikalpietismen

(här kommer en central wikipediaartikel skriven av mig nyligen. Jag bekänner mig nu tillhöra radikalpietismens tradition)

Radikalpietismen är en radikal, mystisk variant av [pietismen](#). [Spiritualisten](#) och [teosofen Jakob Böhme](#) är den viktigaste av de tidiga bakgrundsfigurerna för radikalpietismen, men även de övriga tyska spiritualisterna, såsom [Valentin Weigel](#), [Sebastian Franck](#) och [Kaspar Schwenckfeld](#), spelade en roll.

Men radikalpietismens egentliga begynnelse kan förläggas till [Philipp Jacob Speners](#) tid, till året 1688, då den finlandsvenska prästen [Lars Ulstadius](#) avbröt en gudstjänst i [Åbo domkyrka](#). Den förbannelsedom han där uttalade över den förstelnade lutherska ortodoxin kom att gå som en löpeld över Norden och Tyskland, och hans gärning omnämndes tidigt i den tidens viktigaste kyrkohistoriska verk, radikalpietisten [Gottfried Arnolds](#) digra "Unparteyische Kirchen- und Ketzer-Historie" från 1699-1700. Det verket kom också att bli något av radikalpietismens bibel. Ulstadius gjorde uppror mot prästerskapets syndiga leverne och rikedom, och förkastade den [lutherska läran](#) om rättfärdiggörelsen av tro allena, likaså den lutherska [treenighetsläran](#) (att Gud är tre personer). För detta fick han livstids straffarbete.

Läkaren [Johann Konrad Dippel](#) blev den som populariserade och spred Ulstadius och Arnolds

läror, och besökte också Stockholm 1726-1728. Där fick han till stånd en [väckelse](#), som satte staden i brand. Den rikssvenska radikalpietismen föddes med hans besök, och [Sven Rosén](#) blev dess förste mer allmänt kände företrädare. Han drevs sedermera i [landsflykt](#). Den vänkrets som uppstod kring Rosén kallades för [gråkoltarna](#) p.gr.a. deras fattiga, grå vadmalsdräkter. Den katolska mystikern [Madame Guyon](#) är en annan viktig källa till radikalpietismen, som lästes flitigt i Sverige. Hon tillbringade sex år på [bastiljen](#) för sin radikala förkunnelses skull. Ulstadius satt 44 år i Smedjegårdens fängelse, och [Thomas Leopold](#) satt 43 år fängslad. Sådant var inte ovanligt.

[Apokalyptiken](#) spelar en avgörande roll för rörelsen, och att tala om den organiserade kyrkan som Babylon var väldigt populärt. Man väntade Jesu snara återkomst. Särskilt viktig i detta sammanhang blev [Johann Wilhelm Petersen](#) med sin radikala [kiliasm](#) och sin lära om [apokatastasis](#). Tron på allas slutliga frälsning gick som en underström i all radikalpietism. Man var skeptiska mot all hierarki, organiserad religion och ritualer, utan ville istället leva ut den apostoliska urkristendomen genom att avstå från privat egendom och ha allting gemensamt. Vissa radikalpietister var även skeptiska till att utföra fysiskt arbete. De stod även för [radikalpacifism](#) och var en slags föregångare till [kristen anarkism](#).

En annan radikalpietistisk apokalyptiker var svensken [Emanuel Swedenborg](#), som tyvärr av sina egna lärjungar sällan insätts i sitt rätta kyrkohistoriska sammanhang. Swedenborg delade alla Ulstadius, Arnolds och Dippels huvudläror.

Psalmdiktaren [Gerhard Tersteegen](#) företrädde en mild variant av radikalpietismen, och har nog blivit rörelsens mest kända namn bredvid Swedenborg. Hans psalmer finns i stort sett alla protestantiska psalmböcker idag. Hos honom finns en barnafromhet som var typisk för rörelsen. Efter Swedenborg har radikalpietismen haft alltmer svårt att överleva i Norden, men man skymtar den hos [vandrarpredikanten Hans Nielsen Hauge](#) och i [roparrörelsen](#), vars mest kända namn blev [Helena Sofia Ekblom](#), [Anders Collin](#), [Johan Dillner](#) och [Waldemar Rudin](#) var svagt radikalpietistiska mystiker. [Helgelse](#)rörelsen på 1800-talets slut kan också ses som ett svagt urvattnat eko av radikalpietismen, ty där lästes Madame Guyon och Gerhard Tersteegen flitigt. Men ett klart undantag från denna urvattning utgjorde den pietistiska väckelse som utgick från [Leo Tolstoj](#) och hans radikala tolkning av bergspredikan, kallad "[Bergsprediköväckelsen](#)".

Sveriges främste Tolstojlärjunge, "vandrarprästen" [David Petander](#) kom att företräda en återgång till den ursprungliga radikalpietismen, med total brytning med allt världsligt engagemang. Trots att Petander var liberalteologiskt influerad i början, var hans intresse för pietismen stort, särskilt genom hans doktoralastudier i [herrnhutismens](#) historia. Att Petander ingick i radikalpietismens tradition är ett förteget faktum i litteraturen om honom.

Petander fick många lärjungar som helt klart platsar inom radikalpietismen. [Hjalmar Ekström](#) är den viktigaste, och anses allmänt som en pietistisk mystiker, och han vandrade med Petander en tid. [Nils Peter Wetterlund](#) är en annan lärjunge, och ekar av Petanders radikala bergspredikoförkunnelse.

[Smiths Vänner](#) och [Plymouthbröderna](#) är de två rörelser som kommit att, mer än de övriga samfundet, införliva något av radikalpietismens tankegod, ett gods som annars sällan präglade kyrkosamfund som helhet. Dessa representerade en radikaliserad helgelseförkunnelse, samt en avståndstagande från ledare, ceremonier och profan kultur.

Men radikalpietismen har blivit alltmer sällsynt i Norden. Dess senaste uppstickare kan sägas vara den frikyrkliga "munken" [Lars Larsen](#), som 2008 gjorde något som liknade det Ulstadius gjorde 1688. Han avbröt ett antal gudstjänster, särskilt i pingstkyrkan, med förbannelser över den västerländska livsstilen.

Öppet brev till Peter Halldorf 16.10.2012

Kan ni vidarebefodra detta lilla brev till Peter Halldorf?

Käre broder Peter!

Tack för senast i Bjärka hösten 2009. Det gick lite ruskigt till, men jag klarade mig, och kom lyckligt till min bror Nils i Stockholm.

Den gången poliserna kom med mig till er mitt i natten i Maj 2010, hade jag gått vilse i skogen på väg till Bjärka-Säby. Jag släppte också fri en mängd djur. Poliserna fann mig på en sandväg i skogen, med blöta kläder. Dom tog väl hand om mig sedan, och skickade mig tillbaka med buss till Stockholm inlindad i en polisfilt. Synd att ni hade bröllop nästa dag, det hade varit trevligt att träffas då.

Sedan dess har jag haft det mycket tungt. Jag hade en Jesuspsykos i Spanien i Maj 2011, då jag trodde jag var Jesu inkarnation, men Jesus helade mig genom en Jesusvision i Augusti samma år. Då hade jag varit både muslim och jude och trott på reinkarnation. I November 2011 hade jag ett psykiskt sammanbrott, där mörkret varade i ett halft år. Det liknade mycket Hjalmar Ekströms dunkla natt 1916. Men Jesus helade mig igen genom änglar i somras. Nu är jag frisk i psyket, och lever hos vänner i Åbo. Jag är dock mycket sjuk i magen, och kan knappt äta. Det har pågått nu i över två veckor, och det är nog den tyngsta fysiska sjukdomen jag haft. Be för mig att Jesus helar mig igen. Jag är så förtvivlad över detta.

Tack än en gång för allt du har gett mig Peter, och för din finaste bok "Hädanefter blir vägen väglös", som jag läste för andra gången nu i höst. Även "Sandens söner" läste jag i Augusti, och den hör till dina finaste. Särskilt tyckte jag om Antonios möte med faunen. Jag gav boken också åt min studiekompis Markus Hellsten (Tommy Hellstens pojke), som jag bott hos länge nu, och han älskar boken, särskilt historien om faunen.

Hoppas vi träffas igen!!

varma kramar från Lars Larsen

P.S till mina bloggläsare.:Den nulevande pingstpastorn [Peter Halldorf](#) tillhör min tidiga ungdoms andliga fäder, som har lotsat mig in i den kristna mystikens skatter. Jag hälsade första gången på honom 2005, då jag gav honom min tidskrift "Gud-och intet mer". Jag gjorde en pilgrimsvandring 2007 med hans klosterkommunitet på Bjärka-Säby som mål. Jag nådde dit, och tillbringade en mycket ljuvlig tid där, i tio dagar. Därefter har jag besökt honom två gånger. Vi har alltmör fjärrmat sig från varann genom att jag rör mig mot den antipåvliga radikalpietismen, och han mot de stora kyrkojättarna, Katolska kyrkan och främst Ortodoxa kyrkan. Med detta brev hoppas jag överbrygga något av det avstånd som uppstått mellan oss.

2012-10-16 @ 11:55:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(0\)](#)

Jag är allvarligt sjuk

Jag har nu varit allvarligt sjuk i över två veckor. Det började med att jag åt en smörgåstårta som

inte ville smälta i min magsäck. Den blev till en hård osmältbar klump. Efter elva dagar, därav 5 dagars fasta på safter, gick det över, och jag kunde äta igen. Men jag var inte tillräckligt försiktig med det ljusa brödet, och i söndags klumpade det sig i magen igen. Nu börjar jag fasta igen.

Det här är den tyngsta fysiska sjukdomen jag haft i hela mitt liv. Be för mig att jag må orka mig igenom den.

2012-10-16 @ 10:50:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Bergspredikoväckelsen

(wikipediaartikel skriven av mig)

Bergspredikoväckelsen är den radikala moraliska väckelse som utgick från [Leo Tolstoj](#), och svepte över världen som starkast under åren 1890-1929. Väckelsen benämns ibland "Tolstojanism", men var aldrig någon ideologi i egentlig bemärkelse.

Väckelsen kännetecknas av [anarkopacifism](#), [anarkoprimitivism](#), [vegetarianism](#) och [anarkosocialism](#).

Tolstojs viktigaste lärjunge kom att bli [Mahatma Gandhi](#). I Sverige blev [David Petander](#) den viktigaste. Men i stort sett varje land hade sin Tolstoj på den tiden. England hade [Edward Carpenter](#), Finland hade [Arvid Järnefelt](#), Tyskland hade [Johannes Müller](#), Schweiz hade [Leonhard Ragaz](#) osv.

Bergspredikoväckelsen ville åstadkomma en bokstavlig efterföljelse av [bergspredikans](#) radikala krav, krav som den officiella kyrkan nästan alltid bortförklarat som ouppnåeliga. Under tiden 1890-1929 blev tolkningen av bergspredikan ett teologiskt debattämne av allra högsta popularitet. Det har nog aldrig skrivits så många böcker om bergspredikan som under denna tid. [Albert Schweitzer](#) var den mest kände representanten för den vanliga kyrkliga tolkningen, att Bergspredikans etik inte går att uppfylla i vår tid. Hans sätt att undgå de radikala kraven var att säga att de bara gällde i den tid då apokalypsen var omedelbart förestående, såsom Jesus och apostlarna trodde. Han kallade bergspredikan en "interimsetik". Är inte Jesu återkomst omedelbart förestående, går det inte heller att ta bergspredikan bokstavligen. Alltså bergspredikan är ingen allmän objektiv levnadsregel, som gäller oberoende av allt annat, utan snarare en "nödsetik".

Denna uppfattning stod inte oemotsagd. I Sverige blev [Nils Peter Wetterlunds](#) skrifter ett slag för Tolstojs bokstavliga tolkning, om än icke helt lika radikal som hans. Och nästan hela [David Petanders](#) förkunnelse handlade om Tolstojansk bergspredikoetik. Även [Smiths Vänner](#) i Norge försökte ta bergspredikan bokstavligen.

2012-10-15 @ 10:17:00 [Permalink](#)[Kyrkohistoria](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Presentation av mig på Anarchopedia

Jag har på sistone jobbat mycket med att skriva artiklar på wikipedia och anarchopedia för att sprida mitt budskap om djurismen. Där har jag också lagt upp mina viktigaste skrifter.

Huvudartikeln, som jag jobbat mest med, är en [presentation av mig på Anarchopedia](#). Här summerar jag också den sista tidens våldsamma händelser i mitt liv.

2012-10-15 @ 08:28:00 [Permalink](#)[Självbiografiskt](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks](#)

N.P.Wetterlund verkar ha varit nån sorts universalist

I förordet till Wetterlunds bok "Guds vredes skålar", står det: "Wetterlund skildrar målande det underbara slutresultatet av Guds fruktansvärda domar, som alla är länkar i kärlekens kedja: "Alla folk skall komma och tillbedja inför dig. - Och detta resultat är just vad vi *vill* och *måste* vänta av vår Gud. Ty om blott några tusen troende skulle bli frälsta, men tusentals miljoner andra människor bli en evig helvetesbrasa, då vore Guds skapelse ett bedrövligt fiasko, ja, ett så dumdrigt vågstycke, att vi måste avsky en sådan Gud.""

2012-04-19 @ 11:09:00 [Permalink](#)[Universalism \(allas slutliga frälsning\)](#)[Kommentarer \(0\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Härlig dröm inatt

Jag hade en härlig dröm inatt. Jag drömde att alla var ett, och om att just därför ska allt bli bra till slut. Jag var lycklig i drömmen.

2012-04-18 @ 10:28:00 [Permalink](#)[Kommentarer \(1\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Emanuel Swedenborg var universalist

C.A.Cornelius skriver i sin kyrkohistoria (1890, del 7, s.105):

"Ingen bliver dock (enligt Swedenborg) för all evighet en fördömd ande. Äfven helvetesstraffen avse förbättring, och en alltings återställelse är att vänta; ty "allt hos Herren" säger Swedenborg, "är godt, är ändamål, ja ett godt ändamål, men evigt plågande har icke något ändamål".

2012-04-16 @ 11:51:00 [Permalink](#)[Universalism \(allas slutliga frälsning\)](#)[Kommentarer \(1\)](#)[Trackbacks \(\)](#)

Viktor Rydberg om helvetet

"Över Hades ingång står icke Dantes överskrift "Låt hoppet fara", utan döparens och Frälsarens rop "Bättre eder!"

Viktor Rydberg

2012-03-30 @ 09:35:00 [Permalink](#)[Universalism \(allas slutliga frälsning\)](#)[Kommentarer](#)

[\(0\)Trackbacks \(\)](#)

Den viktigaste universalistiska boken på svenska nyutgiven!

Förlaget Vingården [har givit ut på nytt](#) Erik Jakob Ekmans "Evangelii fullhet och de ändlösa straffen" (1903)

2012-03-29 @ 13:30:00 [PermalinkUniversalism \(allas slutliga frälsning\)Kommentarer](#)
[\(0\)Trackbacks \(\)](#)

Kända universalister

(Universalism=apokatastasis, alltings återställelse, tron på att alla varelser skall bli frälsta till sist)

P.S. i efterhand (16.10.2012): Under min mörka tid 25 November - Juli 2011 sysslade jag mycket med universalismens teologi och historia för att trösta mig. Denna lista är ett resultat av mitt ihärdiga sökande efter teologisk tröst och själavård.(

Före Jesu tid

Zoroaster

Kung David

Jesaja

Jeremia

Sefanja

Jesu tid

Jesus

Aposteln Johannes

Petrus

Paulus

Kyrkofädernas tid

Sekter:

Basilidianerna

Karpokratianerna

Valentinianerna

Nestorianerna

Kyrkofäder:

Clement av Rom

Theophilus of Antioch

Didascalia

Pantaneus
Ambrose of Alexandria
Irenaeus (delvis, han är motsägelsefull)
Clemens av Alexandria
Origenes
Macarius av Egypt
Methodius av Tyre
Gregorius av Nyssa
Gregorius av Nazians (delvis, han är osäker)
Basilus den Store
Hieronimus (Jerome) den yngre
Gregorius Thaumaturgus
Johannes av Jerusalem
Eusebius Pamphilius
Sibylline books
Eusebius av Caesarea
Ephraim Syriern
Fabius Manus Victorinus
Macrina den yngre
Ambrosiaster
Ambrosius av Milano
Athanasius
Marcellus av Ancyra
Marius Victorinus
Titus av Bosra
Theodorus av Mopsuestia
Diodorus av Tarsus
Didymus den blinde
Cyril av Alexandria
Rufinus
Theodoret den salige
Evagrius av Pontos
Paulinus av Nola
Johannes Chrysostomus
Maximus av Turin
Peter Chrysologus
Stephan Bar-Sudaili
Domitian av Galatia
Maximus Bekännaren
Johannes Cassianus
Hilary av Poitiers
Dionysios Areopagita
Medeltiden

sekte:

Katarerna
Albigenserna
Lollarderna
Men of Understanding
Böhmiska bröderna
Katolska teologer och mystiker:

Clement av Irland
Johannes Scotus Erigena
Reynold
Salomon av Bassorah
Amalric
Mäster Eckhart
Johann Tauler
Johannes Ruysbroeck
Julian av Norwich
John Wessel

Protestantiska teologer och mystiker på 1500 och 1600-talet

Hans Denck och många anabaptister
Hans Hut
John Donne
Jakob Böhme
George Rust
Joseph Butler
William Law
Jane Leade
Jean Labadie
John Pordage
Isaac Newton
John Locke
Thomas Hobbes
Cambridgeplatonisterna
Gerald Winstanley
Ralph Cudworth
Henry More
Peter Sterry
Thomas Erskine

Tyska och nordiska teologer, filosofer och pietister på 1700- och 1800-talet

Peter Boehler och Moraverna
Johann Friedrich Oberlin

Johann Albrecht Bengel
Johann Wilhelm Petersen
Alexander Mack och Schwarzenau-bröderna
Emanuel Swedenborg
Paul Siegvolk
Immanuel Kant
Arthur Schopenhauer
F.C.Oetinger
Michael Hahn
Johan Conrad Dippel
August Tholuck
Marie Huber
Johann Henrich Jung-Stilling
Johann Caspar Lavater
Friedrich Schleiermacher
Sören Kierkegaard
H.C.Andersen
Christoffer Jakob Boström
Nils Ignell
Adolf von Harnack
Johann August Wilhelm Neander
Johann Christoph Blumhardt
Christoph Blumhardt
Hans Lassen Martensen
E.J.Ekman

Engelska/Amerikanska teologer och kristna 1700- till 1900-talet

Jeremy White
Charles Chauncy
Isaac Watts
John Wesley (enligt vissa)
William Penn
Elhanan Winchester
Asa Shinn
John Stuart Mill
Philip Doddridge
George de Benneville
Robert Townley
B.F.Westcott
F.W.Farrar
F.D.Maurice
Clara Barton
Thomas Lake Harris
Henry Ward Beecher

Edward Beecher
Ralph Waldo Emerson
Elhanan Winchester
Phillips Brooks
F.W.Robertson
Hannah Whitall Smith
Charles Kingsley
Hosea Ballou
John Wesley Hanson
William Ellery Channing
Theodore Parker
Harriet Beecher Stowe
George Macdonald
Andrew Jukes
Sarah Flowers Adams
Thomas Allin
General Gordon
C.H.Dodd
Leslie Wheaterhead
Paul Tillich
J.A.T.Robinson
John Hick
Lesslie Newbigin
William Barclay
Ted Peters
Carl Braaten
Tom Harpur
Betty J. Eadie

Katolska teologer och kristna på 1900-talet

Pierre Teilhard de Chardin
Hans Urs von Balthasar
Karl Rahner
Hans Küng
Dennis, Sheila and Matthew Linn

Reformerta teologer på 1900-talet

Karl Barth
Emil Brunner
Jacques Ellul
Hendrikus Berkhof
Jan Bonda

John Hick
Jürgen Moltmann
Lutherska teologer på 1900-talet

Johannes Ording
Kristian Schjelderup
Dietrich Bonhoeffer
Walter Künneth
Nytestamentliga exegeter

J.A.Bengel
August Tholuck
J.P.Lange
B.F.Westcott
F.W.Farrar
Albert Schweitzer
Ethelbert Stauffer
Wilhelm Michaelis
C.H.Dodd
J.A.T.Robinson
William Barclay
Richard Bauckham
Grekisk-ortodoxa moderna teologer

Starets Silouan
Vladimir Solovjev (kanske)
Nikolaj Berdjajev
Sergei Bulgakov
Paul Evdokimov
Archimandrit Sofrony
Kallistos Ware
Hilarion Alfeyev
George Zgourides
Andra teologer och kristna på 1900-talet

Arthur Custance
Paul Tournier
Adolph.E.Knoch
P.T.Forsyth
Gordon Kaufman
Carlton Pearson
Marilyn McCord Adams
J.Preston Eby
Tomas Talbott
Philip Gulley
James Mulholland

Richard John Neuhaus
Brian McLaren
George G. Richtie
Keith DeRose
Gregory McDonald (Robin Parry)
Rob Bell
Madeleine L'Engle
Ken R. Vincent
Boyd C. Purchell
Sharon L. Baker
Randy Klassen
Richard Beck

Poeter och författare

Daniel Defoe
Samuel Johnson
Alexander Pope
Anne Brontë
Charlotte Brontë
Emily Brontë
Friedrich Schlegel
Thomas de Quincey
Victor Hugo
Nathaniel Hawthorne
Henry David Thoreau
John Greenleaf Whittier
Walt Whitman
Charles Dickens
George Sand
Alfred Tennyson
Samuel Taylor Coleridge
J.Fennimore Cooper
Lord Byron
Robert och Elisabeth Browning
William Wordsworth
Percy Bysshe Shelley
H.W.Longfellow
Matthew Arnold
Lewis Carroll

Svenska kristna

Sekter:

Fribaptisterna

Personer:

Emanuel Swedenborg
Christoffer Jakob Boström
Viktor Rydberg

Helge Åkesson
Fredrika Bremer
Nils Ignell
N.P.Wetterlund (försiktig)
E.J.Ekman
E.Schröderheim
Karl Blomkvist
Nils Kullander
Torsten Bohlin
Harry Lindqvist
Stanley Sjöberg
Wilfrid Stinissen
Harry Månsus (försiktigt)
Peter Halldorf
Jonas Gardell
Madeleine och Peter Wallgren
Jonas Lundström
Samuel Johansson

Finska kristna

Sekter:

Evangeliset ystävät

Personer:

Akseli Skutnabb
Antti J. Pietilä
I.A.Björklund
Helmi Selin
Jaakko S. Ketola
Väinö Stenbäck
Kustaa Asp
Vilho Kolho
Oskari Jalkio
Salomo Pirilä
Vihtori Repo
A. Tarkkanen
William Jokinen (försiktig)
Voitto Viro (försiktig)
Torsti Lehtinen (försiktig)
Antti Kylliäinen
Jouko Piho

Indiska kristna

Sadhu Sundar Singh

Andra

George Washington
Benjamin Franklin
Thomas Jefferson
Abraham Lincoln
Florence Nightingale
Mary Livermore